

โรงเรียนเพื่อชีวิต

เชียงใหม่ ประเทศไทย

ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. เจอร์เก้น ชิมเมอร์

โรงเรียนเพื่อชีวิต

2546-2559

แนวคิดด้านความเป็นเลิศทางการศึกษาและการ
เป็นผู้ประกอบการ

ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. เจอร์เก้น ชิมเมอร์
ประธานมูลนิธิโรงเรียนเพื่อชีวิต
เชียงใหม่/ ประเทศไทย

พฤษภาคม พ.ศ. 2559

1. ประวัติโดยย่อ
2. ตั้งแต่แรกเห็น
3. คุณลักษณะ
 - 3.1 การศึกษาระดับชาติ ระดับสากล และระหว่างวัฒนธรรม
 - 3.2 การเรียนรู้แบบค้นพบและการสอนเป็นรายบุคคล
 - 3.3 การศึกษาสำหรับความเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรม
 - 3.3.1 ความเป็นผู้ประกอบการ: เกณฑ์สำหรับการปฏิรูปการศึกษา
 - 3.3.2 ความเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรม
 - 3.4 การศึกษาเพื่อความพอประมาณอย่างชาญฉลาด
 - 3.5 การศึกษาชุมชน
 - 3.6 การศึกษาคำนิยม
4. แนวคิดครอบคลุมครูและชุมชน
5. โรงเรียนอนุบาล
6. การเรียนในระบบและนอกระบบ
 - 6.1 หลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง
 - 6.2 การเรียนรู้ในโครงการ
 - 6.3 เมื่อเด็ก ๆ ทำการวิจัย - การทำแผนผังความคิด
 - 6.4 ทำให้เป็นวันที่มีชีวิตชีวา
 - 6.5 การออกไปนอกห้องเรียน
 - 6.6 จากโรงเรียนอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย
7. การเรียนรู้ผ่านชีวิต
 - 7.1 ศูนย์แห่งความเป็นเลิศ
 - 7.2 การพัฒนาหลักสูตร
 - 7.3 แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต
8. ศูนย์แห่งความเป็นเลิศทั้งเจ็ดแห่ง
 - 8.1 ศูนย์เพื่อร่างกายและจิตวิญญาณ
 - 8.2 ศูนย์เพื่อมรดกทางวัฒนธรรมและการพัฒนา
 - 8.3 ศูนย์เพื่อเทคโนโลยีและนิเวศวิทยา
 - 8.4 ศูนย์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีความไวต่อวัฒนธรรม
 - 8.5 ศูนย์เพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ
 - 8.6 ศูนย์เพื่อโภชนาการและสุขภาพ
 - 8.7 ศูนย์เพื่อการทำเกษตรอินทรีย์

9. คลังสมอง และการประชุมเชิงปฏิบัติการของผู้เชี่ยวชาญ**10. สถานที่**

10.1 หมู่บ้านแห่งการเรียนรู้แบบเปิด

10.2 แผนแม่บทของหมู่บ้าน

11. ครูผู้สอน

11.1 ครูผู้สอนและการพัฒนาชุมชน

11.2 ผู้เชี่ยวชาญในฐานะครู

12. แขกรับเชิญ**13. พันธมิตร**

13.1 ชุมชนไทย

13.2 เจ้าหน้าที่และที่ปรึกษาชาวไทย

13.3 พันธมิตรระหว่างประเทศ

14. การถ่ายทอดนวัตกรรม

14.1 ปัญหาพื้นฐานของโรงเรียนและคำตอบสามประการ

14.2 โรงเรียนเพื่อชีวิตเป็นแบบอย่าง

1. ประวัติโดยย่อ

โรงเรียนเพื่อชีวิตเชียงใหม่

โรงเรียนเพื่อชีวิตก่อตั้งขึ้นในภาคเหนือของประเทศไทยในปี พ.ศ. 2546 โรงเรียนรับเด็ก ๆ ที่มีภูมิหลังที่ยากลำบากแตกต่างกันไป โดยมีเด็กกำพร้าโรคเอดส์เป็นจุดเริ่มต้น ปัจจุบันมีเด็กกลุ่มอื่น ๆ มาเข้าร่วม ได้แก่ เด็กกำพร้าที่รอดชีวิตจากสึนามิ เด็ก ๆ ที่พ่อแม่เสียชีวิต หรือหายตัวไปในขณะที่หลบหนี และเด็ก ๆ ที่รอดพ้นจากสถานการณ์ที่โหดร้าย และการกระทำทารุณ

โรงเรียนเพื่อชีวิตตั้งอยู่ในฟาร์มสวนสวยฟ้าใส เป็นฟาร์มท่ามกลางธรรมชาติอันน่าดึงดูด ลึกเข้าไปในป่าในภูเขาตอยสะเก็ด อยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ประมาณ 45 นาที และห่างจากหมู่บ้านโป่งกุ่ม 4 กิโลเมตร ฟาร์มแห่งนี้ได้ถูกพัฒนาเพื่อการพัฒนาการทำฟาร์มแบบระบบนิเวศน์วิทยา

โรงเรียนเพื่อชีวิตนั้นไม่ใช่โครงการระยะสั้น แต่จำเป็นต้องจัดตั้งขึ้นในแนวทางที่ยั่งยืน

- สิ่งสำคัญอันดับแรกคือ ทำให้เด็ก ๆ กลับมามีความสุขได้อีกครั้ง พวกเขาจะเติบโตเป็นชุมชนที่เข้มแข็ง คล้ายกับครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง แยกผู้มาเยี่ยมชมหลายรายบรรยายถึงชุมชนนี้ออกมาเป็นสำนวนหรือคำพูดต่างๆ เช่น "รักและดูแลผู้อื่น", "เชื่อมั่นในความแข็งแกร่งของตนเอง", "ความมั่นใจในตนเอง", "ความหลงใหลมุ่งมั่น", "ความสงบสุข", "รากฐานทางวัฒนธรรม" และ "ใจที่เปิดรับ"
- โรงเรียนเพื่อชีวิตต้องการรักษาความเป็นอยู่และความผาสุกของเด็ก ๆ ที่ทางโรงเรียนได้รับความไว้วางใจให้ดูแล ต้องการให้พวกเขามีบ้านใหม่ และต้องการเสนอมุมมองที่หลากหลายสำหรับชีวิตของพวกเขา
- โรงเรียนเพื่อชีวิตต้องการสนับสนุนเด็ก ๆ ในแบบที่ช่วยให้พวกเขาตามทันและขึ้นไปสูงสุดสูงสุดได้ โดยเริ่มจากการวางข้อบกพร่องทั้งหลายไว้เคียงข้างกัน ดังนั้นแนวคิดจึงไม่ใช่การศึกษาที่ด้อยคุณภาพสำหรับเด็กที่ยากจน แต่เป็นการศึกษาที่มีมาตรฐานสูง และการเรียนรู้เป็นการผจญภัย
- เป้าหมายของโรงเรียนเพื่อชีวิตคือการให้การศึกษาด้านจิตวิญญาณของผู้ประกอบการ และด้านความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศและสังคม เด็กและเยาวชนจึงเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ที่จะได้พบในชีวิตในภายหลัง ซึ่งพวกเขาจะต้องแยกตัวออกจากวัฏจักรแห่งความยากจน และสร้างงานของตัวเองมากกว่าที่จะไล่ตามหางานที่มีไม่เพียงพอ สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเข้าร่วมในฟองสบู่การบริโภคที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว แต่จะได้รับการศึกษาในเรื่องความพอประมาณ

อย่างชาญฉลาด โดยมีเป้าหมายที่จะมีมาตรฐานการครองชีพที่สูงโดยใช้ทรัพยากรเพียงเล็กน้อย

- โรงเรียนเพื่อชีวิตนั้นไม่ใช่ยานในอวกาศ แต่เป็นโรงเรียนติดดินและประกอบไปด้วยผู้คนจากหมู่บ้านโดยรอบ สร้างการจ้างงานและผสมผสานการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นชุมชนและการพัฒนาความคิด

โรงเรียนเพื่อชีวิต ฮันเซียติก (เบลูก้า เดิม) ที่จังหวัดพังงา

หลังจากเหตุการณ์สึนามิเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2547 ได้มีเสียงร้องขอความช่วยเหลือไปยังโรงเรียนเพื่อชีวิตในเชียงใหม่จากบ้านน้ำเค็ม หมู่บ้านแห่งหนึ่งทางตอนเหนือของเขาหลักที่ถูกทำลายเป็นวงกว้าง ทีมงานของโรงเรียนเพื่อชีวิตได้เริ่มทำงานกับเด็ก ๆ และผู้ใหญ่ที่รอดชีวิต "ไต้ตันไม" ขั้นตอนแรกคือการพัฒนาชุมชนใหม่ที่มีคนเพียงไม่กี่คน โดยได้มีการพูดคุยกับผู้รอดชีวิตหลายคนเพื่อระบุโครงร่างของโครงการพัฒนานั้น และตัดสินใจในขั้นตอนต่อไป

จึงเป็นที่ชัดเจนแล้วว่า จะต้องมีการก่อตั้งโรงเรียนเพื่อชีวิตอีกแห่งหนึ่งขึ้น นายกรัฐมนตรีของประเทศเยอรมนีได้แนะนำ "โรงเรียนเพื่อชีวิตไต้ตันไม" ในงานแถลงข่าว และหน่วยงานเยอรมันซึ่งรัฐบาลเยอรมนีได้มอบหมาย ก็ได้แนะนำ นาย นีลส์ สตอลเบิร์ก เจ้าของบริษัทเบลูก้าชิปปิง ในเบอร์เมน ให้กับทีมงานในบ้านน้ำเค็ม เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 นายและนางสตอลเบิร์ก ได้เดินทางมาประเทศไทยเพื่อดูโครงการนั้น สองวันต่อมาพวกเขาได้ตัดสินใจให้การสนับสนุนรับรอง "โรงเรียนเพื่อชีวิตเบลูก้าในพังงา" ทั้งโครงการ รวมถึงทำการซื้อที่ดิน การก่อสร้าง และการรับประกันค่าดำเนินการเป็นเวลาสิบปี เนื่องจาก บริษัทเบลูก้าชิปปิง ได้ประสบภาวะล้มละลาย สปอนเซอร์รายใหม่จากฮัมบูร์กและเบอร์เมน จึงได้กลายเป็นผู้รับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ที่ดีของโรงเรียนต่อไปนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 เป็นต้นมา ภายใต้ชื่อ "โรงเรียนเพื่อชีวิต ฮันเซียติก"

โรงเรียนเพื่อชีวิต ฮันเซียติก มุ่งเน้นไปที่การให้การศึกษาและการสนับสนุนแก่

- เด็กกำพร้าและผู้รอดชีวิตจากสึนามิ;
- เด็ก ๆ ที่ไม่มีญาติ หรือมีญาติที่ต่ำกว่าเส้นแบ่งระดับความยากจน;
- เด็ก ๆ ที่ถูกบังคับให้ใช้แรงงานเด็ก;
- เด็ก ๆ ที่ไม่มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาในระบบ

www.hanseaticschoolforlife.com

2. ตั้งแต่แรกเห็น

ใครก็ตามที่ต้องการนำความรู้ไปใช้อย่างสร้างสรรค์นั้น จะต้องมีความรู้เพียงพอสีก่อน ดังนั้น จึงได้มีการศึกษารายวิชาและความสัมพันธ์ระหว่างวิชาอย่างกว้างขวางและเข้มข้น แต่เมื่อใดก็ตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับปัญหาในชีวิตจริง อาจมีการนำหลักสูตรสากล

ไปใช้ได้เพื่อประเมินความเป็นไปได้ของการนำไปใช้ ไม่ใช่ในโครงการจำลอง แต่ในโครงการที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ สังคม และนิเวศวิทยา

จงคิดในระดับโลก แต่กระทำในระดับท้องถิ่น: หมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิดนั้น มีความเชื่อมโยงกับโลก การทำงานเพื่อความเข้าใจในระดับสากล เตรียมความพร้อมสำหรับการเป็นพลเมืองของชาติและโลก แต่ยังคงไว้ซึ่งคุณลักษณะของท้องถิ่น กล่าวคือ ความเป็นเมืองไทยจะถูกสะท้อนให้เห็นอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน เช่นเดียวกับในชีวิตประจำวัน โดยมีมรดกทางวัฒนธรรมและคำถามเกี่ยวกับความทันสมัยแบบสร้างสรรค์

ความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจต่อประเด็นข้อกังวลทั่วโลก และการทำงานขององค์กรระหว่างประเทศที่เปิดรับเป้าหมายดังกล่าว วัฒนธรรมของการเป็นผู้ประกอบการ การปฏิบัติต่อพัฒนาการที่สำคัญในระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาค เช่น ลักษณะของการท่องเที่ยว หรือการทำอุตสาหกรรมที่รับผิดชอบต่อระบบนิเวศ กล่าวโดยย่อ นี่คือการเรียนเพื่อชีวิต ในการเตรียมคนหนุ่มสาวที่มีความสามารถ มุ่งเน้นความเป็นผู้ประกอบการ เพื่อความเป็นผู้นำในระบอบประชาธิปไตยที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและระบบนิเวศ ดังคำกล่าวของชงจื่อที่ว่า จะเป็นการดีกว่าที่จะจุดเทียนไขเพื่อให้แสงสว่าง แทนที่จะสาปแช่งความมืด

3. คุณลักษณะ

จากการอภิปรายระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น มีปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขบางประการ เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งไม่ได้รับคำตอบนับตั้งแต่มีขบวนการปฏิรูปการสอนในช่วงต้นศตวรรษที่ผ่านมา การขยายตัวเชิงปริมาณของการศึกษาภาครัฐในหลายประเทศในช่วงยุค 60 และ 80 นั้น ได้นำมาซึ่งความสำเร็จจำนวนหนึ่งอย่างปฏิเสธไม่ได้ แต่ในขณะเดียวกันก็นำไปสู่การแพร่กระจายข้อบกพร่องเชิงคุณภาพที่กินขอบเขตกว้าง เช่น การออกกลางคันในระดับสูง รูปแบบที่ไม่ยืดหยุ่นในการสอน ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างหลักสูตรกับความเป็นจริงบางประการ และระบบการตรวจสอบที่เกินจริง โรงเรียนเพื่อชีวิตต้องการใช้ประโยชน์จากคุณลักษณะเฉพาะของตน ในการค้นหาวิธีแก้ไขปัญหาเหล่านี้และชี้ให้เห็นวิธีที่จะเอาชนะปัญหาเหล่านั้นได้

3.1 การศึกษาระดับชาติ ระดับสากล และระหว่างวัฒนธรรม

การศึกษาระหว่างวัฒนธรรม (Intercultural Education) หมายถึงการให้ความรู้เพื่อความเข้าใจในระดับนานาชาติ ที่ใกล้ชิด โรงเรียนเพื่อชีวิตจะเป็นสถานที่ที่เด็ก ๆ จากประเทศต่าง ๆ ที่มีศาสนาและต้นกำเนิดทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สามารถเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันในบรรยากาศที่มีความอดทนและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ ในด้านหนึ่งนั้น การศึกษาระหว่างวัฒนธรรม หมายถึงการเข้าใจวัฒนธรรมของตนเอง ค้นหาตัวตนของตนเองในวัฒนธรรมของตนเอง - เพื่อทำความเข้าใจวัฒนธรรมไม่ใช่สิ่งที่มาจากพิภพอื่น แต่เป็นพลังชีวิตและแหล่งที่มาของแรงกระตุ้นใหม่ ๆ โดยไม่ทำลายท่าจอดเรือเก่า ในอีกด้านหนึ่ง การศึกษาระหว่างวัฒนธรรม จะรวมถึงความสามารถในการมองไกลเกินกว่าขอบเขตของตนเอง เพื่อที่จะเข้าใจว่า เราอยู่ในโลกใบเดียวกัน และปรารถนาที่จะยอมรับซึ่งกันและกันด้วยสันติสุขและเสรีภาพร่วมกัน

ในปี 2517 การประชุมสมัยสามัญยูเนสโกครั้งที่ 18 ได้ให้การเห็นชอบกับ "คำแนะนำเพื่อความเข้าใจอันดี ความร่วมมือ และสันติภาพระหว่างประเทศ และการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ผ่านการสอนคุณค่าทางจริยธรรมและมนุษยนิยม" โรงเรียนเพื่อชีวิตมุ่งมั่นที่จะสร้างลักษณะเฉพาะของตนในการดำเนินการตามคำแนะนำเหล่านี้ และแบ่งปันประสบการณ์ของตนกับโรงเรียนที่สนใจอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน

ในคำนำในหลักสูตร "ข้อกังวลของโลกกับสหประชาชาติ" ฉบับปี พ.ศ. 2529 ซึ่งพัฒนาโดยสหประชาชาตินั้น แอดิเลด เคิร์นชาน เขียนว่า: "[วันนี้] สังคมกำลังกลายเป็นสังคมสากลมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นมิติทางการศึกษาในระดับสากล จึงมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นตามที่ได้เน้นไว้ในแนวทางแก้ปัญหาและการศึกษาของสหประชาชาติและยูเนสโก นั้น

- นักเรียนจำเป็นต้องตระหนักถึงพัฒนาการของโลกและผลกระทบที่มีต่อชีวิตของผู้คน;
- การศึกษาระดับสากลไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับความรู้นั้น แต่ยังรวมถึงทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรม ดังนั้นจึงควรเป็นส่วนสำคัญในทุกด้านของประสบการณ์ในโรงเรียน;
- การเรียนรู้เกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย ความกังวลและกิจกรรมของสหประชาชาติ สามารถช่วยให้เยาวชนเข้าใจและมีส่วนร่วมในชุมชนโลกที่กำลังเติบโตได้"

ท่ามกลางแนวคิดพื้นฐาน ที่เป็นพื้นฐานของหลักสูตรนี้คือ "ประชาคมโลก" และ "การศึกษาระดับสากล" สำหรับสหประชาชาติแล้ว คำว่า "ประชาคมโลก" *ไม่ได้* หมายถึงรัฐบาลหรือการปกครองระดับโลกประเภทหนึ่งอย่างชัดเจน ในทำนองเดียวกัน "การศึกษาระดับสากล" ก็ *ไม่ได้* หมายถึงการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการศึกษาในระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ ต้องเข้าใจว่าแนวคิดทั้งสองนั้นเป็นคำเชิญ "เพื่อทำความเข้าใจกับปัญหาที่สำคัญของโลกและจุดมุ่งหมายและการดำเนินการที่เกี่ยวข้องของครอบครัวองค์การสหประชาชาติ" (จาก 'บทนำ' ของหลักสูตร)

การพัฒนาวิธีการอภิปรายปัญหา (เล่มที่สิบหก, ฉบับที่ 2, มีนาคม 2529) ของสหประชาชาติได้รายงานเกี่ยวกับการพัฒนาวิธีการที่เรียกว่า แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต (Life-Situational Approach) ในบริบทของการศึกษาก่อนวัยเรียนและการศึกษาระหว่างวัฒนธรรมในประเทศต่าง ๆ และชี้ให้เห็นว่า แนวคิดดังกล่าวสามารถถ่ายโอนไปยังแนวคิดเรื่องความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ ที่ได้รับการส่งเสริมโดย ยูเนสโก ได้ กล่าวคือ ความคิดและเทคนิคที่เปิดตัวในที่นี้ สามารถแปลความและพัฒนาเพื่อการศึกษาระดับสากลได้ในทุกระดับในทุกวิชา โดยการมุ่งเน้นประสบการณ์สากล นักเรียนจะพัฒนาความเห็นอกเห็นใจและสัมผัสถึงความ เป็นหนึ่งเดียวกันของมนุษยชาติ

การเห็นคุณค่าและการเรียนรู้จากความหลากหลายเป็นพื้นฐานของการศึกษาระดับสากล ไม่ว่าจะเป็นหัวข้อใด ประสบการณ์ชุมชนสามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจสากลนิยมแบบใหม่ คือโลกที่ทุกคนสามารถมีส่วนร่วมได้ ในวิธีการของตัวเอง ที่ซึ่ง 'พวกเรา' (ไม่ใช่พวกเรา/พวกเขา) จะทำงานร่วมกันเพื่อชุมชนโดยรวมดีขึ้น"

3.2 การเรียนรู้แบบค้นพบและการสอนเป็นรายบุคคล

บางโรงเรียนสามารถได้ยืมจากที่ทางไกลได้ กล่าวคือ ครูพูดด้วยเสียงอันดัง ทั้งชั้นก็ตอบพร้อมกัน โรงเรียนรุ่นเก่าประเภทนี้เป็นผลิตผลระดับใหญ่ของยุคอาณานิคม วิธีการสอนในชั้นเรียนของพวกเขา ยังคงสะท้อนจิตวิญญาณของยุคศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 บรรดาครูผู้สอนต่างมุ่งไปที่การสอนตามหลักสูตรที่กำหนด ให้ครอบคลุมส่วนเล็ก ๆ แต่ละส่วน และไม่เพียงแต่จะพยายามทำให้ผู้ฟังสนใจในชั้นเรียนเขื่องเท่านั้น แต่ยังนำพวกเขาทั้งหมดไปทำสิ่งเดียวกันในเวลาเดียวกัน รูปแบบของกลไกการเรียนรู้ที่ใช้เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมที่สุด ในการที่จะเข้าใจได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกัน การรักษาในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (แม้แต่หลังจากการสอบครั้งต่อไป) และการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้รับมา นี่คือการที่ทิวจรรยาอุบารห์อันเป็นหายนะของการทำให้ขาดคุณสมบัตินั้นจะต้องถูกทำลายลงไป กล่าวคือ ครูที่ผ่านการฝึกอบรมไม่เพียงพอ ทำตัวเหมือนทาสให้กับหลักสูตรที่กำหนดอย่างละเอียด และบังคับให้นักเรียนลดความหลากหลายของการเรียนรู้และประสบการณ์ลงไปสู่การเรียนรู้ท่องจำตำราจนขึ้นใจ เมื่อระบบกลไกนี้ ซึ่งขัดแย้งกับการค้นพบพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่อย่างชัดเจน ได้รับการสนับสนุนเข้าไปอีกจากการทดสอบและการสอบบ่อย ๆ เข้า ก็อาจกล่าวได้อย่างชัดเจนว่า โรงเรียนแบบนั้นอยู่ในฐานะที่จะทำลายศักยภาพของนักเรียนถัดไป ผลการทดสอบที่ดีที่บรรลุได้ในกลไกแบบนี้ แทบจะไม่แสดงให้เห็นอะไรมากนักเกี่ยวกับความสามารถในการรักษาสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา หรือนำไปใช้อย่างสร้างสรรค์ในสถานการณ์จริงใด ๆ

หวังว่าการสอนด้านหน้าชั้นนั้น จะเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นในโรงเรียนเพื่อชีวิต แทนที่จะเป็นเช่นนั้น โดยอาศัยความรู้ที่ได้รับจากทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่ การเรียนรู้แบบที่มีการค้นคว้าค้นพบและกระตือรือร้นจะเป็นสิ่งที่ให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก โดยจะเป็นการเรียนรู้แบบเป็นรายบุคคลหรือเป็นแบบทีมเล็ก ๆ และประวัติและการเรียนรู้ของเด็กทุกคนจะถูกนำมาพิจารณา ตรงกันข้ามกับการเรียนรู้แบบซ้ำ ๆ ซึ่งเกิดขึ้นภายในปัจจัยความมั่นคงแบบหลอก ๆ (ที่มีการนำเสนอปัญหา เส้นทางการแก้ปัญหา และการแก้ปัญหาเอง มักจะเป็นที่ทราบล่วงหน้าก่อนอยู่แล้ว) ที่นี้กระบวนการเรียนรู้มีลักษณะที่เปิดกว้างมากกว่านั้นมาก โดยปกติแล้ว จะยังคงมีคำตอบ "ถูก" และ "ผิด" อยู่บ้าง แต่ในสถานการณ์จริงนั้น มักจะมีตัวเลือกที่แตกต่างกันจำนวนมาก ซึ่งจะต้องนำมาเปรียบเทียบและพิจารณาก่อนตัดสินใจ ไม่ว่าในกรณีใด การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้ประกอบการ ยังหมายถึงการเรียนรู้วิธีคิดอย่างมีกลยุทธ์ในขณะที่ต้องรับมือกับความไม่แน่นอน ฝึกปฏิบัติเพื่อรับความเสี่ยงที่คาดคำนวณไว้

รูปแบบและวิธีการสอนที่แท้จริงขององค์กรการสอนที่ตอบรับเป้าหมายเหล่านี้ มีอยู่หลายแบบ ได้แก่ การสอนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ การเรียนรู้และการดำเนินโครงการ การศึกษาแบบเปิดหรือการศึกษานอกระบบ การปรับกรอบเวลาให้เข้ากับงานที่ทำและโครงการปัจจุบัน วิธีอื่น ๆ (และไม่ใช่ในแบบที่เป็นตรงกันข้าม) การสอนเป็นทีม กลุ่มคละอายุ และการเรียนข้ามรุ่น (ซึ่งเหมาะสมที่จะทำ) ห้องเรียนสามารถเปลี่ยนเป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อการเรียนรู้ได้

ในเวลาเดียวกัน ข้อจำกัดทางด้านพื้นที่ของโรงเรียนแบบเดิมก็จะหายไป กล่าวคือ นักเรียนทุกคนจะทำงานกับแล็ปท็อปและคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล และสามารถสื่อสารโดยตรงกับครูและนักเรียนคนอื่น ๆ ได้ทางอิเล็กทรอนิกส์ ทุกคนจะสามารถเข้าถึงห้องสมุดได้ทั่วทุกมุมโลก ในการพัฒนาการเรียนรู้แบบโต้ตอบแบบนี้ แนวคิดเรื่อง "ห้องเรียน" นั้น จะเป็นการก้าว

ข้ามห้องเรียนแบบดั้งเดิม ในการพัฒนาโครงการต่าง ๆ ของพวกเขา นักเรียนจะสามารถใช้ประโยชน์จากการออกแบบสื่อประสม การร่างแบบโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วย ทางด่วนข้อมูลสารสนเทศ และเครื่องมือกราฟฟิกและจัดพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะได้

ในประเด็นนี้ สิ่งสำคัญคือจะต้องประเมินบทบาทของการใช้ประโยชน์จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ให้ถูกต้อง กล่าวคือ เครื่องมือดังกล่าวช่วยได้มาก แต่ก็ไม่ได้ช่วยทั้งหมดจนจบกระบวนการประสบการณ์จริงนั้นสำคัญกว่าความเป็นจริงเสมือนเสมอ

3.3 การศึกษาสำหรับความเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรม

3.3.1 ความเป็นผู้ประกอบการ: เกณฑ์สำหรับการปฏิรูปการศึกษา

ในหลายประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างระบบการศึกษากับระบบการจ้างงานนั้นไม่มีความสอดคล้องอย่างมาก เรื่องเพ้อฝันในยุโรปที่ถูกถ่ายทอดโดยอดีตอันเป็นเอกลักษณ์ ว่าระบบการศึกษาจะเตรียมคนงานที่มีคุณสมบัติ และระบบการจ้างงานจะเสนอให้งานที่เหมาะสมในภายหลัง ได้กลายเป็นเพียงความเชื่อที่หลอกลวงว่าเป็นความหวัง เช่น ในกรณีที่บัณฑิตมหาวิทยาลัยพักพิงในประเทศที่กำลังพัฒนา พวกเขาจะได้รับงานโดยอัตโนมัติในการบริหารงานของบริษัทขนาดใหญ่ หรือรับราชการ ในมุมมองของการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ในตลาดโลก การศึกษาจะหมายถึงงานที่ดีขึ้นก็ต่อเมื่อผู้คนเรียนรู้ที่จะลงมือทำเองและสร้างงานที่เหมาะสมกับสภาพตลาดโลกเท่านั้น ซึ่งอนุมานได้ว่า ครูอาชีพ –ซึ่งจนบัดนี้ ก็ยังคุ้นเคยกับความก้าวหน้าที่ยั่งยืนเกือบตลอดชีวิตผ่านสถาบันการสอน และมักจะมีลักษณะแบบเชิงรับ– ก็ยังได้เรียนรู้บทเรียนนี้ด้วยตนเองแล้ว และทำหน้าที่เป็นแบบอย่างที่เหมาะสม แต่นั่นยังไม่เพียงพอสำหรับที่นี่ ที่จะจำกัดตัวเองให้เป็นแค่ลูกจ้างผู้มีคุณสมบัติราวกับจะบอกเป็นนัยว่าคุณสมบัติของนายจ้าง เช่นความคิดที่เป็นนวัตกรรมในเชิงการตลาดนั้น ตกลงมาจากสวรรค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น จำเป็นที่จะต้องมีการส่งเสริมการศึกษาสำหรับพฤติกรรมความเป็นผู้ประกอบการ การศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากด้านล่างซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่อายุน้อย และไม่พยายามคิดว่ากิจกรรมของผู้ประกอบการนั้นเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัว แต่ให้ตระหนักมากขึ้นว่าเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของพลเมือง (citoyen)

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้ กระบวนการศึกษา เนื้อหาวิชา และสถาบันต่าง ๆ สามารถกลายเป็นปัญหาที่ไม่เอื้อต่อการเกิดผลในตัวเองได้ กล่าวคือ กระบวนการ-ยังยึดติดอยู่กับประเภทของการเรียนรู้ ซึ่งแทบจะไม่เกี่ยวข้องกับความรู้ที่ไม่แน่นอนของการเรียนรู้ในสถานการณ์จริงเลย; เนื้อหาวิชา-ยังเพิกเฉยและละเลยต่อปัญหาสำคัญของชีวิตภายใต้สถานะที่ยากลำบาก; สถาบัน-ยังมีแนวโน้มที่จะเป็นตัวแทนของสิ่งที่ตรงข้ามกับรูปแบบของความเป็นผู้ประกอบการ ในประเด็นของโครงสร้างและองค์กร "จุดอ่อนของระบบการศึกษาของเรา" ไอ.ปาติล ผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาการจัดการ ของมหาวิทยาลัยบอมเบย์ กล่าวว่า "ระบบนั้นไม่ได้เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้สำเร็จการศึกษาวัยหนุ่มสาวสำหรับการจ้างงานตนเองและเป็นผู้ประกอบการ แต่เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนทำตามประเพณีในการหางาน"

เฮอรัลด์ เดอ โซโต นักเศรษฐศาสตร์ชาวเปรู ซึ่งมีงานวิจัยเกี่ยวกับความสำคัญของภาคเศรษฐกิจนอกระบบได้ดึงดูดความสนใจจากทั่วโลก และในขณะเดียวกันก็นำไปสู่การใช้มาตรการทางการเมืองเชิงปฏิบัติในประเทศกำลังพัฒนาจำนวนมากขึ้น ระบุว่าหลายส่วนของรายได้ทางเศรษฐกิจนั้นถูกผลิตในภาคนอกระบบ และเพื่อที่จะปลดปล่อยศักยภาพทางเศรษฐกิจ ต้องมีการจัดอุปสรรคทางกฎหมาย (โดยการรื้อถอนอุปสรรคด้านการบริหารในการก่อตั้งบริษัท และการมอบกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน) และมีการเปลี่ยนแปลงที่เด็ดขาดในระบบการศึกษา โครงสร้างและโปรแกรมทั้งหมดของโรงเรียนรูปแบบอาณานิคมนั้น จะขัดขวางศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของประชากรส่วนใหญ่ตามที่เป็นอยู่ อาจมีคนแย้งกับ เดอ โซโตได้ว่าประเทศที่มีความทะเยอทะยานในขีดเริ่มเปลี่ยนของการพัฒนา (development threshold) สามารถรองรับระบบการศึกษาแบบนี้ได้ เพราะโอกาสการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจนั้น มีขนาดใหญ่พอที่ผู้สำเร็จการศึกษาจะสามารถสำเร็จการฝึกงานจริงของพวกเขาในโลกได้ ด้วยความตระหนักถึงโอกาสนี้ พวกเขาจึงไม่เสี่ยงที่จะเป็นวัยรุ่นถาวรในสถาบันการสอนบางแห่ง วิสัยทัศน์ของเดอ โซโต ในการแปลงโรงเรียนและมหาวิทยาลัยให้เป็นธุรกิจและทำให้ผู้ประกอบการเป็นเกณฑ์ชี้ขาดสำหรับการปฏิรูปการศึกษากำลังได้รับการยอมรับมากขึ้น

โรงเรียนเพื่อชีวิตจะทำหน้าที่สร้างวัฒนธรรมของการเป็นผู้ประกอบการด้วยโปรแกรม (หลักสูตร) เช่นเดียวกับการจัดองค์กรและโครงสร้าง (อาคารสถานที่) ของตน การเป็นผู้ประกอบการเป็นที่เข้าใจกันในที่นี้ว่า เป็นแรงพื้นฐานในการสร้างโลกที่รับผิดชอบต่อสังคมและนิเวศวิทยา: *คำตอบแทนตามหลักจริยธรรม*

โรงเรียนเพื่อชีวิตที่กล้าได้กล้าเสียจะพยายามส่งเสริมตั้งแต่วัยเด็กให้เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ที่ตระหนักถึงปัญหา พัฒนาความคิดของผู้ประกอบการที่เกิดขึ้นจากตน และทดสอบ และนำความคิดนั้นไปใช้ในตลาด โรงเรียนเพื่อชีวิตจะสนับสนุนเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาความคิดของผู้ประกอบการ เป็นทรัพยากรสำหรับการสร้างความคิดดังกล่าว – แผนคือทำให้โครงการเป็นจริงในท้องถิ่นกับพันธมิตรในท้องถิ่น อันนำมาซึ่งการพัฒนาชุมชน ซึ่งจะเป็นที่ต้องการอย่างแน่นอน เมื่อนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน นำแนวคิดของตนไปด้วย เป็นการแยกตัวออกไปดำเนินการที่อื่น

ไม่กี่ประเทศที่เพิ่งทำให้ความเป็นผู้ประกอบการเป็นเรื่องของนโยบายการศึกษา มักจะเริ่มในระดับมหาวิทยาลัย ในสหรัฐอเมริกามีการจัดตั้งตำแหน่งศาสตราจารย์ด้านความเป็นผู้ประกอบการหลายตำแหน่ง และโรงเรียนธุรกิจ ที่สำคัญที่สุดคือวิทยาลัย Babson กำลังเปิดสอนหลักสูตรผู้ประกอบการในยุโรป ความคิดริเริ่มดังกล่าวถูกนำเสนอโดยสถานศึกษาหลายแห่ง เช่น *Centre des Entrepreneurs der Ecole Supérieure de Commerce* ในลียง, คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบริติชเดอร์แฮม หรือ *ห้องปฏิบัติการสำหรับผู้ประกอบการที่มหาวิทยาลัยอีสเซแห่งเบอร์ลิน ..*

3.3.2 ความเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรม

ความคิดที่ดีคือการรวมลงทุนที่ดีที่สุด และ: ขนาดเล็กมีประสิทธิภาพมากกว่า นี่คือโอกาสของผู้ประกอบการจากด้านล่าง โอกาสสำหรับแมลงตัวเล็ก ๆ ที่มีต่อปลาตัวใหญ่ เพื่อ

ครอบครองดินแดนก่อนใหญ่ ธุรกิจขนาดเล็กรายใหม่จะสร้างงานใหม่ ความเคารพที่จะมีให้กับเป็นเพราะผู้ที่สามารถสร้างสถานที่ทำงานของตนเองได้ ผู้ที่ก้าวไปข้างหน้าและสร้างงานให้ผู้อื่นยิ่งต้องได้รับการยอมรับมากขึ้นไปอีก การสร้างงานไม่ใช่บรรทัดฐาน แต่เป็นกรณีพิเศษ การศึกษาความเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรมจะมุ่งเน้นไปที่เหล่าผู้ประกอบการที่พัฒนาและทำแนวคิดให้เป็นจริงในการปรับปรุงคุณภาพชีวิต ผู้คิดค้นบริการที่สำคัญ หรือผลิตภัณฑ์อัจฉริยะมากขึ้น

ในการวิเคราะห์ชีวประวัติของผู้ประกอบการ เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้คนส่วนใหญ่ที่เสี่ยงต่อการก้าวกระโดดครั้งใหญ่ในการเป็นผู้ประกอบการนั้นถูกรอบำงาโดยความคิดบางอย่างอยู่แล้ว นับตั้งแต่วัยเด็กของพวกเขา และได้พัฒนามาเป็นความคลั่งไคล้ เช่นเดียวกับพลังแห่งการตรึงตรอง (Power of reflection) อย่างลึกซึ้ง เพิ่มเติมด้วยจินตนาการและความตื้อรั้นที่จะนำวิสัยทัศน์เล็ก ๆ เหล่านี้ไปปฏิบัติ พวกเขาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ครั้งแรกในการเป็นผู้ประกอบการในโลกขนาดเล็ก ทำธุรกิจขนาดเล็ก มองเห็นการตอบสนองของตลาดต่อความคิดของตน และมีความพึงพอใจในตนเองอย่างชัดเจนมาโดยตลอด พลังแห่งการตรึงตรองหมายถึง กระบวนการในการจัดการกับความคิดแบบซ้ำไปซ้ำมาเป็นการ "ปรับแต่ง" ความคิด กลั่นกรองความคิด ประเมินประสบการณ์และปฏิกิริยาของผู้อื่น ตอบสนองต่อแรงผลักดันในการออกแบบและพัฒนา จากข้อมูลของปีเตอร์ โกลเบล ผู้ที่ได้ศึกษาชีวประวัติของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์หลายคน การตรึงตรองความคิดแบบนี้อาจเป็นเรื่องที่ทำให้มีวิสัยทัศน์ได้ซึ่งทำให้การทำงานสนุกมาก การก่อตัวของแนวคิดเกิดขึ้น ซึ่งตรึงตรองภายในได้รับการวิจัยด้วยการเพิ่มความแม่นยำ จนกระทั่งการนำไปปฏิบัติกลายเป็นความเสี่ยงที่คำนวณได้ ความเป็นขบถ (Maverick) สิ่งจำเป็น คือเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวที่รู้สึกถึงแรงกระตุ้นอย่างแรงกล้าที่จะทำอย่างสร้างสรรค์และเป็นอิสระ และไม่ได้ถูกจัดเตรียมที่จะถูกทำให้อ่อนแรงลงเหมือนคนทั่วไปโดยกิจกรรมบำบัดทางการสอน

การวิเคราะห์ชีวประวัติของผู้ประกอบการยังทำให้เห็นได้ชัดว่า หลายคนมีปัญหาในโรงเรียน ในขณะที่เป็นเด็ก ประสบปัญหากับการถูกบีบบังคับให้อยู่ในกรอบซึ่งจำกัดความปรารถนาของตนที่จะได้มีความคิดที่เป็นอิสระ และถูกรบกวนขัดจังหวะอย่างต่อเนื่องต่อแรงกระตุ้นที่จะทำให้พวกเขาทำตามความคิดของตนเอง คนเหล่านี้มักจะต้องต่อสู้กับสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์เพื่อที่จะยึดติดอยู่กับการออกแบบของตนเอง และการนำไปปฏิบัติ ครูอาจารย์ในโรงเรียนแบบดั้งเดิมเป็นอุปสรรคในช่วงต้นต่อความเป็นผู้ประกอบการ?

คุณสมบัติผู้ประกอบการจะต้องไม่ถูกบรจด้วยคุณสมบัติการจัดการ การฝึกอบรมผู้จัดการมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างพนักงานที่ต้องพึ่งพาซึ่งสามารถดำเนินการตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างสมเหตุสมผล ผู้จัดการไม่ว่าเขาจะเก่งแค่ไหนก็ตามในฐานะผู้จัดทำ ก็ยังไม่ถือว่าเป็นผู้ประกอบการที่เปิดโลกทัศน์ใหม่ นักธุรกิจที่มีความสามารถจะพิจารณาปัญหาเช่นมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม สารเคมีในผลิตภัณฑ์อาหาร และสถานการณ์ในประเทศกำลังพัฒนา และคำนึงถึงปัญหาเหล่านี้ในการตัดสินใจ เขาจะพยายามจัดการกับประเด็นปัญหาและแนวโน้มของปัญหาทางสังคม เนื่องจากพวกเขามักจะได้รับการยอมรับจากบุคคลภายนอกและผู้คนที่สวนกระแสได้ดีกว่า ความคิดใหม่เปลี่ยนมุมมองของความเป็นจริงและบ่อยครั้งที่คนที่มีความคิดสร้างสรรค์มักถูกมองว่าเป็นคนบ้า คนหนุ่มสาวที่ตระหนักถึงปัญหาทางสังคม เฝื่อนหน้ากับปัญหา และต้องการที่จะทำบางสิ่งที่สามารถนำไปปฏิบัติได้เกี่ยวกับสถานการณ์นั้น เปรียบได้กับศิลปินในระดับหนึ่ง เช่นเดียวกับในงานศิลปะ ที่ซึ่งการ

แสดงเชิงนวัตกรรมที่ไม่บ่อยครั้งนักที่จะต้องการความหลงใหลไปกับความคิดหนึ่ง และเช่นเดียวกับศิลปินที่ต้องการฉายภาพสไตล์ของตัวเองไปทั่วโลก ผู้ประกอบการที่มีความคิดใหม่ ผลิตภัณฑ์ หรือรูปแบบการขายใหม่มักจะต้องทนต่อช่วงที่มีการปฏิเสธจากทางสังคม ครั้งแล้วครั้งเล่าที่เราได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ ในประวัติส่วนตัวของศิลปินและนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ รวมถึงผู้ประกอบการที่มีชื่อเสียงในรุ่นแรก ช่วงนี้ มักนำมาซึ่งการเสียสละส่วนตัว การทดลองที่กล้าหาญ และรอยยิ้มที่น่าสงสารของสถานประกอบการ พัฒนาไปสู่แรงกระตุ้น และความรู้สึกเสี่ยงในชีวิตของศิลปินหรือผู้ประกอบการ หากไม่มีการเริ่มต้นที่ไม่แน่นอน เช่นนี้ เมื่อมีการพัฒนาและส่งเสริมความคิดใหม่ ๆ แม้จะมีอุปสรรค ซึ่งต้องการความกล้าหาญและความแข็งแกร่งอย่างมากในการเผชิญหน้ากับสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไปแล้วความสำเร็จในภายหลังนั้นจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คุณภาพของความคิดของผู้ประกอบการนั้นมีความสำคัญอย่างแน่นอน ไม่ว่าใครจะสามารถประสบความสำเร็จในตลาดหรือเพียงแค่เอาตัวรอดได้ โดยใช้การออกแรงหนัก ๆ และใช้การหลอกลวง และลูกเล่นเล็ก ๆ น้อย ๆ มากมายก็ตาม ก็ จะขึ้นอยู่กับคุณภาพของแนวคิดที่น่าเสนอในตอนแรกเป็นอย่างมาก

ลักษณะท่าทางของผู้ประกอบการในงานเขียนเชิงวิชาการ แม้แต่ในงานเขียนเศรษฐศาสตร์ ก็ตามถูกมองข้ามไปอย่างน่าประหลาดใจ แม้แต่โจเซฟ ชุมปีเตอร์ นักทฤษฎีพฤติกรรม ผู้ประกอบการ ได้กล่าวเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับคุณสมบัติที่จำเป็น และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับได้ศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างวัฏจักรธุรกิจกับการปรากฏตัวที่เพิ่มขึ้นของผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรม อย่างไรก็ตามงานเขียนที่เกี่ยวข้องนั้นมีข้อเท็จจริงที่กระจางบางอย่าง หนึ่งในคำอธิบายที่ฉลาดที่สุดพูดถึงการค้นพบสิ่งที่มีอยู่แล้ว การค้นพบสิ่งที่มีอยู่แล้วหมายความว่าไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับผู้ก่อตั้งธุรกิจที่ประสบความสำเร็จที่จะกลับไปสู่ความคิดที่เป็นที่รู้จักกันมานาน แต่สามารถถ่ายโอนไปในทางใดทางหนึ่งไปสู่บริบทใหม่ ในการผสมใหม่ หรือในพื้นที่ใหม่ ความคิดของคนทั่วไปที่ว่ามันมักจะเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ที่นำไปสู่องค์กรธุรกิจที่ประสบความสำเร็จใหม่นั้น ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ผิด ชุมปีเตอร์ ได้สร้างความแตกต่างระหว่างสิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่มักจะไม่สามารถทำการตลาดได้เป็นเวลานาน มักจะมีข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ มากมาย และจึงล้มเหลวได้ง่ายในความพยายามครั้งแรกเพราะยังไม่สมบูรณ์ทางเทคนิค ในขณะที่สิ่งประดิษฐ์อื่น ๆ นั้น ก็ไม่ได้รับการยอมรับในศักยภาพความสำคัญของสิ่งเหล่านั้น หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้บริโภคในตอนแรก ตัวอย่างจากอดีตที่ไม่นานมานี้คือ โทรสาร สิ่งประดิษฐ์นี้มาเป็นเวลานานแล้ว แต่ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาได้มีการเปิดตัวทั่วโลกด้วยความสำเร็จอย่างมาก โดยบริษัทที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิงจากผู้คิดค้นและพยายามทำตลาดด้านเทคโนโลยีแต่เริ่มแรก

เรากำลังพูดถึงการสั่งใหม่ของความรู้ที่มีอยู่เพื่อขัดเกลาคำรู้ให้ตลกขบขัน หรือการถ่ายโอนความคิดที่คุ้นเคยไปยังพื้นที่ใหม่ของการใช้งานอย่างสมบูรณ์ นี่เป็นสาขาที่ระบบการศึกษาทั้งหมดไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าเป็นดินแดนที่แปลก การรับรู้ทักษะและความสามารถเฉพาะด้านและส่งเสริมตามนั้น ทำความเข้าใจและยอมรับลักษณะส่วนบุคคลของคนที่กำลังเติบโตขึ้น ได้เป็นความกังวลเกี่ยวกับความพยายามในการสอนมาเป็นเวลานานมาแล้ว

การศึกษาความเป็นผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรมของโรงเรียนเพื่อชีวิตนั้นมุ่งมั่นที่จะทำงานกับผู้ประกอบการที่ผลิดอกในอนาคตและในปัจจุบัน จากกลุ่มนักเรียนและบริเวณใกล้เคียง การ

บริหารธุรกิจไม่ได้ยืนอยู่ในแถวหน้า หากแต่เป็นการพัฒนาความคิดและวิสัยทัศน์รวมถึงการนำไปปฏิบัติจริง

3.4 การศึกษาเพื่อความพอประมาณอย่างชาญฉลาด

โดยปกติแล้ว ธุรกิจจะมีผลกำไรหรือขาดทุน ซึ่งพิจารณาจากต้นทุนและกำไรจากการดำเนินธุรกิจ เพื่อเป็นการให้ความรู้แก่นักเรียนในการเป็นผู้ประกอบการในอนาคต จำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ทรัพยากร และความสุขของบุคคลและสังคม โดยไม่จำเป็นต้องเป็นตัวเงิน ความสุขนี้ไม่ได้มาจากการบริโภค แต่มาจากศีล สมาธิ และสติปัญญา ความสุขนี้จะเน้นในการผลิตที่มีประสิทธิภาพเพื่อลดของเสียและประหยัดทรัพยากร กำไรหรือผลตอบแทนที่เป็นสาระสำคัญไม่ใช่ประเด็นหลัก แต่ชุมชนที่เข้มแข็งซึ่งสนับสนุนซึ่งกันและกันจะเป็นประเด็นหลักเพื่อความสงบสุขของสังคม

จุดมุ่งหมายคือ: การค้นพบคุณภาพของความพอประมาณอย่างชาญฉลาด ตลาดไม่จำเป็นต้องหมายความว่าจะต้องมีการกระตุ้นความต้องการอย่างฟิสิกส์โดยเสมอไป และไม่ได้หมายความว่า เราต้องกลายเป็นทาสของเกลียวแห่งการบริโภคที่ไม่หยุดยั้ง ตลาดเสนอโอกาสในการศึกษาให้รู้แจ้งและใช้ทรัพยากรที่หายากอย่างประหยัด

เมื่อนิตยสารวัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่ในการแจ้งให้ผู้อ่านทราบว่าอะไรที่ "ทันสมัย" และอะไรที่ "ล้าสมัย" เมื่อครูไม่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนไปยังหัวข้อความโบราณที่น่าสมัย เมื่อผู้ปกครองยอมจำนนต่อเด็ก ๆ ที่ติดเกมคอมพิวเตอร์ นั้นก็ถึงเวลาแล้วสำหรับสิ่งที่ศาสนาพุทธเรียกว่าความสุข กล่าวคือ กระบวนการสร้างการรับรู้ที่ช่วยให้ผู้ใหญ่และบุตรหลานของตน ตระหนักว่าคุณภาพชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นจากการสะสมของผลิตภัณฑ์ไฮเทคมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่มาจากเมื่อผู้คนเอาชนะการที่ตนไม่พูดอะไรออกมา ค้นพบละแวกบ้านของตนใหม่อีกครั้ง แสดงความรู้สึกของตน หรือมีความกระตือรือร้นทางศิลปะและทางด้านความเป็นผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการในฐานะศิลปิน ที่มีส่วนในการเพิ่มคุณค่าของชีวิตไม่ได้สร้างกองภูเขาขยะหรือผลักดันการผลิตผลิตภัณฑ์ผ่านหลังคา แต่อุทิศตนในด้านที่สร้างสรรค์

ผู้ประกอบการที่มีจิตวิญญาณของความถ่อมตัวอย่างชาญฉลาดจะกลายเป็นนักประดิษฐ์และผู้สนับสนุนผลิตภัณฑ์และบริการที่หยุดยั้งการผลิตมากเกินไปและความต้องการ และการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง และทำให้มั่นใจว่าคุณภาพชีวิตจะเพิ่มขึ้นแทนที่จะลดลง

หากการกระทำของประเทศตะวันตกได้รับอิทธิพลอย่างมากจากวิธีการที่ชาญฉลาดเช่นนั้นแล้ว ผู้คนในประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ที่ยังคงมีรอยจากผลกระทบที่ตามมาของลัทธิล่าอาณานิคม จะพบว่าเป็นการง่ายกว่าที่จะทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากเศษที่เหลือสุดท้ายของปมด้อยที่ขับเคลื่อนพวกเขาไปสู่เกลียวแห่งการบริโภคและตรึงกับวิถีชีวิตแบบตะวันตก วัฒนธรรมเอเชียมีทรัพยากรของตนเองเพียงพอที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตที่โดดเด่นเป็นพิเศษและน่าดึงดูดเพียงพอที่ความคิดริเริ่มของผู้ประกอบการในอนาคตสามารถใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางวัฒนธรรม ในภาคตติยภูมิ รวมทั้งในจตุรภูมิได้ (สิ่งที่จะคำนึงถึงก็คือปรัชญาและศาสนาเท่านั้น) และให้บริการเพื่อส่งเสริมความหลากหลายในเวลา

เดียวกัน นี่เป็นการเปิดทางไปข้างหน้าสู่อนาคตที่น่าสนใจกว่าหลักการชั้นนำแต่เดิม ประเภทที่ว่า "ของฉันใหญ่กว่าของคุณ" หรือ "ฉันต้องการหนึ่งในนั้นด้วย" ความพอประมาณอย่างชาญฉลาดนั้นต้องใช้การศึกษา ความเข้าใจโลกที่ครอบคลุม จุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิตของตัวเอง การค้นหาตัวเองและปลูกฝังความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับการเดินทางไปยังศูนย์กลางของโลก

ผู้ประกอบการที่อ่อนน้อมต่อการมองทะลุภาวะแห่งข้อจำกัดในแหล่งทรัพยากรธรรมชาตินั้น จะไม่แยกขาดออกไปจากตลาด แต่จะเดินหน้าไปก่อนเมื่อพวกเขามุ่งเน้นในการพัฒนาคุณภาพสูงที่เข้าใจในลักษณะดังกล่าว ในกระบวนการนั้น พวกเขาสามารถให้การไว้วางใจในวิภาษวิธี (วิธีการโต้แย้งด้วยเหตุผล) เพื่อให้เกิดการรู้แจ้งได้ ในความไม่สบายใจที่เพิ่มขึ้นของลูกค้า ผู้ที่ยังคงเชื่อในอันตรายจากการแสวงหาผลประโยชน์จากสิ่งแวดล้อม ผู้ที่อย่างน้อยก็มีความสนใจในการนำบรรพบุรุษกลับมาใช้ใหม่ และผู้ที่มีความประสงค์และสามารถได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่จะหาผลิตภัณฑ์ที่ดีที่สุดได้ และพอใจกับผลิตภัณฑ์นั้นไปตลอดชีวิตที่เหลือของตน

Cul-de-sac (การจนตรอก) ที่เราต้องหลบหนีนั้นเป็นเรื่องที่คุ้นเคย กล่าวคือ แม้จะมีการบริโภคที่สูงขึ้น แต่ก็จะมีงานน้อยลงเรื่อย ๆ เพราะเครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นกำลังทำงานแทนมนุษย์มากขึ้นเรื่อย ๆ จำเป็นต้องมีความคิดริเริ่มของผู้ประกอบการในพื้นที่อื่น ๆ ความคิดริเริ่มจากศิลปิน นักวิชาการที่สร้างสรรค์ นักปรัชญา และผู้คนที่สวนกระแส เหล่านี้ต้องมาแทนที่เหล่าคนเขลา ที่ไม่เพียงแต่จะอายุที่จะทำการแข่งขัน แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ในความคิดของตน อันเกี่ยวกับวิธีการที่เราจะสามารถเปลี่ยนรูปแบบโลกใหม่ได้ เพื่อที่จะไม่กลายเป็นขยะของอารยธรรม

3.5 การศึกษาชุมชน

การมุ่งเน้นชุมชน การเปิดสถานที่เรียนรู้สู่สภาพแวดล้อมทางสังคม การแปลความหมายการเรียนรู้ไปเป็นการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น การเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้กับการพัฒนาชุมชน ทั้งหมดล้วนทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมระหว่างแนวทางตามสถานการณ์ กับการศึกษาชุมชน

การศึกษาชุมชนนั้นเกี่ยวข้องกับวิธีการแบบองค์รวมที่สนับสนุนการเรียนรู้ใน/กับและเพื่อชุมชน เป็นการพึ่งพาตนเอง ระดมพลังของชุมชน และมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาอย่างยั่งยืน บนการแก้ปัญหาของสังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี เศรษฐกิจ และระบบนิเวศ ประชากรทุกกลุ่มทางสังคมและทุกกลุ่มวัยสามารถมีส่วนร่วมได้ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมการศึกษาของชุมชนถึงเอาชนะแนวความคิดการแบ่งแยกแบบ "hyphen-pedagogies (วิธีการสอนแบบขีดคั่นกลาง)" ได้ เมื่อโครงการยินยอม; การศึกษานี้เป็นมากกว่าแค่การศึกษาผู้ใหญ่หรือการฝึกอบรมสายอาชีพ เป็นการทำงานในลักษณะการบูรณาการ

ปัญหาและสถานการณ์ที่สำคัญของผู้คนในชุมชนคือจุดเริ่มต้นของกระบวนการเรียนรู้ ดังที่เป็นแก่นเรื่องที่สำคัญ ปัญหาและสถานการณ์เหล่านี้หลายตัวมีความสำคัญมากกว่าเพียงแค่ในระดับท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังมีส่วนที่เกี่ยวข้อในระดับที่ใหญ่กว่าภูมิภาคด้วย การค้นหารูปแบบพลังงานทางเลือกในท้องถิ่นสามารถช่วยในการป้องกันการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ

โลกได้ ปัญหาท้องถิ่นจำนวนมาก (ที่เป็นประเด็นอยู่ทั่วโลก) ไม่สามารถแก้ไขได้หากขาดแนวทางการสนับสนุนหรือการศึกษาชุมชน สิ่งนี้เป็นจริงสำหรับการวางแผนครอบครัว เช่นเดียวกับการจัดการกับทรัพยากรธรรมชาติของเราอย่างรับผิดชอบ

การศึกษาชุมชนไม่ได้เป็นเพียงแค่การศึกษา แต่ยังรวมถึงการจัดระเบียบและการกระทำด้วย ดังนั้นการประยุกต์ใช้ความรู้และความสามารถที่ได้รับมาในสถานการณ์ชีวิตจริงที่ซับซ้อน กลายเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ ไม่เพียงแต่เป็นเรื่องของความมุ่งมั่นเอาใจใส่เท่านั้น แต่ยังรวมถึงสถานการณ์ที่ควรจัดการและปรับปรุง นั่นคือเหตุผลที่การศึกษาชุมชนไม่เพียงแต่ตั้งเป้าหมายต่อคุณสมบัติของผู้คน แต่ยังรวมถึงการจัดการเชิงสร้างสรรค์กับความเป็นจริงของชีวิตที่คนเหล่านี้ดำเนินอยู่

การศึกษาชุมชนเป็นคำตอบสำหรับจุดอ่อนเฉพาะของสถาบันและหลักสูตรในภาคการศึกษาในระบบ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้น ไม่จำเป็นต้องมีแรงจูงใจเทียมใด ๆ การใส่ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ ๆ เข้าไปในสภาพที่เป็นจริงนั้นเป็นเรื่องที่ง่ายกว่า ความรู้เชิงวิชาการใช้สำหรับปัญหาที่เป็นรูปธรรม และไม่ได้สอนในรูปแบบที่แปลกแยก โรงเรียนชุมชนหมายถึงความต้องการของท้องถิ่นด้วยหลักสูตรของตนเอง พวกเขาสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านขึ้นมาใหม่ และนำเด็ก ๆ และวัยรุ่น ในช่วงต้น ๆ และอย่างเข้มข้นมากกว่าโรงเรียนแบบดั้งเดิม ไปยังสนามปฏิบัติการทางสังคม

การศึกษาชุมชนมีส่วนช่วยในการเปิดสถาบันการศึกษาสู่สนามปฏิบัติการทางสังคมโดยไม่ต้องยึดโยงอยู่ในสถาบันการศึกษา ที่นี่เป็นที่ยอมรับกันว่ากระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่สำคัญนั้นถูกนำมาใช้นอกเหนือกำแพงของสถาบันการศึกษา

การศึกษาชุมชนจึงหมายถึงการเรียนรู้แบบสอดแทรกใน *polis* (นครรัฐ) และตีความว่านักเรียนเป็นสมาชิกทางสังคม เศรษฐกิจ เชิงนิเวศน์ และเชิงการเมืองของชุมชน การศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงมุมมองที่แสดงใน UNO 1992 ในริโอ ที่ว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่จำเป็นสามารถบรรลุผลได้ดีที่สุดเมื่อมีการดำเนินการแก้ไขปัญหาในระดับท้องถิ่น และดำเนินการโดยคนจำนวนมาก มีการสร้างแรงกระตุ้นในระดับท้องถิ่นขึ้นเช่นกัน ซึ่งเรียกร้องให้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาในระดับโลก การศึกษาชุมชนหมายถึงการเสริมสร้างพลังอำนาจและอุทิศให้กับแนวคิดของการมีส่วนร่วม ซึ่งทั้งผู้เรียนและครูเป็นตัวละครหลักของสภาพท้องถิ่นและการพัฒนา การได้มาซึ่งความรู้ใหม่เกิดขึ้นภายในกระบวนการที่แท้จริงของประสบการณ์ เพื่อให้กระบวนการเหล่านี้ง่ายขึ้น จะมีการเปิดสถาบันการสอนขึ้นและเชื่อมโยงกับสถานที่เรียนรู้ และทรัพยากรภายในชุมชน กล่าวคือ โรงเรียนชุมชนนั้น จะเป็นการแสดงออกถึงความตั้งใจนี้ เราสามารถแยกความแตกต่างระหว่างแนวทางการศึกษาชุมชนที่เน้นการปฏิบัติมากกว่า กับแบบที่เด็ดขาดมากกว่าได้ ซึ่งมีตั้งแต่การใช้งานเอนกประสงค์แบบไม่แพ่งในอาคารที่มุ่งเน้นให้เป็นโรงเรียนเพียงอย่างเดียว ไปจนถึงการผสมผสานการศึกษาชุมชนกับธุรกิจชุมชน หากมีใครอ้างถึงหลักการของ *สนธิสัญญาว่าด้วยการศึกษาสิ่งแวดล้อมเพื่อสังคมที่ยั่งยืนและความรับผิดชอบระดับโลก* ดังที่ได้รับการเห็นชอบใน การประชุมการประชุมสุดยอดด้านสิ่งแวดล้อมของ UNO ในริโอแล้ว การพัฒนามนุษย์อย่างยั่งยืนนั้นไม่

สามารถทำได้หากไม่มีการทำงานร่วมกับเศรษฐกิจ นิเวศวิทยาสิ่งแวดล้อม และการศึกษา ชุมชน

เป้าหมายเฉพาะของแนวทางการศึกษาชุมชนของโรงเรียนเพื่อชีวิตคือการสำรวจว่าโรงเรียน ชุมชนเองจะสามารถกลายเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้แบบเปิดได้อย่างไร และในขณะเดียวกัน ก็กลายเป็นจุดสนใจสำหรับการทำให้เป็นไปได้อีกด้วย สนับสนุน และเชื่อมโยงชุมชนการเรียนรู้อื่น ๆ ภายในระบบการเรียนรู้ที่ใหญ่ขึ้น นับตั้งแต่การประชุมที่จอมเทียนในปี 2533 ยูเนสโกได้ พยายามส่งเสริมโรงเรียนชุมชนทั่วโลก อย่างไรก็ตาม ได้นำมาสู่ข้อสรุปด้วยความสุขุมที่ว่า ในบางกรณี มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสิ่งที่โรงเรียนชุมชนเป็น ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ เพียงแค่โรงเรียนธรรมดาที่ได้ถูกสร้างขึ้นและได้รับการสนับสนุนจากชุมชน แต่บรรดา โรงเรียนชุมชนที่ได้รับสิทธิในชื่อนั้น มีการริเริ่มขึ้นโดยมีลักษณะดังต่อไปนี้:

- เป็นการบูรณาการโรงเรียนกับการศึกษาผู้ใหญ่: โรงเรียนกลางวันและโรงเรียนผู้ใหญ่ ไม่เพียง แต่จะใช้พื้นที่เดียวกัน แต่ทำงานร่วมกันโดยมีกรอบความคิดด้วย โรงเรียน เป็นโรงเรียนของรัฐ (มักจะมีรูปแบบการเรียนการสอนแบบเปิด ที่เน้นโครงการงาน) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสนอหลักสูตรและกิจกรรมเพิ่มเติมในช่วงบ่ายและเย็นสำหรับกลุ่ม อายุบางกลุ่มหรือกลุ่มคนวัย ข้อเสนอดังกล่าวมุ่งเน้นไปที่เด็ก วัยรุ่น ครอบครัว และ เพื่อนบ้าน
- จึงทำให้ทรัพยากรของตน (ห้องเรียน, ห้องประชุมเชิงปฏิบัติการ, ห้องครัว, ห้อง ชุมนุม, สิ่งอำนวยความสะดวกกีฬา) มีพร้อมที่จะให้บริการแก่ลูกค้าใหม่ของตน โรงเรียนเหล่านี้มีการใช้งานแบบหลายหน้าที่ เช่น เป็นโรงเรียน สถานศึกษาสำหรับ ผู้ใหญ่ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สำนักงานให้คำแนะนำ และฐานช่วยเหลือตนเอง
- สร้างเครือข่ายกับเทศบาลหรือเขตชนบท พัฒนาเครือข่ายและทำงานร่วมกับสถาน บริการสาธารณะ บริษัท และกลุ่มต่าง ๆ ทุกชนิด พวกเขาตอบสนองต่อเหตุการณ์ ปัญหาและหัวข้อที่เกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมทางสังคมมากขึ้นและพัฒนาโปรไฟล์ ท้องถิ่นเกี่ยวกับปัญหา
- ต่อต้านการแบ่งแยกรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การแยกคนแก่กับคนหนุ่มสาว คนพื้นเมือง กับชาวต่างชาติ คนพิการกับคนไม่พิการ ระหว่างคนในโรงเรียนและบุคคลภายนอก
- นอกเหนือจากครูและผู้ให้การศึกษาผู้ใหญ่และครูผู้สอนสมทบแล้ว ยังมีผู้คนจากพื้นที่ ใกล้เคียงที่มีความรู้และทักษะพิเศษมาทำงานที่โรงเรียนด้วย

โรงเรียนชุมชนอยู่ในสถานะที่จะทำงานมากมายในลักษณะที่เป็นการลดผลกระทบแปลก แยกของเด็กและวัยรุ่นเกี่ยวกับสถาบันโรงเรียน ซึ่งยังนำไปใช้กับครอบครัวและเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะในเขตโรงเรียนหลากหลายวัฒนธรรมได้อีกด้วย โรงเรียนชุมชนถือว่าเป็นส่วนสำคัญ ของการพัฒนาสังคมและโครงสร้างพื้นฐาน เนื่องจากพวกเขาสนับสนุนความสัมพันธ์กับ เพื่อนบ้านและส่งเสริมการช่วยเหลือตนเอง พวกเขาสามารถพัฒนาเครือข่ายสังคมที่ใกล้ชิด

และกระตุ้นและส่งเสริมการจัดตั้งโรงเรียนชุมชนได้ ปัญหาในชีวิตจริงจะไม่ถูกกันออกไปจากหลักสูตรที่ซ่อนอยู่ แต่จะมีการเผชิญหน้าและได้รับการจัดการ มีการส่งเสริมประสบการณ์ข้ามรุ่น และต่อต้านการแยกตัวและความโดดเดี่ยวด้วยการมีส่วนร่วมในโครงการร่วม นักเรียนและผู้ใหญ่ที่มีส่วนร่วมในการออกแบบโปรแกรมมากขึ้นเรื่อย ๆ จะพบว่าโรงเรียนและพื้นที่ใกล้เคียงมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อกังวลของ *พวกเขา*

โรงเรียนเพื่อชีวิต โดยลักษณะแล้ว เป็นหมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิด ซึ่งประกอบด้วยสถานที่เรียนรู้ที่แตกต่างกันกลุ่มหนึ่ง พิจารณาความสัมพันธ์ของทั้งโรงเรียน ศูนย์ และชุมชนที่เกี่ยวข้องในเครือข่าย: พวกเขามีส่วนร่วมในโครงการโดยมีกันและกัน และสภาพแวดล้อมบนความสัมพันธ์ที่สร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง

3.6 การศึกษาค่านิยม

โรงเรียนเพื่อชีวิต ยอมรับฉันทามติเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐานของชุมชนที่มีการจัดองค์กรในรูปแบบประชาธิปไตย เด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวสามารถอ้างสิทธิ์ในการรับมือกับสถานการณ์ด้วยการเพิ่มความมีอิสระและความสามารถในการตัดสินใจได้ ในเวลาเดียวกันพวกเขาถูกท้าทายให้แสดงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่น หรือดำเนินการด้วยความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ

โรงเรียนเพื่อชีวิตถือได้ว่าเป็น *polis (นครรัฐ)* ตามหลักการที่ยืมมาจากกรีกโบราณ คือแบบจำลองขนาดเล็กของรัฐประชาธิปไตย นักเรียนจะมีหน้าที่และความรับผิดชอบมากขึ้นและแบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับผู้ใหญ่ ชีวิตในชุมชนการเรียนรู้แบบเปิดนั้น มีโอกาสมากมายที่จะนำความรู้สึกที่แข็งแกร่งของตัวเองและความรู้สึกที่เข้มแข็งของชุมชนมาสู่ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และการเตรียมการตัดสินใจโดยใช้กระบวนการประชาธิปไตยในการสร้างฉันทามติประชาธิปไตยไม่ได้ยกเว้นการเป็นผู้นำ - ในทางตรงกันข้ามประชาธิปไตยขึ้นอยู่กับความเป็นผู้นำที่ดี องค์กรธุรกิจยังต้องการการความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งและความภักดีของพนักงานของตน แต่ก็เพื่อประโยชน์ของธุรกิจใด ๆ เพื่อให้การสนทนาที่มีความหมายกับทีมงาน โรงเรียนประจักษ์นาชาติชั้นนำ ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยบุคคลที่มีชื่อเสียงเช่น เคิร์ต ฮาห์น ได้รับการยอมรับในโอกาสการสอนที่น่าเสนอโดยชีวิตในชุมชน มีสำนักงานและหน้าที่การเลือกตั้ง รัฐสภาของโรงเรียน และวิทยาการในโรงเรียน การเมืองได้รับการเรียนรู้โดยการรับความรับผิดชอบในชุมชน

นักเรียนจะอยู่แยกกันตามเพศ แต่ไม่ใช่ตามเชื้อชาติหรือมรดกทางวัฒนธรรม ความอดทนและความเคารพจึงเป็นคุณธรรมที่มีค่าสูง มีการปฏิบัติในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม เช่น โดยการทำงานในบริการทางสังคมหรือทางเทคนิคบางอย่าง เช่น บริการกู้ชีพ แผนกดับเพลิงโรงเรียน องค์กรบรรเทาทุกข์ทางเทคนิค บริการสังคมหรือบริการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

สมาชิกของหมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิดนั้นจะปรับทิศทางตนเองไปในทางคุณธรรมทางสังคมที่แทนโดยจริยธรรมสากลที่สามารถเข้าใจได้โดยผู้คนที่มาจากมรดกทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ท่ามกลางความจริงสากล เช่น ค่านิยม เช่นการเคารพผู้อื่น คุณค่าที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ทุกคน ความสัตย์จริง การเคารพธรรมชาติ ความเป็นธรรม

ความพร้อม และความสามารถในการช่วยเหลือ การพิจารณาและความสนใจผู้อื่น ความเต็มใจที่จะทำงานและบรรลุผล ลักษณะการถ่อมตน ความสามารถในการละเว้นและมุ่งสู่การบำเพ็ญตบะที่ชาญฉลาด พฤติกรรมที่รักสันติ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับผู้ที่อ่อนแอ ความเพียร และตามที่ เคิร์ต ฮาห์น ได้เขียนเพิ่มเติม ความสามารถที่จะเรียนรู้ที่จะยืนยันทัวเองในสิ่งที่คุณคิดว่าถูก "ทั้ง ๆ ที่มีความไม่สบายใจ อันตราย ความเปื้อนหนาย แรงกระตุ้นชั่วขณะ หรือความเครียด แม้จะมีการดูถูกเหยียดหยามจากคนอื่น ทั้ง ๆ ที่มีความแคลงใจอยู่โดยรวม"

โรงเรียนเพื่อชีวิตจะสนับสนุนเด็ก ๆ วัยรุ่น และผู้ใหญ่ให้ปฏิบัติตามศาสนาของตนเอง และเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาในชั้นเรียนทางศาสนา ประสบการณ์ที่มีต่อศาสนาของตัวเองนั้น สามารถวางรากฐานสำหรับการให้ความเคารพและความอดทนต่อความเชื่อมั่นทางศาสนาของผู้อื่นได้

4. แนวคิดครอบครัว

โดยการทำหน้าที่ในการต่อสู้กับความยากจน โรงเรียนเพื่อชีวิตรับเด็กที่มีภูมิหลังในการขาดแคลนสิ่งจำเป็น ซึ่งไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ความยากลำบากทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังรวมถึง – ตัวอย่างเช่น ในประเทศไทย – เหตุการณ์ที่ตึงเครียดและเจ็บปวด ได้แก่ แรงงานเด็ก การค้าประเวณีเด็ก การทารุณกรรมทางเพศ การติดสุราหรือการติดยาเสพติดของสมาชิกในครอบครัว ความรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่สำคัญคือการสูญเสียของพ่อแม่ผ่านความตายเนื่องจากโรคภัย อุบัติเหตุ ภัยพิบัติหรือความขัดแย้งทางทหาร หรือผ่านการเข้าไม่ถึง – ตัวอย่างเช่น เนื่องจากพ่อแม่ถูกจำคุกในระยะยาว การถูกปฏิเสธละทิ้ง (เช่น เมื่อสามีคนที่สองไล่ลูกของสามีคนแรกออกนอกบ้าน) หรือความสิ้นหวัง เมื่อแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ไม่มีความช่วยเหลือทางสังคมหรือการสนับสนุน ไม่สามารถอยู่รอดได้กับลูก โรงเรียนเพื่อชีวิตในภาคใต้ของประเทศไทยได้รับการจัดตั้งขึ้นภายหลังเหตุการณ์ภัยพิบัติสึนามิ ที่ซึ่งเด็กหลายคนได้ประสบกับความหายนะจากสึนามิเกินกว่าระดับสูงสุด

เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์เริ่มต้นนี้ เป้าหมายสามประการจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษ ประการแรก เพื่อตระหนักถึงสิทธิของเด็กในการที่จะได้สัมผัสกับความสุขและความเมตตากรุณา และสนับสนุนพวกเขาในการพัฒนาความมั่นใจและความหวังใหม่ ประการที่สอง เพื่อจัดให้มีขอบข่ายงานเกี่ยวกับการบำบัดที่ช่วยให้มีการประมวลผลเหตุการณ์ในอดีตแบบค่อยเป็นค่อยไป และประการที่สาม เพื่อส่งเสริมให้เด็ก ๆ ไม่ต้องทนทุกข์กับภาวะชอกช้ำทางจิตใจในช่วงเวลาที่เหลือของชีวิตของพวกเขา แต่ให้เปลี่ยนเศษซากทางชีวประวัติของพวกเขาให้กลายเป็นทองคำ ในแง่ที่กว้างที่สุด

เด็ก ๆ ที่เข้าโรงเรียนเพื่อชีวิตจะได้รับการผสมผสานระหว่าง "การสร้างครอบครัว" และ "การศึกษาแบบเพื่อน (peer education)" เด็ก ๆ จะอาศัยอยู่กับครอบครัวในบ้านในวิทยาเขต ซึ่งแต่ละแห่งจะมีพี่เลี้ยงหนึ่งหรือสองคนในกลุ่มที่มีเพศเดียวกันและคล้ายอายุ เวลาในระหว่างบ่ายแก่ ๆ (หลังจากบทเรียนและโครงการสิ้นสุดลง) จนถึงเข้านอน จะถูกใช้ไปในครอบครัว ที่รับผิดชอบกิจกรรมวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยเฉพาะในวันอาทิตย์ รวมถึงวางแผนสำหรับช่วงวันหยุด

สิ่งนี้จะได้รับการสนับสนุนโดยการส่งเสริม "การศึกษาแบบเพื่อน" การเรียนรู้และการใช้ชีวิตในกลุ่มคละอายุ และแนวคิดในเรื่องเทวดาผู้พิทักษ์ (Guardian Angels) คนเหล่านี้เป็นเด็กโตที่ได้รับการแต่งตั้งโดยคนที่อายุน้อยกว่า ซึ่งจะดูแลเด็กเล็กกลุ่มละสามถึงห้าคน และมีส่วนในความรับผิดชอบด้านสวัสดิการของพวกเขา แรงบันดาลใจสำหรับรูปแบบนี้ก็คือ การสังเกตว่าเด็กโต โดยเฉพาะเด็กผู้ชาย จะเริ่มจับกลุ่มกัน โดยขาดความเห็นอกเห็นใจและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับเด็กที่อายุน้อยกว่า เหล่าเทวดาผู้พิทักษ์นั้น จำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมและการกำกับดูแล ตัวอย่างเช่น ในค่ายฝึกอบรมหรือการประชุมของเหล่าเทวดาผู้พิทักษ์ และยังสามารถถูกลดคะแนนให้ออกจากตำแหน่งของพวกเขาได้

โดยการที่มีรัฐสภาเด็ก ประธานและสมาชิกคณะรัฐมนตรี โฆษกของชั้นและโครงการ และเทวดาผู้พิทักษ์และผู้ไกลเกลี่ย การพัฒนาสาธารณรัฐเด็กนั้น จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จของทั้งความสมดุลระหว่างการยอมรับวัฒนธรรมเยาวชนกับการยอมรับบทบาทสนับสนุน ของผู้ใหญ่ และเกณฑ์ที่เด็กแต่ละคนสามารถหันไปหาคนที่เชื่อถือได้หากมีสิ่งผิดปกติและสิทธิของเด็กตกอยู่ในอันตรายจากการถูกละเมิด

นอกจากนี้ ยังมีการนำหลักความโปร่งใส การกำกับดูแล และหลักการ "หลาย ๆ ตา" มาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับการป้องกันการข่มเหง การใช้ความรุนแรง การเลือกปฏิบัติหรือการเหยียดเชื้อชาติ เด็กต้องการความเอาใจใส่ พวกเขาต้องการความใกล้ชิดโดยปราศจากการลงโทษขบเซต

โรงเรียนเพื่อชีวิตที่มีเด็ก ๆ ที่ "ตกอยู่ในความเสี่ยง" เป็นการรวมกันของการสร้างชีวิตครอบครัวที่เชื่อถือได้ กับ "การสร้างชุมชน" โดยมีการพัฒนาชุมชนแห่งความเป็นปึกแผ่นเป็นสถานที่เพื่อการใช้ชีวิตและการเรียนรู้ ซึ่งรวมเด็กและผู้ใหญ่ไว้ด้วยกัน ในแง่ของยูเนสโกแล้ว โรงเรียนเพื่อชีวิตแต่ละโรงเรียน คือหมู่บ้านแห่งการเรียนรู้แบบเปิด

5. โรงเรียนอนุบาล

200 ปีหลังจาก ฟรีดริช เฟรเอเบิล ผู้ก่อตั้งแนวคิดโรงเรียนอนุบาล แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต (Life-Situational Approach) ก็ได้พัฒนาแนวคิดที่ผสมผสานองค์ประกอบด้านบวกของโรงเรียนอนุบาลแบบดั้งเดิม เข้ากับความเข้าใจลึกซึ้งในด้านการสอนและจิตวิทยา พัฒนาการสมัยใหม่ โรงเรียนอนุบาลจะเน้นและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ความอยากรู้ และแรงจูงใจของเด็ก ๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็ก ๆ กลายเป็นเด็กที่ไม่ต้องมีการประคบประหงมเหมือนเด็กทารก เป็นการส่งเสริมและสนับสนุนพวกเขา ไม่ใช่ผ่านการฝึกซ้อมเชิงกล แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาค้นพบโลกภายในและภายนอกของตนเอง แนวคิดการสอนของโรงเรียน ในลักษณะต่อไปนี้ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง:

- *การเรียนรู้ในสถานการณ์จริง:* เด็ก ๆ จะเรียนรู้วิธีรับมือกับสถานการณ์ที่นี้และตอนนี้ ไม่ใช่สถานการณ์สมมุติในอนาคตอันไกล ไม่ใช่สถานการณ์สำหรับผู้ใหญ่ และการรับมือนั้น ไม่เพียง แต่หมายถึงการมีชีวิตรอดในสถานการณ์ต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังเป็น การเข้าใจได้อีกว่าพวกเขาสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และเข้าใจตนเองได้อย่างเกิดผล

- *การเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ทางสังคมและข้อเท็จจริง:* เป็นการขัดกับการเรียนรู้แบบทางเหิน โดยถอยห่างออกจากการแยกการดำเนินการทางคณิตศาสตร์ในช่วงต้นจากบริบททางสังคม ห่างจากการส่งเสริมการพูดในแบบที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของตนเอง ห่างจากการเรียนรู้ที่ไร้เหตุผล ความเป็นอันดับหนึ่งของการเรียนรู้ทางสังคมจะมีการนำมาใช้ การเรียนรู้ตามข้อเท็จจริง (factual learning) เป็นสิ่งสำคัญ แต่ต้องรวมเข้ากับกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และเมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้โดยอ้างอิงกับบริบททางสังคม เด็ก ๆ ได้รับความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นในการทำความเข้าใจและสร้างสถานการณ์ในชีวิตจริง หลีกเลี่ยงการเรียนรู้แบบตัวใครตัวมัน (atomized) แบบปรับให้เหมาะ (tailored) ซึ่งไม่นำไปสู่การเชื่อมโยงที่มีความหมายที่เข้าใจได้
- *เด็ก ๆ มีส่วนร่วมในการสร้างสถานการณ์ที่พวกเขามีส่วนร่วม และในชีวิตภายในและนอกโรงเรียนอนุบาล* พวกเขาจะร่วมมือในการเลือกและวางแผนกิจกรรม ไม่ใช่ทุกอย่างที่ครูอนุบาลจะเตรียมไว้ให้พวกเขา พวกเขาได้รับการสนับสนุนให้มีอิทธิพลต่อสถานการณ์ และเปลี่ยนแปลงตัวพวกเขา ส่งเสริมความคิดริเริ่มและความรับผิดชอบด้วยตนเอง
- *เด็ก ๆ ได้สัมผัสกับความหมายของบรรทัดฐานในสถานการณ์ในชีวิตจริง* พวกเขาจะไม่ได้รับการบรรยายเกี่ยวกับบรรทัดฐาน แต่จะได้รับโอกาสในการทำความเข้าใจกับบรรทัดฐานเหล่านั้นในบริบท และเจรจาต่อรองกิจกรรมของตนในบรรทัดฐานเหล่านั้นอย่างสอดคล้องกัน
- *ครูอนุบาลได้รับการส่งเสริมคุณสมบัติขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมกับขั้นตอนการพัฒนา* โดยคำนึงถึงลักษณะส่วนบุคคลของเด็กแต่ละคน และระดับการพัฒนาที่แตกต่างกัน
- *ครูอนุบาลช่วยส่งเสริมความหลากหลายของความเป็นไปได้ในการแสดงออกของเด็ก* พวกเขาจะสนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวกับประสาทสัมผัสทุกรูปแบบ การเคลื่อนไหวที่หลากหลายสลับกับความเงียบสงบและใช้ความคิด การเล่นอย่างอิสระ ตลอดจนกิจกรรมสร้างสรรค์และศิลปะ การแสดงออกของความรู้สึกและความฉลาดทางอารมณ์
- *เด็ก ๆ มีสิทธิ์ที่จะเข้าใจโลก ตัวเอง และสภาพแวดล้อมทางสังคมของตนมากขึ้น* พวกเขาจะเริ่มคุ้นเคยกับวัฒนธรรมของตนเอง และเรียนรู้ที่จะเคารพวัฒนธรรมของผู้อื่นที่ละขั้นตอน พวกเขาจะคุ้นเคยมากขึ้นกับโลกของจิตวิญญาณ ประเพณีและศาสนา
- *เด็ก ๆ จะใช้ชีวิตและเรียนรู้ในกลุ่มคละอายุ ให้มากที่สุด* เด็กอายุสามขวบมักจะรับมากกว่าจากเด็กอายุมากกว่าห้าขวบ ซึ่งรับมากกว่าจากผู้ใหญ่ และเด็กโตจะสามารถพัฒนาการเอาใจใส่ต่อความต้องการของเด็กที่อายุน้อยกว่าได้ ในชีวิตจริงข้างนอกนั้นทุกสิ่งจะถูกเรียนรู้ในหมู่คนหลากหลายวัย ในทางกลับกัน การผสมของกลุ่มอายุไม่ใช่หลักความเชื่อ – ยังอาจมีสถานการณ์ที่กลุ่มเพื่อนอยากให้มีในหมู่พวกเขาได้อีกด้วย

- *ครูโรงเรียนอนุบาลจะมีบทบาทผู้ให้แรงกระตุ้น คล้ายคู่คิดอันเกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ เธอจะเป็นคนอยาก رؤอยากเห็นและกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น เต็มไปด้วยความคิดริเริ่ม และส่งเสริมสิ่งเหล่านั้นในเด็ก ๆ และเรียนรู้ไปพร้อมกับพวกเขา เธอจะวางแผน กิจกรรมการสอนอย่างเปิดเผย โดยมีปัจจัยนำเข้าจากเด็ก ๆ ไม่มีรูปแบบการวางแผนที่ตายตัว – เป็นการออกแบบกิจกรรมที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งจะไม่ทำหน้าที่เป็นเครื่องปรับ ให้เป็นรูปแบบเดียวกันตามวันเรียนปกติในโรงเรียนอนุบาลอีกต่อไป*
- *การเรียนรู้เพื่อใช้กับสถานการณ์ชีวิต ยังหมายถึงการเรียนรู้ในสถานการณ์ชีวิต ดังนั้น กิจกรรมนอกโรงเรียนอนุบาลในสาขาต่าง ๆ จะถูกรวมเข้าด้วยกัน เพื่อให้โรงเรียน อนุบาลกลายเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายสังคมอย่างแท้จริง*
- *ครูอนุบาลยังคงสนทนากับผู้ปกครองและครอบครัวอย่างใกล้ชิด ผู้ปกครองไม่ได้เป็น เพียงผู้เข้าชม แต่เป็นเจ้าหน้าที่ส่วนบุคคลในสถานการณ์ของบุตรหลานของตน พวกเขาจะมีส่วนร่วมในโรงเรียนอนุบาลเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ ในการทำเช่นนี้ สิ่ง สำคัญคือ โรงเรียนจะต้องมีความยืดหยุ่นกับผู้ปกครองเกี่ยวกับเวลาและการจัดระเบียบ วัฒนธรรมร่วมกัน*
- *เด็ก ๆ ที่มีเชื้อชาติต่างกัน จะเติบโตไปด้วยกัน การรวมกันไม่ได้หมายถึงการละทิ้ง รากเหง้าและวัฒนธรรมของคุณ ในทางตรงกันข้าม หมายถึงการเคารพซึ่งกันและกัน อันเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างความเข้าใจระหว่างประเทศและการเสริมสร้าง วัฒนธรรมร่วมกัน*

แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต ซึ่งเป็นที่ต้องการในระดับสากล เนื่องจากความไวต่อ วัฒนธรรมแต่ละวัฒนธรรมนั้น จำเป็นต้องมีคุณวุฒิการสอนระดับสูง และการศึกษาที่ สอดคล้องกัน และการฝึกอบรมเพิ่มเติมของครูอนุบาลที่สามารถทำงานกับแนวคิดนี้ได้ สถาบัน Institut für den Situationsansatz der Internationalen Akademie Berlin (" สถาบันเพื่อแนวทางตามสถานการณ์ชีวิตของสถานศึกษานานาชาติ" ในกรุงเบอร์ลิน) ซึ่ง สนับสนุนแนวทางนี้อย่างแท้จริง ได้เสนอให้มีการกำกับดูแลโรงเรียนอนุบาลดังกล่าว รับรองมาตรฐานคุณภาพ และจัดให้มีการฝึกอบรมที่ผ่านการรับรองของแนวทางตาม สถานการณ์นั้น ให้กับสถาบันและบุคคลที่สนใจในเอเชีย

6. การเรียนในระบบกับนอกระบบ

การตัดสินใจที่จะก่อตั้งโรงเรียนเพื่อชีวิตในฐานะ "โรงเรียนเพื่อสวัสดิการสังคมเอกชน" - และเพื่อกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาที่เป็นทางการ - ในเบื้องต้นนั้น อิงจาก ความประสงค์ที่จะออกจากถนนที่เปิดเข้าสู่การมีคุณวุฒิที่ได้รับการยอมรับในระดับประเทศ และสถาบันการศึกษาต่อและอุดมศึกษา ทางเลือกที่สุดโต่งซึ่งจะสละความเป็นไปได้ในการ ได้รับคุณสมบัติที่เป็นที่ยอมรับนั้นเคยเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะนั่นจะหมายความว่า กระบวนการที่ทำให้เด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวถูกเบียดตกขายขอบนั้น กลายเป็นเรื่องถาวรทาง การศึกษาที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ โดยหลักการแล้ว เป้าหมายระยะยาวในการสร้าง โรงเรียนเพื่อชีวิตสู่สถาบันชั้นยอดสำหรับคนยากจนนั้นคือ เพื่อที่จะเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ที่มี ดันกำเนิดเหล่านั้นเข้าสู่แวดวงราชการ ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ วิทยาศาสตร์และ

การวิจัย เน้นอนว่าไม่ใช่ทุกคน แต่เป็นคนที่มีความสามารถและมีแรงจูงใจหลายคน นึกถึง ภาพการแข่งขันทางไกล เด็ก ๆ จะเริ่มต้นที่ โรงเรียนเพื่อชีวิต ด้วยการถอยหลังออกไปอีก ดังนั้นพวกเขาจึงต้องวิ่งในระยะทางที่ไกลกว่าและต้องทำให้ดีกว่าเด็ก ๆ ที่มาจากครอบครัวที่มีความได้เปรียบมากกว่า ที่เริ่มต้นโดยมีสิทธิประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจ โดย สำคัญแล้ว นี่หมายถึงความเป็นเลิศทางวิชาการ แต่นั่นเพียงพอแล้วหรือ? ไม่พอ อย่างแน่นอน

โรงเรียนแบบเก่าซึ่งครอบงำในประเทศไทยนั้น จำเป็นต้องมีการแทรกแซงแบบขัดแย้ง (paradoxical intervention) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้แบบนอกระบบ เพื่อเปิดดำเนินการโรงเรียน เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงและความท้าทายตาม สถานการณ์ เปาลู ฟรายเออร์ พูดถึงหัวข้อเชิงก่อกำเนิด (generative theme) พูดถึงการ เรียนรู้ที่ถูกชี้นำโดยสถานการณ์ที่สำคัญ พูดถึงการสนับสนุนคนชายขอบให้เข้าร่วมใน ประวัติศาสตร์ – ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะทำในหลักสูตรทางวิชาการ ที่มีโครงสร้างตามรายวิชา เราสามารถและต้องสอนวิชาขณะที่ในเวลาเดียวกัน ก็ต้องสร้างสะพาน - ครั้งแล้วครั้งเล่า - สู่ปัญหาและทางออกในชีวิตจริง

6.1 หลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง

ในแง่ของหลักสูตร มีระบบอ้างอิงที่ตรงข้ามกันอยู่สองระบบ หนึ่งคือหลักสูตรที่มีโครงสร้าง เข้าไปหารายวิชา อีกอันหนึ่งคือหลักสูตรที่มีโครงสร้างตามหัวข้อเชิงก่อกำเนิด ในกรณีของ โรงเรียนเพื่อชีวิตนั้น หลักสูตรของชาติเป็นตัวแทนของด้านหนึ่ง ในขณะที่อีกด้านหนึ่งนั้น ถูกแทนโดยหลักสูตรที่ได้รับการพัฒนาในสถานที่ตั้ง บนพื้นฐานของประเด็นสำคัญและ เนื้อหาที่กำหนดโดยหัวข้อเชิงก่อกำเนิด ของศูนย์แห่งความเป็นเลิศ

สะพานเชื่อมระหว่างวิชาและปัญหาในชีวิตจริงนั้น จะสามารถสร้างได้ง่ายขึ้น หากโรงเรียน พัฒนาความชอบในการเรียนรู้ที่อิงจากการค้นพบ การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ และวิชาต่าง ๆ ถูกเข้าใจว่า ไม่เพียงแต่เป็นสต็อกของของความรู้ที่มีโครงสร้างและการจัดเรียงอย่างเป็น ระบบเท่านั้น แต่ยังเป็นเหมืองหินประเภทหนึ่งด้วย ในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายการหนึ่ง ครูชาวนิการากัวคนหนึ่งได้พัฒนาภาพลักษณ์ที่เหมาะสม สำหรับสิ่งนี้ กล่าวคือ ความรู้ทั้งหมดถูกรวบรวมไว้กองเป็นภูเขา เมื่อเธอและลูก ๆ ของเธอ ต้องการอะไรบางอย่าง พวกเขา ก็เคาะประตูบานใหญ่ที่นำไปสู่ภูเขา รอจนกว่าประตูจะเปิด ออก รับเอาความรู้ที่พวกเขาต้องการไป แล้วปิดประตูอย่างรวดเร็วอีกครั้ง กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากมีปัญหาเกี่ยวกับแม่น้ำโขง นี่เป็นเหตุผลที่ดีที่จะเจาะลึกลงไปในการรู้ที่จำเป็น แต่ไม่ มีความจำเป็นที่จะต้องให้เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับแควทุกแควของแม่น้ำโขงจนขึ้นใจ

ตรงกันข้ามกับโรงเรียนวิชาการล้วน ๆ โรงเรียนเพื่อชีวิตมีความกังวลหลักเกี่ยวกับประเด็น เรื่องการเรียนรู้ในห้องเรียนเพื่อรับมือกับปัญหาจริงมากกว่าปัญหาเทียม เคล็ดลับคือการ สร้างความเป็นจริงที่ท้าทายการ สภาพแวดล้อมที่ท้าทายแต่ยังสามารถจัดการได้ โดยที่ไม่ มีตัวเลือกอื่นให้กับนักเรียนนอกจากต้องเรียนรู้ -ด้วยความยินยอมของตนเอง-เนื่องจาก ปัญหานั้นสมเหตุสมผลกับพวกเขา

6.2 การเรียนรู้ในโครงการ

โครงการ อันเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่ง ได้รับการพัฒนาโดย จอห์น ดูอี และ วิลเลียม เฮิร์ด คิลแพทริก และยังคงเกี่ยวข้องในปัจจุบัน แม้ว่าอาจมีข้อสงสัยบ้างเกี่ยวกับความถูกต้องทางประวัติศาสตร์ในการเล่าโครงการไทฟอยด์ของ คิลแพทริก แต่ในสาระสำคัญแล้ว ก็ยังคงเป็นตัวอย่างที่ดีเยี่ยม เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงเรียนในชนบทแห่งหนึ่งของอเมริกา ซึ่งเด็กสองคนจากฟาร์มหายไปเพราะไข้ไทฟอยด์ ชั้นเรียนก็ได้สงสัยว่าทำไมโรคจึงเกิดขึ้นบ่อยครั้งในฟาร์มแห่งนี้ และได้ส่งตัวแทนชั้นเรียนไปหาเกษตรกรเพื่อขอว่าพวกเขาจะสามารถตรวจสอบฟาร์มเพื่อค้นหาสาเหตุของโรคไข้ไทฟอยด์ได้หรือไม่ เกษตรกรตกลง และชั้นเรียนนั้นก็เริ่มรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับไข้ไทฟอยด์และสาเหตุการเกิด คำแปล: พวกเขาใช้ความรู้จากวิชาที่เกี่ยวข้อง และยังคงไม่พอใจ จึงได้ถามคนที่พวกเขาหวังว่าจะได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เขียนหนังสือถึงมหาวิทยาลัยเพื่อหวังว่าจะได้รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับแมลงวัน (ซึ่งเป็นตัวถ่ายเทแบคทีเรียไทฟอยด์) พวกเขาดำเนินการ ตลอดระยะเวลาของโครงการ ดังเช่นที่ครูชาวนิคารากัวได้วาดภาพ และจากการวิจัยของพวกเขา พวกเขาสามารถตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับสาเหตุของโรคไข้ไทฟอยด์ในฟาร์มได้ดังนี้ อาจเป็นเพราะน้ำเสีย นมที่ปนเปื้อน หรือแมลงวัน

ด้วยสมมติฐานเหล่านี้ ชั้นเรียนนั้นก็ได้ไปที่ฟาร์มและทบทวนปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ ไม่น่าจะใช่ลม เพราะไม่มีวัวเลย มีน้ำไหล แต่มีขยะจำนวนมากวางอยู่รอบ ๆ โลง ๆ หน้าต่างไปที่ห้องครัวเปิดอยู่ และไม่มีกรงป้องกันแมลงวัน และฝูงแมลงวันบินว่อนไปมาอย่างอิสระจากขยะไปยังอาหาร

เมื่อมีความรู้เกี่ยวกับสาเหตุของโรคไทฟอยด์ในฟาร์มแล้ว จึงตามมาด้วยการดำเนินการดังนี้ นักเรียนวัดขนาดหน้าต่าง ถ้ามาร้านค้าเกี่ยวกับราคาของมุ้งลวด และคำนวณว่า จะต้องใช้เงินเท่าใด พวกเขาสร้างแบบจำลองของภาชนะถังขยะปิดและกับดักแมลงวันสำหรับหน้าต่าง พวกเขาเขียนรายงานให้กับเกษตรกรพร้อมคำแนะนำโดยละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่สามารถทำได้เพื่อป้องกันไข้ไทฟอยด์ในอนาคต พวกเขาไปเยี่ยมเกษตรกร แสดงรายงานของตน และแนะนำให้เขาทำตาม เกษตรกรขอบคุณเขาและสัญญาว่าจะปฏิบัติตามคำแนะนำทั้งหมด ตั้งแต่นั้นมาไม่มีรายงานผู้ป่วยโรคไข้ไทฟอยด์อีกต่อไปในฟาร์มแห่งนั้น

ในความหมายของดูอี/ คิลแพทริกนั้น บางสิ่งจะกลายเป็นโครงการหากเกิดจากปัญหาจริง และมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหา จากมุมมองของโรงเรียนเพื่อชีวิตแล้ว โครงการไม่ใช่สิ่งที่ทำเพื่อการสอนเท่านั้น โครงการไม่ได้ออกแบบมาเพียงเพื่อแสดงเนื้อหาของหลักสูตร

ด้วยโครงการ เราสามารถพบกับความประหลาดใจได้ การแทรกแซงในความเป็นจริงนั้น ไม่ได้ทำงานเป็นเส้นตรงหรือตามแผนจาก A ไปยัง B ไม่เลย สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องราวการเรียนรู้ที่แทบจะไม่มีที่สิ้นสุด โดยมีเรื่องพลิกผันที่น่าประหลาดใจดังนี้ ในโรงเรียนเพื่อชีวิตจะมีสระว่ายน้ำขนาดเล็กอยู่สระหนึ่งและปัญหาในการรักษาความสะอาดของน้ำ ในบทแรกของเรื่อง มีการใช้ปั๊มตัวกรอง แต่เนื่องจากมันกินไฟฟ้ามากจนต้องถอดเอาพวกมันออกไปอีกครั้ง ในบทที่สอง ทฤษฎีที่ชื่นชอบของ กุนเทอร์ ฟัลติน ซึ่งเป็นวิธีของ "สระว่ายน้ำ

ธรรมชาติ" ได้ถูกนำมาใช้ กล่าวคือ ฝูงปลานาข้าวสีดำตัวเล็ก ๆ และพืชน้ำบางชนิดถูกใส่ลงไปในสระ และทุกคนก็ได้คอยไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ น้ำใสแจ๋วเพราะว่า ไม่เหมือนกับปลาทอง ปลาทุงนาไม่ได้ทำให้น้ำสกปรก แต่กินอนุภาคอินทรีย์ที่ลอยไปมา ดังนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ปลาเพิ่มขึ้นทวีคูณ น้ำสะอาด และเด็ก ๆ สามารถอาบน้ำ ในจำนวนน้อย ๆ ได้ในสระนั้น

ในบทที่สามของเรื่อง จำนวนปลาเริ่มลดลง สังเกตเห็นงูน้ำสีเขียวตัวเล็ก ๆ เลื้อยไปมาในหมู่ปลาและกินพวกมันทุกครั้งที่หิว ในบทที่สี่ หลังจากที่ได้มีการพูดคุยกับเด็ก ๆ หลายครั้งแล้ว ก็ได้มีการนำปลาตัวใหญ่เข้ามาในสระน้ำ ตามปรัชญาที่ว่า "น้ำขุ่นแต่มีปลาให้กิน ยังดีกว่าสระที่เต็มไปด้วยงูเขียวตัวเล็ก ๆ"

ในบทที่ห้า ครอบครัวงูเห่าครอบครัวหนึ่ง ได้ตั้งรกรากอยู่ใกล้กับสระน้ำ พร้อมกับแมงงูเห่าที่เป็นพิเศษ จำนวนปลาลดลงอีกครั้ง และแม้แต่เข้าใกล้สระน้ำก็มีความเสี่ยง ในบทที่หก แผ่นดินไหวขนาดเล็กทำให้เกิดรอยร้าวในผนังสระ น้ำไหลออกมา และชั่วขณะเดียว สระว่างเปล่า และไม่เห็นทั้งปลาหรืองูเห่า

ในบทที่เจ็ด ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากบทเรียนชีววิทยา ได้มีการซ่อมแซมสระว่ายน้ำและมีความพยายามในการทำความสะดวกสบายด้วยสารจุลชีพ ปลาถูกนำมาใส่อีกครั้งเพื่อที่จะได้นำมาใช้ในโรงอาหารต่อไป จำนวนสุนัขในฟาร์มตอนนี้เพิ่มขึ้นมากจนงูหนีไปไกล และปลาก็สามารถเติบโตและเพิ่มเป็นทวีคูณได้ จากนั้น กลายเป็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับออกซิเจนก็ปรากฏขึ้น กล่าวคือ คุณสามารถเห็นพวกมันได้ในตอนเช้ามืด โดยที่ปากของพวกมันโผล่ออกจากน้ำครึ่งหนึ่ง และอ้าปากเพื่อให้ได้อากาศหายใจ ดังนั้นจึงได้มีการสร้างระบบฉีดพรมน้ำขึ้น และหลังจากนั้นมาปลาก็ใช้ชีวิตอยู่อย่างมีความสุข – หรือได้รับประสบการณ์การเรียนรู้เสียมากกว่า เนื่องจากปลาส่วนใหญ่จบลงด้วยการอยู่ในกระเพาะ

ดังนั้นความแตกต่างระหว่างโครงการไทฟอยด์และโครงการวิธีทำความสะอาดสระว่ายน้ำคือสถานการณ์โดยทั่วไปนั้น ไม่ได้เป็นไปตามที่คาดหวังเสมอไป แต่อย่างไรก็ตาม -หรือแม้จะด้วยเหตุนี้ก็ตาม -หลายเรื่องสามารถเรียนรู้ได้ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าวัตถุประสงค์มีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดระยะเวลาของโครงการ – เช่น จากการว่ายน้ำไปสู่การเลี้ยงปลา – หรืออาจจำเป็นต้องใช้เส้นทางสำรอง

6.3 เมื่อเด็ก ๆ ทำการวิจัย - การทำแผนที่ความคิด

เส้นทางสำรองเหล่านี้ ไม่ควรเข้าใจว่าเป็นความผิดปกติ แต่เป็นโอกาส ทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดูแลให้แน่ใจว่าความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก ๆ จะไม่พบกับอุปสรรค เป็นเรื่องของการค้นพบและ ในแง่ของซุมโบลด์ท์แล้ว ก็คือ การซึมซับประสบการณ์ (assimilation) ในโลก เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรกับเด็ก ๆ ที่เรียกว่า "การทำแผนที่ความคิด" แผนที่หลักสูตรถูกเขียนขึ้น โดยมีสถานี่ต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้โดยเฉพาะ เนื่องจากโครงการ "เราจะทำความสะอาดสระว่ายน้ำได้อย่างไร" ไม่ได้กินเวลาไปแปดชั่วโมงต่อวัน จึงมีโอกาสมากมายสำหรับประเด็นนี้

และดังนั้นจึงมีคำถามเกิดขึ้นที่ขอให้มีการจัดการผ่านการวิจัยและการทดลอง เช่น ปลาจมน้ำได้หรือไม่? ทำไมพวกมันถึงไม่จม? พวกมันไม่หายใจใช่ไหม? ทำไมปลาจึงลอยในน้ำได้ แต่หินหรือไม้กลับลอยไม่ได้? ทำไมหินถึงจมในน้ำมันช้ากว่าในน้ำมาก? ทำไมนกและผีเสื้อถึงบินได้? บางครั้งพวกมันชนกันได้ไหม? เครื่องบินด้วย - บินได้อย่างไร ทำไมบางครั้งพวกมันชนกัน ทำไมพวกมันไม่เหินลงไปที่พื้น ถ้ามีปีก? จรวดบินได้อย่างไร? และเมื่อปลาหัว พวกมันกินอะไร? พวกมันมีลูกได้อย่างไร? พวกมันวางไข่เหมือนนกหรือไม่? ไข่ไม่ลอยไปใช่ไหม? ทำไมคนไม่วางไข่? ที่จริงแล้ว ไข่คืออะไร? ถ้าเราไม่กินปลา แต่เราขายพวกมัน จะขายได้ที่ไหนและราคาเท่าไร? ทำไมแค่ 20 บาทสำหรับปลาหนึ่งตัว ทำไมไข่ 200? หาเงินได้ไม่ยาก เพียงแค่ใส่บัตรเข้าไปในเครื่องและกดปุ่มไม่กี่ปุ่ม ...และอื่น ๆ

การทำแผนที่ความคิดหมายถึงการเห็นด้วยกับเด็ก ๆ บนพื้นฐานของแผนที่ซึ่งเป็นตัวแทนของความสนใจในการเรียนรู้ที่พวกเขาได้แสดงออกมา ตามลำดับความสำคัญและเส้นทางเนื่องจากการตรวจสอบเชิงทดลองที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัตินั้นต้องใช้เวลา และต้องใช้จินตนาการและการเตรียมการสอน เมื่อเด็กก่อนวัยเรียนที่โรงเรียนจอห์น เอฟ. เคนเนดี ในกรุงเบอร์ลินถามแนนซี โสนิช อาจารย์ของพวกเขาว่า ฟนก่อดตัวได้อย่างไร เธอจึงเอามือใส่ในน้ำแล้ววางลงบนเตา เมื่อน้ำเดือดและไอน้ำเพิ่มขึ้น เธอได้หยิบถาดอลูมิเนียมวางกอน้ำแข็งลงไป และถือถาดไว้เหนือไอน้ำ ตอนนั้นเด็ก ๆ สามารถเห็นได้แล้วว่า หยดน้ำเกิดขึ้นที่ใดถาดและตกลงมาได้อย่างไร และแนนซีสามารถอธิบายให้พวกเขาได้ว่า ฟนเกิดขึ้นได้อย่างไร

สิ่งนี้ทำให้เกิดปัญหาในการมุ่งเน้นที่ต้องมีการฝึกอบรมมาก ๆ ในการแก้ไข มีการพูดคุยถึงครูที่ผ่านการฝึกอบรมไม่เพียงพอในประเทศไทย (และที่อื่น ๆ) ที่คุ้นเคยกับการยืนอย่างเฉื่อย ๆ ที่หน้าชั้นเรียนและทำการบรรยาย มากกว่าจะส่งเสริมการเรียนรู้เชิงสำรวจ และทดลอง แต่คุณไม่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจในกระเพาะปลากับเหงือกปลาได้โดยที่ไม่ต้องฆ่าและปลา และคุณไม่สามารถอธิบายหลักการแรงสับัดของจรวดได้หากคุณไม่ได้สร้างขึ้นมาเอง ในเขตชานเมืองของกรุงจาการ์ตา มี โรงเรียนแห่งธรรมชาติ ที่มีชื่อเสียงในขณะนี้ ซึ่งมีการสอนหลักสูตรภาษาอินโดนีเซียทั้งหลักสูตรในสนามที่มีที่หลบฝนเพียงไม่กี่แห่ง เพื่อที่จะอธิบายหลักการปฏิกิริยาของจรวดให้กับเด็ก ๆ ครูเอามลมาและติดเข้ากับปากขวดพลาสติกขวดหนึ่ง จากนั้น เด็ก ๆ ก็สูบลมเข้าไปจนขวดพุ่งขึ้นไปหลายสิบเมตรขึ้นไปบนท้องฟ้าด้วยเสียงดังปัง หรือตัวอย่างของการลอยตัวและการจม เด็ก ๆ วาดสเกลวัดลงบนกระดานขนาดเล็ก ติดแถบยางเส้นหนึ่งไว้ด้านบน แล้วขีดเส้นด้วยเส้นศูนย์ จากนั้นพวกเขาติดหินไว้ที่ปลายของยางรัด และวางแก้วที่เต็มไปด้วยของเหลวต่าง ๆ เด็ก ๆ สังเกตว่าเมื่อหินตกลงไปในของเหลวต่าง ๆ มันจะตกลงไปในระดับความลึกที่แตกต่างกันซึ่งแปลกและต้องการคำอธิบาย

ครูจะเป็นครูที่ดีถ้าเขาหรือเธอประสบความสำเร็จในการทำให้หลักสูตร แม้กระทั่งหลักสูตรแห่งชาติ มีชีวิตชีวาขึ้นมาได้ โดยการอ้างอิงถึงบ่อย ๆ ในการสำรวจและการเดินทางของเด็ก ๆ ไม่ว่าจะเรื่องใหญ่หรือเล็ก และใช้ประโยชน์ให้เหมือนกับเหมือนหิน กล่าวคือ คลั่ง

ความรู้ที่ช่วยในการทำให้รู้กระจ่างและปรับสภาพแวดล้อมของเรา โดยไม่คำนึงถึงว่าจะมาจากวิชาไหนก็ตาม

6.4 ทำให้เป็นวันที่มีชีวิตชีวา

ด้วยโครงสร้างที่เหมือนพิพิธภัณฑ์ กล่าวคือ มีบทเรียนในช่วงเวลา 45- หรือ 50 นาที มีตารางเวลาที่ตายตัว และการนั่งเงียบ ๆ ในห้องเรียนนั้น จึงเป็นเรื่องยากที่จะทำ มีจังหวะอื่น ๆ ที่เป็นไปได้ ซึ่งจะถูกยึดออกไปตลอดทั้งวัน การศึกษานำร่องนำโดยศาสตราจารย์ ดีทริช เบเนเนอร์ และ จอร์จ แรมซีเกอร์ ที่โรงเรียนประถมศึกษาเต็มเวลาใน มินสเตอร์-กิฟเวนเบ็ค, ประเทศเยอรมนี ได้แสดงให้เห็นว่า จังหวะที่เป็นมิตรกับเด็ก ๆ สามารถนำมาพร้อมกับวันเรียนในโรงเรียนได้ และสามารถเลือกรูปแบบเก่า ๆ ได้อย่างไร กล่าวคือ เด็ก ๆ สามารถเล่นในตอนเช้าได้ด้วย และการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและตามสถานการณ์อาจเกิดขึ้นสลับกันได้

ในกรณีของโรงเรียนเพื่อชีวิตนั้น บางครั้งจังหวะ ๆ หนึ่งจะเกิดขึ้นภายในลำดับของการสอนกับการเรียนรู้โครงการที่มุ่งสู่ศูนย์กลาง เช่น บทเรียน - โครงการ - บทเรียน - โครงการ หรือในหน่วยการเรียนรู้หน่วยหนึ่ง ที่มีการเรียนรู้แบบสหวิทยาการที่มุ่งเน้นใจความหลัก (theme-oriented) ผ่านการสอนแบบเป็นทีม สลับกับขั้นตอนที่เข้มข้นของโครงการ การสอนแบบเป็นทีมในคาบเรียนที่ตายตัว (block period) ที่เกี่ยวกับ เช่น "อัครศิษย์และการป้องกันอัครศิษย์" หรือ "การจับปลามากเกินไปในทะเลอันดามัน" นั้น ต้องมีการเตรียมการและการวิจัยอย่างรอบคอบ ซึ่งทั้งสองอย่างนี้เด็ก ๆ สามารถเข้าร่วมได้เลย

โดยพื้นฐานแล้ว จะมีการใช้เวลาทั้งวัน การแบ่งส่วนอย่างหยาบ ๆ เป็นชั้นเรียนตอนเช้า และโครงการตอนบ่าย และกิจการขนาดเล็กนั้น จะไม่ตรงประเด็นอีกต่อไป นี่เป็นวิธีที่ไม่มีจินตนาการที่สุดในการจัดรูปแบบวันเรียน แม้แต่รูปแบบเก่า ๆ ของกลุ่มชั้นเรียนที่มีอายุเท่ากันก็สามารถแทนที่ได้ด้วยการจัดกลุ่มตามธีมและโครงการ ซึ่งไม่สนใจอายุ

6.5 การออกไปนอกห้องเรียน

ยังมีสิ่งสำคัญอื่นอีกคือ การหลบหนีออกจากห้องเรียน บรรดาสถานที่ที่ไม่มีประโยชน์ ที่ซึ่งมีการสอนหน้าชั้น (frontal teaching) นั้น เป็นเรื่องน่าดึงดูดมาก ในโรงเรียนเพื่อชีวิตนั้น ศูนย์แห่งความเป็นเลิศมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะสร้างการดึงดูดใจอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ออกจากโรงเรียนและห้องเรียน และทำให้ทั้งวิทยาเขตกลายเป็นเวทีแห่งการเรียนรู้ ซึ่งมีหน่วยงาน เช่น สถานที่ซักผ้า กับปัญหาเกี่ยวกับผงซักฟอกออร์แกนิก หรือวิทยาเขตอันเป็นดินแดนสำหรับงู กับวิธีขับไล่พวกมันออกไป อาจมีห้องเรียนสัญจร หรือกลุ่มคนที่บางครั้งก็กางเต็นท์ในโรงละคร บางครั้งก็ไต่ต้นไม้ หรือบนชายหาดก็ได้ การเคลื่อนไหวแบบนี้จะทำให้ทุกคนตื่นตัว แต่ไม่มีกฎที่บอกว่าบางครั้งชั้นเรียนไม่สามารถใช้เวลาทั้งวันในมุมเงียบ ๆ ของวิทยาเขตเพื่อจุดประสงค์ในการศึกษาเรื่องราวของความลึกด้านปรัชญาได้

แนวคิดของโรงเรียนเพื่อชีวิตไม่ได้ขึ้นอยู่กับห้องเรียน แต่ขึ้นอยู่กับสถานที่สำหรับการพบปะการเรียนรู้ และการใช้ชีวิต เป็นเหมือนบ้านเล็ก ๆ ที่ให้ที่พักพิงแก่สมาชิกชั้นเรียนที่มีบางสิ่งเหมือนกันในช่วงเวลาหนึ่ง โรงเรียนสีเขียวในบาห์ลีเป็นหนึ่งในโรงเรียนระดับแนวหน้า

(Avant-garde) ของที่นี่ และแสดงให้เห็นว่า "ห้องเรียน" ไม่จำเป็นต้องดูเหมือนห้องเรียน แต่อาจเป็นโครงสร้างไม่ไฟที่นำผลงอกยงที่มีความลึกเหมือนถ้ำก็ได้

เมื่อโรงเรียนเพื่อชีวิตเริ่มขึ้น ได้มีการเห็นชอบเป็นจำนวนมากในระดับชาติในประเทศไทย ตั้งแต่คณะกรรมการการศึกษาไปจนถึงกระทรวงศึกษาธิการ ต่อแนวคิดที่จะให้ทั้งห้องเรียนไว้เบื้องหลัง ต่อมา สถานะนี้ได้รับการขัดแย้งจากฝ่ายบริหารการศึกษาส่วนภูมิภาค ซึ่งยืนยันในการสร้างห้องเรียนให้เป็นไปตาม (เช่นเคย) กฎระเบียบมาตรฐาน แต่การบังคับให้ทำตามการประชุมนั้น ทำหน้าที่เป็นเหตุผลให้เกิดการเคลื่อนไหว คือ แม้จะต้องมีห้องเรียน แต่ก็จะถูกใช้เมื่อสมเหตุสมผลจริง ๆ เท่านั้น ยิ่งครูใช้แนวทางตามสถานการณ์ได้อย่างเกิดผลมากเท่าไร โอกาสในการเรียนรู้ที่พวกเขาจะค้นพบเกินกว่าในห้องเรียนก็จะมากขึ้นเท่านั้น

6.6 จากโรงเรียนอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย

โรงเรียนเพื่อชีวิตมีโอกาสพัฒนาแนวทางการศึกษาแบบครบวงจรตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมหาวิทยาลัย โดยใช้หลักการของแนวทางตามสถานการณ์ และหลีกเลี่ยงการแตกแยกระหว่างขั้นตอนบนเส้นทางการศึกษา

การพัฒนานั้นจะเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มต้นจากโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนประถมศึกษา (ป.1-6) ตามด้วยโรงเรียนมัธยมต้น (ม.1-3) และระดับมัธยมปลาย (ม.4-6) มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีได้พัฒนาหลักสูตร "ความเป็นผู้ประกอบการ" ซึ่งอนุญาตให้มีระดับปริญญาตรีและปริญญาโท –ซึ่งอันหลังเป็นไปได้ถ้ามีทิศทางไปกับการศึกษาของตน ซึ่งนักศึกษาจะจัดตั้งบริษัท ที่ไม่เพียงแต่ตรงตามเกณฑ์ทางเศรษฐกิจ แต่ยังเป็นไปตามเกณฑ์ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย

ด้วยข้อกำหนดเบื้องต้นให้ต้องมีการใช้สองภาษา (ซึ่งจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อมีการสื่อสารแบบสองภาษาตั้งแต่ชั้นโรงเรียนอนุบาลเป็นต้นไป และ 'เจ้าของภาษา' จะมีบทบาทสำคัญ) นั้น จึงอาจเป็นไปได้ในอนาคตอันไกล ที่จะเสนอให้ทางเลือกในการได้รับคุณวุฒิสองคุณวุฒิ คือ การสอบระดับชาติหลังจากชั้น ม.6 และหลักสูตร International Baccalaureate ซึ่งคุณวุฒินี้ ที่ปัจจุบันได้รับการยอมรับทั่วโลกนั้น จะต้องมีการจัดตั้งวิทยาลัย IB สองปีขึ้น ดังนั้น ผู้สำเร็จการศึกษาของโรงเรียนเพื่อชีวิต จะมีความพร้อมไม่เพียงแต่ในระดับประเทศเท่านั้น แต่ยังเป็น 'ผู้เล่นระดับโลก' อีกด้วย

อีกทางเลือกหนึ่งคือการขยายการศึกษาสายวิชาชีพสำหรับผู้ที่ไม่สนใจหรือเหมาะกับระดับมัธยมปลาย ตามพื้นฐานของประวัติการเรียนรู้ของพวกเขา ที่นี่ มันเป็นสิ่งสำคัญที่จะไม่เพียงแต่ขอยืมรูปแบบการฝึกอบรมวิชาชีพแบบดั้งเดิมมาเท่านั้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่ได้ดีไปกว่าการได้รับการศึกษาสายวิชาชีพของไทย – ซึ่งเป็นความพยายามที่ค่อนข้างอ่อนล้าที่ปรากฏชัดจากคุณภาพที่แย่ มากกว่าจากนวัตกรรม

ดังนั้น ทางเลือกในอุดมคติสำหรับนักคิดที่มีนวัตกรรมจากแหล่งที่มาใด ๆ ก็คือ startup กล่าวคือ การก่อตั้งบริษัทของตนเองโดยมีโรงเรียนเพื่อชีวิตเป็นจุดเริ่มต้นเดินทาง หาก

แนวคิดนั้นมีความซับซ้อน กล่าวคือมี "การออกแบบเกี่ยวกับผู้ประกอบการ" ที่พิจารณาอย่างรอบคอบ และการประสานองค์ประกอบอย่างถูกต้อง สิ่งนี้จะสามารถแสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ยั่งยืนที่สุดในการทำลายวงจรความยากจนได้

7. การเรียนรู้ผ่านชีวิต

7.1 ศูนย์แห่งความเป็นเลิศ

ศูนย์แห่งความเป็นเลิศ (ดูข้อ 8) เป็นคำตอบที่เด็ดขาดและไม่ซ้ำใครกับปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านการศึกษาสามประการ ได้แก่ อันดับแรกความเข้มงวดของหลักสูตรที่มุ่งเน้นรายวิชา โดยขาดการเชื่อมโยงแบบสหวิทยาการและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับปัญหาอันไม่พอเพียงต่อการได้มาซึ่งความรู้; ประการที่สอง การเชื่อมโยงที่อ่อนแอระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติที่พบในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง; ประการที่สาม การไม่สามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วไปสู่ความเป็นจริงที่มีการเปลี่ยนแปลงและหลากหลาย

โดยตามลักษณะภูมิประเทศแล้ว หมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิดนั้นมีการรวมตัวกันรอบ ๆ โรงเรียนและศูนย์ ซึ่งอันที่จริงแล้วเป็นศูนย์แห่งทรัพยากรที่มุ่งเน้นเฉพาะเรื่อง โดยมีห้องสมุด พิเศษ สื่อ ห้องประชุมเชิงปฏิบัติการ ห้องปฏิบัติการ ห้องทำงาน ตูแสดงนิทรรศการ – อุปกรณ์วัสดุทั้งหมดที่สามารถตอบสนองต่อกิจกรรมการเรียนรู้และภาคปฏิบัติของผู้ประกอบการประเภทที่ก่อให้เกิดผลได้

ความต้องการที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จะเกิดขึ้นจากพลังเชิงความคิดแห่งการไตร่ตรอง การสร้างสรรค์ จิตวิญญาณที่มีแรงจูงใจ ความสามารถในการไขปริศนาสิ่งต่าง ๆ และการทดลอง รวมถึงความเพียรโดยรวมของนักเรียน ศูนย์บุคคลแต่ละแห่งจะทุ่มเทให้กับหลักสูตรเฉพาะ ที่จะได้มาซึ่งความรู้พื้นฐานและขั้นตอนการปฏิบัติตามระเบียบวิธีที่จำเป็น; "วิชาเลือก" นั้นมีพื้นฐานมาจากรากฐาน "ภาคบังคับ" ของโรงเรียน

ผู้ใหญ่ที่มีทักษะของผู้ประกอบการและมีประสบการณ์ด้านการสอนจะพร้อมให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนนักเรียนในแต่ละศูนย์ ครูจะเผยแพร่ความรู้พิเศษของตนในบริบทสหวิทยาการ บุคคลที่มีชื่อเสียงในระดับชาติและระดับนานาชาติ จะมีบทบาทสำคัญและให้แรงกระตุ้นได้ดีที่สุดอย่างหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เชี่ยวชาญในสาขาของตนและแขก ที่จะทำงานกับนักเรียนที่มีความสามารถเป็นพิเศษและมีแรงจูงใจสูงในการประชุมเชิงปฏิบัติการต่าง ๆ: การประชุมเชิงปฏิบัติการดังกล่าวถือได้ว่าเป็นเดาหลอม ทั้งสำหรับคุณภาพสูงและความคิดใหม่ได้

มันไม่ใช่เรื่องของหลักสูตร แต่เป็นเกียรติสำหรับนักเรียนที่จะทำงานในศูนย์แห่งความเป็นเลิศ อายุจะมีบทบาทรองเท่านั้น - ซึ่งกลุ่มคณะอายุจะมีส่วนร่วมอย่างแน่นนอนในบางโครงการ สิ่งสำคัญอันดับแรกคือความสามารถ ความรู้ ความมุ่งมั่น และความสามารถในการยอมรับการท้าทายและรักษาไว้ นี่คือการศึกษาคดีที่ดีที่สุด โดยไม่คำนึงถึงสัญชาติ สีผิว หรือภูมิหลังทางสังคม

7.2 การพัฒนาหลักสูตร

การอภิปรายระหว่างประเทศเกี่ยวกับหลักสูตรของโรงเรียนและการพัฒนาเพิ่มเติมได้อ้างอิงถึงข้อบกพร่องและจุดอ่อนดังต่อไปนี้

- หลักสูตรนั้นมุ่งเน้นด้านวิชาการและสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นพื้นฐาน วิชาการเหล่านั้นเพียงด้านเดียวเกินไป ทำให้เสี่ยงต่อการสูญเสียการเชื่อมโยงกับความเป็นจริง
- รูปแบบของการศึกษาและสื่อการเรียนรู้แบบซ้ำ ๆ จนจำขึ้นใจนั้นไม่เหมาะที่จะส่งเสริมการถ่ายโอนความรู้ หรือกระตุ้นทักษะการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มา ไปใช้กับสถานการณ์จริงที่ซับซ้อน เป็นการศึกษาเพื่อการสอบครั้งต่อไป ไม่ใช่เพื่อที่จะสามารถกระทำได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์จริง
- โหมดยุคของความคิดเชิงสหวิทยาการ แบบมีเครือข่าย ถูกทำให้หยุดชะงักลงโดยการยึดติดกับรายวิชาที่มีตรรกะโดยธรรมชาติของตนเอง การแบ่งส่วนสื่อการเรียนรู้ ออกเป็นหน่วยเล็ก ๆ นั้น เป็นอุปสรรคต่อความสามารถในการจำแนกการเชื่อมโยงระหว่างกันและความสัมพันธ์ เนื้อหาวิชาที่มีปริมาณมหาศาลทำให้การใส่ใจไปที่ปัจจัยพื้นฐานนั้นยากยิ่งขึ้น
- การพัฒนาหลักสูตรของโรงเรียนนั้น คำนึงถึงการพัฒนาและข้อกำหนดทางสังคมน้อยเกินไป; ไม่ได้ใช้เวลาในการวิเคราะห์สถานการณ์ที่ได้รับการวิจัยเป็นอย่างดี และมีการศึกษาน้อยเกินไปที่จะตรวจสอบประเภทของสถานการณ์ที่ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องมีคุณสมบัติในการทำงานในภายหลัง

ไม่มีใครจะปฏิเสธได้ว่าประวัติของหลักสูตร ซึ่งได้มาถึงจุดสูงสุดของโครงสร้างที่ได้มีการแพร่หลายไปแล้วทั่วโลกในปัจจุบันนั้น มีอยู่หลายหลักสูตรที่ดีมีเหตุผลดี และมีการรวบรวมความเชี่ยวชาญจำนวนมากไว้ในรายวิชา อย่างไรก็ตามคำถามยังคงมีอยู่ว่า จะรักษาข้อได้เปรียบที่สำคัญบางประการของโครงสร้างรายวิชาปัจจุบัน และยังช่วยลดปัญหาร้ายแรงที่สัมผัสได้ที่นี่ได้อย่างไร

ในมุมมองของการแก้ปัญหาของคำถามดังกล่าว เราควรพิจารณาร่างข้อเสนอทางเลือกที่ได้มีการอภิปรายกันมากในระดับสากลของ ชวล บี. โรบินซอห์น เกี่ยวกับแนวคิดว่า โครงสร้างของหลักสูตรและแนวทางตามสถานการณ์ที่ส่งผล แนวคิดนี้มีพื้นฐานมาจากโปรแกรมสามขั้นตอนดังนี้:

- 1) การระบุและวิเคราะห์สถานการณ์และประเด็นต่าง ๆ ของสถานการณ์ที่บัณฑิตวิทยาลัยสามารถปฏิบัติได้ในอนาคต
- 2) การกำหนดคุณสมบัติที่ทำให้บุคคลสามารถปฏิบัติงานในลักษณะที่เป็นอิสระ มีความสามารถ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและระบบนิเวศในสถานการณ์ดังกล่าว
- 3) การพัฒนาองค์ประกอบหลักสูตรที่ส่งเสริมคุณสมบัติดังกล่าว

7.3 แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต

แนวทางตามสถานการณ์ชีวิตนั้น จะขยายแนวคิดนี้ด้วยองค์ประกอบที่สำคัญสามประการ คือ

- การเรียนรู้จะมุ่งเน้นไปที่สถานการณ์ในชีวิตจริง "การเรียนรู้ผ่านชีวิต" หมายความว่า ควรส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ในสถานการณ์ในชีวิตจริงให้มากที่สุด ในกรณีนี้ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่มากนักในพารามิเตอร์แบบที่มีข้ออ้างเรื่องความปลอดภัยที่ถูกจัดไว้สำหรับการสอนโดยเฉพาะ (ที่รู้อยู่ก่อนแล้วถึงการนำเสนอปัญหา เส้นทางของการแก้ปัญหา และตัววิธีแก้ปัญหาเอง) มันเป็นประสบการณ์เชิงอยากรู้อยากเห็นการทดลองการค้นพบประเภทของการเรียนรู้ที่ทฤษฎีและการปฏิบัติการสอนและการกระทำทั้งหมดเชื่อมต่อกันอย่างใกล้ชิด
- เด็ก ๆ มีสิทธิ์ที่จะเรียนรู้เนื้อหาตามบริบท เชื่อมโยงที่สังคมกับการเรียนรู้ตามความเป็นจริง และไม่อยู่ภายใต้รูปแบบความรู้ที่ถูกปรับให้ลดลงอันช่วยอะไรไม่ได้เลย แต่ควรได้รับการส่งเสริมให้เข้าใจ และอธิบายบริบททางสังคมของกิจกรรมที่มีความหมายจากการถอดความแนวคิดจากนักปรัชญา กอทท์ฟรีด วิลเฮล์ม เฟรเซอร์ ฟอน โลบนิซ (ศตวรรษที่ 17) สิ่งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะรื้อการแบ่งแยกแบบดั้งเดิมระหว่าง Humaniora กับ Realia กล่าวคือ ระหว่างประเด็นทางปรัชญากับวิทยาศาสตร์ของความรู้ เพื่อเพิ่มความเข้าใจองค์รวมของบริบททางธรรมชาติมากขึ้น
- เด็ก ๆ มีสิทธิ์เข้าร่วมในการออกแบบสถานการณ์ที่พวกเขาจะเรียนรู้และปฏิบัติ พวกเขาต้องการได้รับการท้าทายในจุดแข็งของตน และไม่ใช่ด้วยการใช้ข้อบ่อนยาระงับประสาททางการสอนสำหรับกิจกรรมบำบัด พวกเขามีสิทธิ์ที่จะเป็นเด็กและได้รับการพิจารณาเช่นนี้ (แต่ไม่ใช่ว่าจะเป็นการดูแลแบบเด็กทารก) ผู้ที่ต้องการจะช่วยเหลือเด็ก ๆ ในทางของตน ควรทำด้วยความตระหนักถึงการพัฒนาและโอกาสในการเติบโตของพวกเขาแต่ละคน
- การได้รับการเสริมพลังในสถานการณ์ในชีวิตจริง ไม่เพียงแต่หมายถึงการมีเทคนิคการเอาชีวิตรอดที่จำเป็นเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเสริมความแข็งแกร่งส่วนบุคคล และความสามารถในการสร้างความบันเทิงให้กับความคิดที่ต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้ยังอาจหมายถึงการพัฒนาอย่างไม่จำกัดของความคลั่งใคล้หรือความหลงใหล การส่งเสริมการเล่นที่คึกคักนอกรั้ว หรือการมีส่วนร่วมอย่างลึกซึ้งในศิลปะ หรือการแสดงความรู้สึกและประสาทสัมผัสทางกายภาพ การเคลื่อนไหวและการมีสติ
- บรรทัดฐานต่าง ๆ จะไม่ถูกอนุমানและสอนในรูปแบบเชิงกลไก แต่จะจัดการตามสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรมและทำให้มีความโปร่งใสมากขึ้น บริบทของพฤติกรรมเชิงบรรทัดฐานจะต้องอธิบายซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อต่อต้านการแบ่งแยกระหว่าง 'คุณธรรม' กับ 'ความสามารถทางเทคนิค'
- ผู้ให้การศึกษาและครูไม่ได้ทำตัวราวกับว่ากำลังให้คำสั่งจากกองบัญชาการ แต่เป็นคู่คิดและผู้ให้แรงกระตุ้น อันได้แก่ การถาม, อยากรู้อยากเห็น, ใส่ใจสังเกต, และการเรียนรู้ด้วย การวางแผนตามสถานการณ์แบบเปิดจะเข้ามาแทนที่พิธีกรรมอันเข้มงวดที่ใช้กันอยู่เดิม

- เช่นเดียวกับลูก ๆ ของพวกเขา พ่อแม่ก็มีบทบาทสำคัญในสิ่งที่เกิดขึ้น เท่าที่พวกเขาจะสามารถมาร่วมได้และต้องการมีส่วนร่วม พวกเขาจะทำหน้าที่เป็นผู้เข้าร่วมและผู้เชี่ยวชาญที่กระตือรือร้น ผู้ปกครองสามารถเสนอทักษะความสามารถที่หลากหลายในสถานการณ์ที่สำคัญได้ พวกเขาช่วยสร้างสะพานสู่ชุมชน
- แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต จะตอบสนองทางความรู้สึกต่อชนกลุ่มน้อย ต่อต้านการคัดแยก สนับสนุนการรวมกลุ่มของคนพิการ เชิญชวนให้มีการปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าคนอื่น ๆ และให้คุณค่ากับความหลากหลายทางวัฒนธรรมในโลกใบเดียวกัน
- แนวทางตามสถานการณ์ชีวิต จะเป็นรูปแบบหนึ่งของการศึกษาชุมชนเสมอ โดยมีจุดประสงค์เพื่อเปิดสถาบันการสอน และกำจัดการแบ่งที่ขวางกั้นมุมมองของเรา เป็นการต่อต้านการกีดกันเด็กและเยาวชนออกจากกิจกรรมในชีวิตจริง ดีความการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาชุมชน ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของสมาชิกผู้สอนมืออาชีพและที่มีอำนาจของชุมชนทั้งชุมชน และใช้ประโยชน์จากสถานที่เรียนรู้ภายในชุมชน

ด้วยแนวทางตามสถานการณ์ชีวิต และแนวคิดเชิงโครงสร้างของหลักสูตร จะมีความพยายามในการดำเนินการตามขั้นตอนที่ตัดสินใจแล้ว เพื่อให้ (เท่าที่มีข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับปัญหา) จุดอ้างอิงโดยตรงสำหรับการพัฒนากระบวนการศึกษาและเนื้อหาวิชาเป็นจริงขึ้นมา วิธีการนี้จะใช้แหล่งความรู้ - ที่อิงจากทางวิชาการรวมถึงประสบการณ์ - และมุ่งเน้นไปที่สถานการณ์ในชีวิตจริงที่มีประเด็นปัญหาร่วมกันของพวกเขา ดังนั้นจึงมีการจัดหลักสูตรตามหัวข้อ ปัญหาและสถานการณ์สำคัญ และไม่เป็นไปตามรายวิชาหรือภาควิชา มันไม่ได้เป็นไปตามโครงสร้างของระเบียบข้อบังคับทางวิชาการใด ๆ แต่ค่อนข้างไปในทางที่จะทำให้วิธีการที่เกี่ยวข้องและเนื้อหาวิชาเป็นเครื่องมือเพื่ออธิบายและจัดการสถานการณ์ แนวทางตามสถานการณ์ชีวิตนั้นสอดคล้องกับรูปแบบของการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาในองค์กรธุรกิจสมัยใหม่ด้วยเหตุผลที่ชัดเจน

ฟอร์มการพัฒนา ของสหประชาชาติได้ตีพิมพ์รายงานเกี่ยวกับแนวทางตามสถานการณ์ชีวิตโดยมีชื่อเรื่องว่า "สำหรับประเทศโลกที่สาม แนวทางตามสถานการณ์ชีวิตนั้นดูเข้าที่กว่า" (เล่มที่สิบหก ฉบับที่ 6) เอกสารนั้นได้รายงานเกี่ยวกับโรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนในประเทศในยุโรป, เอเชียและละตินอเมริกา ที่ทำงานด้วยแนวทางนี้ ในรายงานนี้ เราพบว่า: "บางที ความแตกต่างที่เด่นชัดที่สุดระหว่างโรงเรียนวิชาการและโรงเรียนชุมชน (โรงเรียนอนุบาลหรือในรูปแบบที่ก่อผล) คือว่า อันแรกนั้นเป็นสถาบัน ในขณะที่อันหลังนั้นเป็นกระบวนการที่มีพลวัต การรวมเข้าด้วยกันของกลุ่มที่เกี่ยวข้อง การเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ การหาทรัพยากรและเงินทุนตั้งต้นเล็กน้อยในบางครั้ง การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง นักเรียนและชุมชนในทุกขั้นตอน การระบุสถานการณ์ในชีวิตและการเปลี่ยนพวกมันให้กลายเป็นองค์ประกอบของหลักสูตร การจัดการกับสถานการณ์ การบันทึกและประเมินผลงานที่ได้ดำเนินไปแล้ว การวางแผนโครงการเพิ่มเติมเพื่อการผลิตและการพัฒนา ความเป็นปึกแผ่นของชุมชนที่เพิ่มขึ้นในขณะที่ผู้คนพบว่าพวกเขาสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ - ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนไม่มีใครสามารถประเมินค่าความสำคัญของงานนี้สูงเกินไปได้ โรงเรียน

อนุนาและโรงเรียนเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นว่า การศึกษาสามารถกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การพึ่งพาตนเองและการกระทำของชุมชนที่สร้างสรรค์ – ด้วยการผสมผสานเชิงจินตนาการและปฏิบัติ ระหว่างสถานการณ์ในชีวิตจริงกับการเรียนรู้บนพื้นฐานของข้อเท็จจริง ที่ซึ่งสาม R นั้นสามารถสอนได้โดยไม่ต้องมีการฝึกซ้อม ความเครียดหรือการทำให้นักเรียนต้องเหนื่อยล้า นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้น สิ่งทีกลุ่มเหล่านี้ได้ทำไปแล้ว ควรสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาอย่างเป็นทางการ ที่หยุดนิ่งไม่เกี่ยวข้อง และเต็มไปด้วยความยุ่งยากลำบาก ในทุก ๆ ที่ที่พวกเขาอยู่"

โรงเรียนเพื่อชีวิต วางแผนอย่างไรในการจัดการกับความตึงเครียดได้อย่างเกิดผล ระหว่างการจัดหลักสูตรหนึ่งตามรายวิชา กับอีกหลักสูตรตามหัวข้อสำคัญ? การถ่ายโอนความรู้ที่ได้รับควรได้รับการส่งเสริมให้ดีที่สุดได้อย่างไร และความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติจะทามีประสิทธิผลแบบมีพลวัติได้อย่างไร?

สถานที่สำคัญในการถ่ายโอนเหล่านี้คือศูนย์แห่งความเป็นเลิศ ที่ซึ่งจะรวบรวมข้อมูลจากคลังแห่งความรู้ในรายวิชา และใส่ลงในบริบทแบบสหวิทยาการที่ครอบคลุม เนื้อหาวิชาเองนั้นไม่ใช่ว่าจะใช้ไม่ได้ – เพียงแต่รวมองค์ประกอบของมันเข้าด้วยกันในลักษณะที่มีประสิทธิผลมากขึ้น โดยอ้างอิงถึงคำถามที่สามารถแก้ไขได้ในชีวิตจริง เราสามารถนึกภาพความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาหรือหัวข้อกับหลักสูตรที่มุ่งเน้นปัญหาได้ ดังนี้: ข้อมูลหรือเกร็ดความรู้ถูกนำมาจากที่เก็บเนื้อหาวิชาและถ่ายโอนไปยังหลักสูตรที่ออกแบบในลักษณะที่นำไปใช้ได้ตามธีมของศูนย์แห่งความเป็นเลิศนั้น ๆ ศูนย์นั้นจะไม่จำกัดการตัดสินใจสะสมความรู้ทางวิชาการล้วน แต่ต้องสามารถเข้าถึงภูมิปัญญาที่อิงจากประสบการณ์ของผู้คนได้ เช่น ประเพณีวัฒนธรรมไทย

ดังนั้น หลักสูตรตามหัวข้อหรือที่มุ่งเน้นตามสถานการณ์/ปัญหาของศูนย์แห่งความเป็นเลิศ จึงถูกป้อนด้วยข้อมูลจากส่วนที่เหมาะสมของหลักสูตรที่มุ่งเน้นรายวิชา การทำให้การถ่ายโอนที่สำคัญนี้เป็นจริงอย่างแท้จริงนั้น เป็นข้อกำหนดเบื้องต้นของการดำเนินโครงการจริงอย่างมืออาชีพ

8. ศูนย์แห่งความเป็นเลิศทั้งเจ็ดแห่ง

8.1 ศูนย์เพื่อร่างกายและจิตวิญญาณ

ไม่มีคำถามว่าคนที่ต้องการมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงโลกและทำให้ยูโทเปียที่เฉพาะเจาะจงกลายเป็นความจริงนั้น จะต้องเป็นคนที่มีทั้งคุณสมบัติความเป็นผู้นำและจิตวิญญาณของทีม ผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างน่าเชื่อถือและสามารถคาดการณ์และช่วยสร้างการเปลี่ยนแปลงได้ และผู้ที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการคำนึงถึงคุณภาพและประสิทธิผลเป็นอย่างมาก การสร้างบุคลิกภาพหมายถึงการเสริมพลัง ความรู้สึกอันแรงกล้าในอัตลักษณ์ของตน ความสามารถในการดำเนินการสื่อสารที่สมดุล ละทิ้งการแสดงตามบทบาท คงไว้ซึ่งความอดทนต่อความคลุมเครือ ในขณะที่มีความสามารถในการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ร่างกายและจิตวิญญาณนั้นอยู่ด้วยกัน เมื่อมองในแง่มานุษยวิทยาทางวัฒนธรรมแล้ว การแสดงออกหลายอย่างของร่างกายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับวาทกรรมทางวัฒนธรรม รวมถึงสภาพอารมณ์ของบุคคล ร่างกายและจิตวิญญาณมีการโต้ตอบกันอย่างต่อเนื่อง และด้วยเหตุนี้ศูนย์ร่างกายและวิญญาณจึงพยายามใช้แนวทางแบบองค์รวม โดยมีการผสมผสานจิตวิทยา การแพทย์ และพลศึกษาทั้งนี้ มันเป็นส่วนสำคัญของสุขภาพสำหรับร่างกายและจิตวิญญาณ และโปรแกรมนั้น ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์แก่นักเรียนและอาจารย์ผู้สอนเท่านั้น แต่ยังสามารถทำหน้าที่เป็นรูปแบบหนึ่งของโมดูลการฝึกอบรมสำหรับการให้การศึกษาแก่กลุ่มคนอื่น ๆ เช่นกัน ศูนย์แห่งนี้จะเน้นปัจจัยมนุษย์ แสดงให้เห็นว่าผู้คนสามารถค้นพบศักยภาพของตนเองและสร้างผลงานที่มีคุณค่าได้ ศูนย์แห่งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยสร้างโอกาสใหม่ ๆ และหมายถึงการศึกษาเพื่อการพึ่งพาตนเอง และจึงเป็นการเอาชนะการปิดกั้นทางจิตวิทยาที่ขัดขวางการรับรู้ตามธรรมชาติที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และความคิดริเริ่มของตนเอง

ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการสอนกีฬาที่มี ณ ศูนย์แห่งนี้ คุณจะมีโอกาสได้เรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาในเอเชีย เช่นเดียวกับกรณีที่มีส่วนในกิจกรรมกีฬาที่ใช้ประโยชน์จากความเป็นไปได้ทางภูมิศาสตร์ กล่าวคือ กิจกรรมของเครือข่าย Outward Bound และการสัมผัสกับองค์ประกอบตามธรรมชาติของชายฝั่งทะเล คลื่น และโลกใต้ทะเลทั้งหมด ส่วนการแพทย์ของศูนย์นั้น จะเน้นไปที่ร่างกาย โภชนาการและสุขภาพ ส่วนทางด้านจิตวิทยานั้น จะมุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมบุคลิกภาพและสุขอนามัยทางด้านจิตวิทยาส่วนบุคคลและป้องกันโรค การพัฒนาความสามารถทั้งในการหลีกเลี่ยงและบรรเทาความเครียดเชิงลบ การบรรลุความสมดุลระหว่างความเครียดและการทำสมาธิ ระหว่างกิจกรรมและการสะท้อนความคิด ธรรมชาติของมนุษย์นั้นแบ่งแยกไม่ได้ และโปรแกรมเพื่อส่งเสริมร่างกายและจิตวิญญาณในลักษณะผสมผสานนั้น เป็นการตอบสนองตามธรรมชาติต่อความเข้าใจเชิงลึกนี้

8.2 ศูนย์เพื่อมรดกทางวัฒนธรรมและการพัฒนา

ความคาดหวังว่าจะได้เดินทาง โดยมีเพียงแค่เพียงกระเป๋าเดินทางจาก Louis Vuitton สวมเสื้อ Lacoste หรือเสื้อกันหนาว Benetton มินาฬิกา Rolex บนข้อมือ ใช้น้ำหอมจาก Lagerfeld หรือ Joop มีซอฟต์แวร์ซีดีของเราจาก Philips และฮาร์ดแวร์จาก Sony เด็ก ๆ หลายคน ที่เติบโตขึ้นมาโดยเชื่อว่าแรมโบ้ดีกว่ารามายณะ และน้ำมะม่วงแยกว่าสไปรท์ – ล้วนเป็นความคาดหวังในความหลากหลายอันรุ่งโรจน์ของโลก ซึ่งหดตัวลงไปสู่ความมีดমনทางความคิดที่จำกัด ที่พุ่งขึ้นในสมองของผู้จัดการไม่กี่คนจากบริษัทขนาดใหญ่ และจากนั้น ความจิตตึ๊งก็ได้ขยายตัวไปเป็นสัดส่วนที่มากโดยการโฆษณาทั่วโลกอย่างซ้ำซ้อน เป็นความคาดหวังที่มีดมนอย่างแน่นอน

บทความแย้ง ซึ่งก็เน้นความสำคัญของแนวคิดของศูนย์นี้ด้วยเช่นกัน ได้สรุปว่า ความแตกต่างนั้นสวยงาม ยิ่งมีความแตกต่างมากเท่าใด มรดกทางวัฒนธรรมกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจก็จะมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างเด่นชัดมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเป็นโอกาสมากขึ้นสำหรับทั้งคู่ ชาวอัฟริกา-บราซิลในและรอบ ๆ ซัลวาดอร์บาเฮีย กับกลุ่มนักดนตรีอย่าง Olodum กำลังพัฒนาดนตรีทางเลือกสำหรับวงการผลิตเพลงร็อคป๊อปทั่วโลกที่น่าเบื่อ และซ้ำซาก ซึ่งเป็นหนึ่งในทางเลือกที่น่าสนใจที่สุด เพราะศิลปะของพวกเขาแสดงออกถึงการเคลื่อนไหวทางสังคมวัฒนธรรมที่เป็นอิสระ เช่นเดียวกับดนตรีของเปอร์โตริโกในยุค 60 หรือของเมืองแอฟริกาใต้ในปัจจุบัน

ตลาดสามารถมีความหลากหลายได้ และยังมีการกระจายความหลากหลายมากขึ้นเท่าไร วัฒนธรรมก็จะยิ่งมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตามเค้าโครงของตัวเองมากขึ้นเท่านั้น และไม่ใช่เพียงแค่มียุคเดียว คือไปเป็น คติชาวบ้านหรือ "ศิลปะการท่องเที่ยว" การพัฒนาความแตกต่างสามารถเปิดตลาดใหม่ได้ โดยการเบี่ยงเบนไปจากการตอบสนองแบบ "ฉันทวย" อย่างไร

จินตนาการ จะสามารถนำมาซึ่งความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจได้ ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และเศรษฐกิจสามารถเสริมซึ่งกันและกันได้ ตราบใดที่อันหนึ่งอันใดยังทำงานภายใต้สมมติฐานที่ว่าทุกวัฒนธรรมมีองค์ประกอบที่ทำให้รู้สึกว่าการเพิ่มคุณค่าให้กับสมาชิกของอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

ศูนย์เพื่อมรดกทางวัฒนธรรมและการพัฒนานั้น ถือว่ามาจากแนวคิดอันไม่หยุดนิ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรม มันดึงมาจากมรดกทางวัฒนธรรมไทยอย่างพอสมควร โดยการค้นหาเพื่อความเข้าใจและการเข้าถึงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น มีวัตถุประสงค์เพื่อถ่ายทอดแรงกระตุ้นและทำงานร่วมกับศิลปินไทยและต่างประเทศ โดยความร่วมมือของนักเรียนที่เรียนรู้ผ่านการมีส่วนร่วม เพื่อปลดปล่อยพลังสร้างสรรค์ของตนเอง ในการกระตุ้นการพัฒนาต่อไป

เจตนานั้นคือ เพื่อที่จะทำงานเกี่ยวกับการผลิตในสาขาดนตรี การเต้นรำ โรงละคร จิตรกรรม ศิลปะ และแฟชั่น ที่ซึ่งประเพณีแบบเดิมกับกลุ่มล้ำหน้า (Avant-garde) วัฒนธรรมของประเทศไทยกับวัฒนธรรมอื่น ๆ ของโลกสามารถพบกันได้ และสามารถหารูปแบบใหม่ของการแสดงออกทางศิลปะได้ นักเรียนของโรงเรียนจะได้รับการบูรณาการในแผนการที่เกี่ยวข้องกับทุกกลุ่มอายุ และมีโอกาสเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญที่แท้จริงในด้านศิลปะหรือการค้า ไม่เพียงแต่ในแบบที่เป็นนามธรรมและโดยทั่วไปเท่านั้น แต่ในโครงการศิลปะที่เฉพาะเจาะจงด้วย

8.3 ศูนย์เพื่อเทคโนโลยีและนิเวศวิทยา

ทั้งมาตรฐานและการใช้ทรัพยากรของประเทศอุตสาหกรรมนั้นสูงเกินไป: ยุคสมัยแห่งความพอประมาณกำลังถูกเรียกหาอยู่ในขณะนี้ ลมอ่อน ๆ แห่งตลาดโลกจะทำให้เกิดผล แต่ประเทศกำลังพัฒนามีกำลังไม่พอที่จะคล้อยตามไปกับการใช้ทรัพยากรของโลกของเราในทางที่ผิดและสิ้นเปลืองได้

จำเป็นที่จะต้องค้นพบคุณภาพของความพอประมาณอันชาญฉลาด จะมีการนับจำนวนวันของการผลาญทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่มีการควบคุมของเรา แนวคิดการตลาดไม่ได้จำเป็นต้องหมายความว่าต้องมีการดึงดูดความต้องการใหม่ ๆ จากเรา ทำให้เรากลายเป็นทาสของเกลียวแห่งการบริโภคที่หมุนวนอย่างรวดเร็วมากขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนั้น ตลาดก็ยังมีโอกาสในการจัดการทรัพยากรที่หายากอย่างรู้แจ้งและประหยัดอีกด้วย

ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพสูง เรียบง่าย สมบูรณ์ ทนทานนั้นเป็นที่ต้องการ สิ่งที่ต้องการคือคุณภาพสูงสุดสำหรับกางเกง เครื่องซักผ้า หลอดไฟ โทรทัศน์ ความรู้ที่ทันสมัยที่สุดนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการค้นหาวิธีการที่ง่ายที่สุด ไม่ใช่เพื่อส่งเสริมการผลิตขยะที่มีเทคโนโลยีสูงอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่การเปลี่ยนรูปลักษณะภายนอก แต่เป็นแกนหลักของผลิตภัณฑ์ที่มีความสำคัญ การสะสมเทคโนโลยีขั้นสูงไม่ใช่สิ่งที่จะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของเรา แต่เป็นที่คุณภาพสูงเองต่างหาก เราต้องการอุปกรณ์ที่มีความเรียบง่ายที่ได้รับการพัฒนาสูง ซึ่งใช้อยู่ทนานาน - โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลอดชีวิต - เป็นอุปกรณ์ที่สร้างขึ้นเพื่อการบำรุงรักษาที่ไม่แพงและซ่อมแซมได้ง่าย

ใครก็ตามที่ซื้อน้อยลง ก็สามารถมีรายได้น้อยลงได้ ความพอประมาณอันชาญฉลาดหมายถึงการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ชั้นสูงเพียงชิ้นเดียวมากกว่าผลิตภัณฑ์ชั้นสองจำนวนมากหลังจากนั้นอีกครั้งที่จะเป็นอิสระจากความอยากสิ่ง "ใหม่" เพื่อไม่ให้เกิดความอยากในสิ่งที่ "ใหม่" ในช่วงเวลาที่สั้นลงเพียงเพราะหุ้มนของผลิตภัณฑ์เป็น "ตกกระสอ" และของใหม่ถูกถือว่า "อยู่ในกระสอ" ตัวอย่างอาจจะเป็นรถ ที่เรียบง่ายและมีการพัฒนาได้อย่างยอดเยี่ยมในแนวคิดพื้นฐาน ซึ่งสามารถวิ่งได้โดยไม่ต้องใช้เชื้อเพลิงพลังงานฟอสซิล และมีชิ้นส่วนอะไหล่ที่ออกแบบมาเพื่อนำมาใช้ซ้ำ ชิ้นส่วนที่สามารถเปลี่ยนได้ง่ายและใช้เวลาไม่นานกว่าจะมีการยกเครื่องใหม่ หากไม่มีการยืนยันของผู้บริโภคในรถยนต์รุ่นใหม่อย่างต่อเนื่องที่มีความพิเศษเล็กน้อย ปรับเปลี่ยนเล็กน้อย วิสัยทัศน์ที่น่ากลัวของสุสานอัตโนมัติที่ยอดเยียมของเศษซากโลหะจะหายไปในที่สุด

ผู้ประกอบการในอนาคต ผู้ซึ่งโรงเรียนเพื่อชีวิตจะส่งเสริมการศึกษาของเขานั้น สามารถกระตือรือร้นในตลาดแห่งความหลากหลายและจิตสำนึกอันเป็นแบบอย่างที่ดีได้ ระหว่างทางสู่ เศรษฐกิจเส้นตรง (Liner economy) นั้น พวกเขาสามารถดึงออกมาจากวัฒนธรรมของตนได้ เพื่อค้นหาคิดค้น และส่งเสริมผลิตภัณฑ์และบริการที่ต่อต้านการผลิตมากเกินไป และการใช้ทรัพยากรที่ไม่จำเป็น เพื่อที่คุณภาพชีวิตโดยรวมจะได้ไม่ลดลง แต่จะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น

หากกิจกรรมของผู้ประกอบการในอนาคตถูกทำให้มีลักษณะที่โดดเด่นยิ่งขึ้นโดยความฉลาดแบบนั้น ผู้คนในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งยังคงมีร่องรอยจากผลกระทบภายหลังของลัทธิล่าอาณานิคมจะสามารถสลัดพันธได้โดยง่าย จากปมด้อยส่วนที่เหลือ ซึ่งขัดดันพวกเขาเข้าสู่เกลียวแห่งการบริโภค และบางครั้งก็เข้าสู่การยึดติดเป็นประจําเกี่ยวกับการเลียนแบบสไตล์ตะวันตก วัฒนธรรมที่ไม่ใช่ตะวันตกนั้นมีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนารูปแบบการใช้ชีวิตที่น่าดึงดูดของตนเอง เพื่อให้ความคิดริเริ่มของผู้ประกอบการในอนาคตสามารถดึงดูดและตอบสนองภาคตติยภูมิรวมทั้งในภาคจตุรภูมิได้ (คิดเฉพาะปรัชญาและศาสนา) จากนั้นมุมมองใหม่ ๆ จะปรากฏออกมาซึ่งน่าสนใจกว่าหลักการชั้นนำในอดีตเช่น "ของฉันใหญ่กว่าของคุณ" หรือ "ฉันก็ต้องการอันนั้นเช่นกัน" ความพอประมาณอันชาญฉลาดต้องใช้การศึกษา ความเข้าใจโลกที่ครอบคลุม จุดมุ่งหมายของการใช้ชีวิตในมือของตัวเอง เพื่อค้นหาตัวเอง และเดินทางด้วยความอยากรู้อยากเห็นต่อศูนย์กลางของจิตวิญญาณของตัวเอง

ผู้ประกอบการที่ยอมรับว่าทรัพยากรธรรมชาติในโลกของเรานั้นมีอยู่อย่างจำกัด จะไม่อยู่นอกตลาดแต่นำหน้าของตลาดหาก พวกเขาให้ความใส่ใจไปกับการพัฒนาคุณภาพสูงในแง่ที่กล่าวมาข้างต้น พวกเขาสามารถพึ่งพาความไม่สะดวกสบายที่เพิ่มขึ้นของลูกค้าที่ยังคงเชื่อว่าเป็นต้องมีการเปลี่ยนแทนผลิตภัณฑ์ได้ แต่อย่างน้อยก็มีความสนใจในการรีไซเคิลบรรจุภัณฑ์ และสามารถและต้องการทั้งได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่พวกเขาสามารถซื้อผลิตภัณฑ์ที่ดีที่สุดได้ และรู้สึกพึงพอใจกับอายุการใช้งานที่ยาวนานถ้าเป็นไปได้

เรารู้จุดจบที่เราอยู่ และรู้ว่าเราต้องหาทางออก: ทั้ง ๆ ที่ปริมาณการบริโภคเพิ่มมากขึ้น แต่กลับมีงานน้อยลงเรื่อย ๆ เนื่องจากเครื่องจักรที่ได้รับการปรับปรุงเข้ามาแทนที่งานของมนุษย์เดิมเรื่อย ๆ ยังมีความต้องการความคิดริเริ่มของผู้ประกอบการในด้านอื่น ๆ ความคิดริเริ่มในส่วนของศิลปิน นักวิทยาศาสตร์เชิงจินตนาการ นักปรัชญาและนักคิดที่ไม่ตามกระแส คนเหล่านี้จะต้องเข้ามาแทนที่ผู้จัดการที่ไม่เพียงแต่หลีกเลี่ยงการแข่งขันเท่านั้น แต่ยังสามารถมอบวิสัยทัศน์ที่มีสีทึม -

เท่าได้ว่าโลกจะทำงานอย่างไรเพื่อไม่ให้กลายเป็นสถานที่เก็บขยะที่มีอารยธรรม ยังมีความต้องการพลเมือง (citoyen) ในฐานะผู้ประกอบการและศิลปิน

ศูนย์เพื่อเทคโนโลยีและนิเวศวิทยาเห็นด้วยกับวิทยานิพนธ์ที่ว่า เทคโนโลยีและนิเวศวิทยาสามารถรวมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทางศูนย์นั้นจะสนใจแนวความคิดและขั้นตอนแรก ๆ พิจารณาตัวอย่างขนาดเล็ก พยายามให้ความเป็นไปได้แก่นักเรียน เกี่ยวกับทิศทางที่ความคิดและการกระทำสามารถทำได้ ศูนย์ไม่ต้องการเป็น ซิลิคอน วาลเลย์ แต่อาจเป็นสนามเด็กเล่นประเภทหนึ่ง ซึ่งอาจมีการออกแบบและแนวคิดที่น่าแปลกใจขึ้นเป็นครั้งคราว มีหลายเกมการแข่งขันที่คล้ายกับโปรแกรมภาษาเยอรมันที่มีชื่อว่า "Jugend forscht" (ยูธ ด้ส รีเสิร์ช (งานวิจัยเยาวชน)) – ที่ได้แสดงให้เห็นว่าคนหนุ่มสาวมีความสามารถในการแก้ปัญหาทางเทคโนโลยีที่เป็นต้นฉบับและสามารถทำการตลาดได้อย่างน่าทึ่งในปัญหาทางนิเวศวิทยา เมื่อมีคนให้ความสำคัญกับพวกเขาในฐานะนักวิจัยและท้าทายพวกเขา

8.4 ศูนย์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีความไวต่อวัฒนธรรม

ความหลากหลายมีความสวยงาม ในขณะที่ความเป็นแบบเดียวกันนั้นไม่ใช่ โลกยังคงอุดมไปด้วยวัฒนธรรมระดับภูมิภาค ผู้คนเดินทางไปยังประเทศไม่ใช่เพราะพวกเขากำลังมองหาสิ่งที่เหมือนกันอยู่ตลอดเวลา แต่แน่นอนเพราะพวกเขาต้องการเห็นและสัมผัสกับบางสิ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

แต่พวกเขากลับผิดหวังมากขึ้น แทนที่จะได้เผชิญจริง ๆ มีเหตุการณ์และการผจญภัยที่เกิดขึ้นจริงบ่อยครั้งพวกเขากลับได้สัมผัสกับการผลิตที่มีการจัดฉากปลอม ๆ ถูกขังไว้ในโรงแรมของพวกเขา มีส่วนร่วมในการออกไปข้างนอกที่มีการป้องกันอย่างระมัดระวัง มีการสัมผัสกับตลาดและร้านค้าที่เน้นเฉพาะนักท่องเที่ยว รู้สึกว่าตัวเองล้อมรอบด้วยปลาหะเลบาราควิดาที่หิวเงิน และโดยทั่วไปแล้วจะได้สัมผัสกับคุณภาพของมนุษย์ในด้านการต้อนรับและความจริงใจ ความเอาใจใส่และมิตรภาพเพียงแคในช่วงเวลาสั้น ๆ ที่มีความสุข ที่อยู่นอกเส้นทางที่มีแต่รอยเหยียบย่ำ

สัมผัสทางชาติพันธุ์ของโรงแรมมักจะเริ่มต้นและสิ้นสุดด้วย "การออกแบบพื้นเมือง" ที่ทางเข้าโรงแรมและล็อบบี้ ฝ่ายบริหารของโรงแรมพิจารณาว่าการสัญจรที่ไม่มีการควบคุม ซึ่งอาจรบกวนความน่าเชื่อถือของสรวายน้ำและห้องออกกำลังกายนั้น ค่อนข้างจะเป็นความเสี่ยงทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวแบบกลุ่มต้องเผชิญกับความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าการเผชิญหน้ากันนั้นมีปัญหาในการจัดระเบียบ ความปรารถนาพิเศษของนักเดินทางที่อยากรู้อยากเห็นไม่เหมาะสมกับแผน และองค์การการท่องเที่ยวมักจะขาดจินตนาการ บ่อยครั้งการท่องเที่ยวถูกจัดจากจนห่างไกลจากสถานการณ์และโอกาสที่น่าสนใจอย่างแท้จริงของประเทศ

การท่องเที่ยวสามารถช่วยทำลายวัฒนธรรมของภูมิภาคได้ อย่างไรก็ตาม เรายังยืนยันว่าการท่องเที่ยวที่จัดการอย่างเหมาะสมนั้น สามารถสนับสนุนและส่งเสริมวัฒนธรรมในระดับภูมิภาค และสนับสนุนการพัฒนาของวัฒนธรรมได้ ว่าการท่องเที่ยวแบบจริงแท้เป็นรายบุคคลนั้น สามารถทำหน้าที่เป็นการเพิ่มคุณค่าทางวัฒนธรรมและตอบสนองความเข้าใจชาติพันธุ์ได้ ว่าสามารถให้ความ

พึงพอใจได้เช่นเดียวกับ เป็นแนวคิดที่ดีกว่าในแง่เศรษฐกิจในการที่จะสร้างเพื่อนและหุ้นส่วนที่ชาญฉลาดจากเดิมที่เป็น "นักท่องเที่ยวยาวไกล" ซึ่งเป็นบริษัท และ "คนพื้นเมือง" ในแบบมวลชน

ทางศูนย์นั้น จะสอนนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวที่มีความไวทางวัฒนธรรม ขณะเดียวกันก็คอยดูแลแขกไปด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวทางสู่ความเป็นจริงที่น่าสนใจที่สุด ช่วยให้แขกของตนสามารถทำการสำรวจด้วยตนเอง ซึ่งสามารถนำไปสู่การค้นพบและประสบการณ์ที่ไม่คาดคิดได้

ในอีกด้านหนึ่ง ศูนย์ยังเป็นโปรแกรมที่นำแขกมารวมกันกับผู้คนในพื้นที่ทั้งในส่วนท้องถิ่นและภูมิภาค และช่วยให้พวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างเป็นส่วนตัว ในทางกลับกัน ก็เป็นการจัดให้การเดินทางและโครงการที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงในภูมิภาคที่หลากหลายแก่แขกที่กำลังมองหาความแตกต่างทางสังคมและวัฒนธรรม

ลักษณะทั่วไปของแผนดังกล่าวคืออะไร และมีพฤติการณ์ประกอบอะไรบ้าง? ทุกโครงการล้วนแล้วแต่มีตัวละครที่ขี้เล่นและสนุกสนาน 'แนวคิดทางวิชาการ' ของศูนย์นั้นก่อตั้งขึ้นจากองค์ประกอบของการวิจัยเชิงปฏิบัติ การการเรียนรู้จากการค้นพบ และประสบการณ์ที่กระตุ้นความรู้สึก ไม่ได้เป็นการใช้ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ แต่เป็นเพียงสามัญสำนึกที่ดีต่อสุขภาพ ความอยากรู้อยากเห็น และความสุขของการค้นพบเท่านั้น การสำรวจที่ดำเนินการโดยแขกนั้นเป็นสิ่งที่ดีเข้าที่ และไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการบำบัด และส่วนใหญ่ของโครงการจะมุ่งเน้นผลลัพธ์สำหรับทั้งแขกและเด็ก ๆ แขกไม่ควรมีความรู้สึกว่าได้แค่ยืนอยู่เฉย ๆ ในบทบาทของหุ่นที่วางไข่ทองคำเท่านั้น โครงการมีระยะเวลาที่ผันแปรได้ โดยสามารถเป็นแบบระยะยาว (ซึ่งในกรณีนั้นแขกรายบุคคลจะมีส่วนร่วมชั่วคราว แล้วจากไป) หรือเป็นแบบระยะสั้นแบบวันเดียวได้

โครงการเหล่านี้ได้รับการออกแบบอย่างเป็นบทละครตามรูปแบบที่มีการเปลี่ยนแปลง โดยจะมีช่วงไคลแมกซ์ แอคชั่น และผ่อนคลายเป็นลำดับอย่างหนึ่งที่ต้องมีก็คือ คนพื้นเมืองและแขกจะได้รู้จักซึ่งกัน และกันและแขกก็จะมีการติดต่อกันเองด้วยเช่นกัน

แขกสามารถบันทึกผลลัพธ์ของกิจกรรมเหล่านี้ได้หากต้องการ จะมีการจัดตั้งห้องสมุดแขกขึ้นเพื่อให้สามารถติดตามความคืบหน้าของโครงการต่าง ๆ และสร้างใหม่ได้สำหรับแขกรายใหม่ ๆ ที่จะเข้าร่วมในภายหลัง หรือสำหรับแขกผู้ที่อาจกลับมาอีก และผู้ที่ต้องการตรวจสอบว่ามีอะไรบ้างที่ได้ทำไปแล้วในช่วงที่ตนไม่อยู่ จะมีการรายงานกิจกรรมทั้งในและต่างประเทศ กล่าวคือ ในระดับท้องถิ่นนั้น คนพื้นเมืองจะได้สัมผัสกับผลลัพธ์ของโครงการ (ซึ่งสามารถทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นในความสัมพันธ์ระหว่างมรดกทางวัฒนธรรมและความทันสมัยได้)

นักเรียนจะทำหน้าที่เป็นผู้ตามหา ผู้พัฒนาเส้นทางสู่ความเป็นจริงที่น่าสนใจ พวกเขาจะดูแลแขกในระหว่างกิจกรรมการสำรวจ และเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมโดยตรง ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจะได้เรียนรู้วิธีทำงานกับแขก ในลักษณะที่ชัดเจน มีความสามารถทางวัฒนธรรม และจินตนาการ

หลักสูตรของศูนย์แห่งนี้จะเป็นการจัดการกับความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการจัดการ รวมถึงความรู้ทางประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม ศิลปะ สถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมภูมิศาสตร์ ชีวภาพและความรู้ทางนิเวศวิทยาของภูมิภาคที่เป็นการเฉพาะเจาะจง การท่องเที่ยวที่จริงแท้ทาง วัฒนธรรม ตามที่ได้มีการปฏิบัติในที่นี้ ในรูปแบบขนาดเล็กนั้น ก็สมเหตุสมผลดี นักท่องเที่ยวไม่ใช่ สัตว์ที่โง่เขลาในรูปแบบนี้ แต่เป็นหุ่นส่วนที่ชาญฉลาด

8.5 ศูนย์เพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ

ศูนย์แห่งนี้จะมีการจัดการกับสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโสตทัศน เป้าหมายคือเพื่อหลีกเลี่ยงการให้นักเรียน เข้าไปมีบทบาทเชิงรับในฐานะผู้บริโภคสื่อ แต่จะให้พวกเขาทำงานร่วมกับสื่อในลักษณะที่ กระฉับกระเฉง มีความคิดสร้างสรรค์ และเป็นมืออาชีพมากขึ้น ในอีกด้านหนึ่ง ทางศูนย์จะจัดการกับ การพัฒนาและการขายสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น วารสารซึ่งส่วนใหญ่จะต้องมีการทำการวิจัย เขียน แก์ไข และทำการตลาดโดยนักศึกษา รูปแบบที่นี้คือโรงเรียนนักศึกษาที่สร้างความเป็นมืออาชีพให้กับ นักเรียนของตน ไม่เพียงแต่ด้วยการให้ความรู้ทางทฤษฎีเท่านั้น แต่ยังให้มีส่วนร่วมในการฝึกฝนการ สื่อสารมวลชนในชีวิตประจำวันด้วย

การให้ความสำคัญอีกประการหนึ่งจะเป็นความเชี่ยวชาญในการสื่อสารภายในเครือข่ายข้อมูลทั่ว โลก ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลขนาดใหญ่ผ่านวิธีการสื่อสารสมัยใหม่ และทำการ ประเมิน ออกแบบการโต้ตอบ และส่งข้อความของตัวเองเข้าไปในการไหลของข้อมูล

การให้ความสำคัญในลำดับที่สามจะเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์และโทรทัศน์ และการได้มาซึ่งทักษะใน การผลิตวิดีโอขนาดเล็กและขนาดใหญ่ และการพัฒนาคุณสมบัติ ซึ่งถ้าดีพอ อาจทำการตลาดได้ เราจะสร้างภาพยนตร์สารคดีที่ดี หรือวิดีโอคลิปที่มีชีวิตชีวาได้อย่างไร สิ่งใดต้องให้ความสำคัญเป็น อย่างยิ่งในการคัดเลือกนักแสดง เราจะทำการเขียนบทหรือบทภาพยนตร์ได้อย่างไร? ในกรณีที่ดี ที่สุดหัวข้อดังกล่าวจะสอดคล้องกับหัวข้อสำคัญในหลักสูตร เพื่อให้สามารถรับความช่วยเหลือไปสู่ ความรู้ตามหลักสูตร และกระบวนการถ่ายโอนตามที่ส่งเสริมได้ เราอาจตีความได้ว่าศูนย์เหล่านี้ (เช่นเดียวกับที่อื่น ๆ) เป็นตัวละครสำคัญ ซึ่งให้การเชื่อมโยง และทำให้เนื้อหาวิชาในโรงเรียน ค่อนข้างผืดบอดครั้ง เป็นตัวเป็นตนและมีชีวิตชีวาขึ้นมา

8.6 ศูนย์เพื่อโภชนาการและสุขภาพ

พื้นที่การเรียนรู้รวมถึงร้านอาหาร เบเกอรี่ และอาคารสถานสำหรับการแปรรูปอาหาร ศูนย์นี้จะ ทำงานใกล้ชิดกับศูนย์การทำเกษตรอินทรีย์ เด็ก ๆ จะเรียนรู้ที่จะผลิตอาหารเพื่อสุขภาพในราคาที่ เหมาะสม และเตรียมความพร้อมอย่างเลือกเฟ้นให้แน่ใจว่าจะไม่เป็นอาหารขยะ การปฏิบัติจะเสริม ด้วยทฤษฎี ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การอาหารจะมีความสำคัญต่อพ่อครัวที่ชาญฉลาด เช่นเดียวกับความรู้ทางชีวภาพหรือชีวเคมี จำเป็นต้องมีความรู้ด้านเคมีเพื่อถอดรหัสปริมาณของ "ส่วนผสม" ที่ด้านหลังของบรรจุภัณฑ์อาหาร และความรู้ทางคณิตศาสตร์เป็นสิ่งจำเป็นในการ เปิดเผยการหลอกลวงลูกค้า เช่น เมื่อของบรรจุภัณฑ์ที่ปิดผนึกพองลมเต็มที่จะมีอากาศมากกว่ามัน ฝรั่งทอด

ศูนย์ทำงานเป็นโรงเรียนการจัดการร้านอาหารที่มองไม่เห็น นักเรียนเรียนรู้ที่จะปรุงอาหารไทย และอาหารนานาชาติได้ดีมาก ให้บริการที่เป็นมิตร คำนวณ โฆษณา และรักษามาตรฐานคุณภาพ พวกเขาเตรียมอาหารแบบหลายคอร์สให้ประสบความสำเร็จได้อย่างไร? นักเรียนสามารถสื่อสารกับแขกจากต่างประเทศได้อย่างไร? แขกจะได้รับเชิญเป็นครั้งคราวเพื่อเข้าร่วมและทำความรู้จักกับความอุดมสมบูรณ์ของอาหารอินโดนีเซีย

มีประสบการณ์มาก่อนแล้ว กล่าวคือ ในทศวรรษที่แปดสิบ "Hapag Kalinga" ได้ก่อตั้งขึ้นในกรุงมะนิลา เป็นร้านอาหารในชนชั้นกลางระดับสูงที่มีอาหารจากภูมิภาคต่าง ๆ ในฟิลิปปินส์ โดยมีเด็ก ๆ เป็นคนจัดการร้าน "Hapag Kalinga" ภายใต้ความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ การเรียนการสอนนั้น จะเกี่ยวกับการเรียนรู้สิ่งที่จะต้องซื้อในตลาดพืชผล เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ดีในราคาที่สมเหตุสมผล การทำอาหารอร่อย ๆ การให้บริการเป็นมิตร การคำนวณ การโฆษณา และการรักษาคุณภาพ แขก ซึ่งมีตั้งแต่ประธานาธิบดีอาควิโน ไปจนถึง ลูกค้าที่เดินผ่านไปมา ต่างก็ชื่นชมความเป็นมืออาชีพและเสน่ห์ของเด็ก ๆ ในร้านอาหารในโรงเรียนเพื่อชีวิตนั้น แขกไม่เพียงแต่จะสามารถสังเกตการทำอาหารของเด็ก ๆ ได้เท่านั้น แต่ยังมีส่วนร่วมกับสูตรอาหารจากประเทศบ้านเกิดของตนด้วย

8.7 ศูนย์เพื่อการทำเกษตรอินทรีย์

ในภาคตะวันออกของประเทศไทย ในจังหวัดภาคอีสาน มีหมู่บ้านที่รู้จักกันดีในชื่อ "อโศก" ชุมชนชาวพุทธที่ได้รับการพัฒนาอย่างสูงอาศัยอยู่ที่นั่นตามแนวพระราชดำริเกี่ยวกับการทำเกษตรอินทรีย์และประสบความสำเร็จในการปฏิบัติ "เศรษฐกิจพอเพียง" โดยแทบไม่ต้องใช้เงินเพิ่มเติม เมื่อไปเยี่ยมชมหมู่บ้านแล้ว จะพบความงามที่โดดเด่นเป็นพิเศษ รอบ ๆ บ้านมีเพียงผักที่ปลูกเท่านั้นที่สามารถมองเห็นได้ หนาแน่น ดุมิสุขภาพดี และแพร่กระจายไปด้วยดอกไม้ ดอกไม้ที่มีความพิเศษ กล่าวคือ ด้วยกลิ่นของพวกมัน พวกมันสามารถไล่แมลงที่จะไปกินผักออกไปได้ พื้นดินนั้นดีเป็นพิเศษเพราะชาวบ้านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำปุ๋ยหมัก พื้นที่ที่ใช้สำหรับการทำปุ๋ยหมักนั้น ไม่มีกลิ่นเหม็น และไม่มีแมลงวัน

เมื่อเร็ว ๆ นี้ชาวบ้านเหล่านั้นถูกขอให้ช่วยปฏิรูปบริเวณขนาดใหญ่ใกล้กับมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ปกคลุมด้วยหญ้าสั้น ภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ พวกเขาก็สามารถผลิตผักออร์แกนิกได้มากมายที่นักเรียนและเจ้าหน้าที่ได้รับอยู่ในตอนนี้ในโรงอาหาร

คำขวัญคือ: ถอยห่างจากหญ้าประดับ ดอกไม้ และพุ่มไม้ เพื่อไปสู่การใช้ประโยชน์จากพื้นที่ว่างทุกที่สำหรับการทำเกษตรอินทรีย์! "เศรษฐกิจพอเพียง" หมายถึงการปฏิบัติทำการเกษตรเพื่อผลิตเองตามคำขวัญของ จอห์น บัตตัน: "รักษาโลกด้วยแนวทางเชิงระบบนิเวศ"

ทางศูนย์จะให้บริการการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับความเป็นไปได้สำหรับการทำเกษตรอินทรีย์ การศึกษาการปลูกพืชผลทางการเกษตรโดยไม่ใช้สารเคมีนั้นสามารถทำได้ที่นี่ แมลงที่มี

ประโยชน์และสร้างความเสียหายในการเกษตรสามารถเป็นหัวข้อหนึ่ง หรือกระบวนการนำผีเสื้อ และนกประเภทที่ถูกคุกคามกลับเข้ามาใหม่ในพื้นที่สามารถครอบคลุมได้ วิทยาเขตและพื้นที่ การเกษตรโดยรอบนั้น เป็นสถานที่เรียนรู้อย่างเข้มข้น ที่รวมนิเวศวิทยาและเศรษฐกิจเข้าด้วยกัน – นอกเหนือจากการสร้างผลิตภัณฑ์เพื่อการบริโภคแล้ว เป้าหมายก็คือการขายผลิตภัณฑ์ ค้นหา ช่องว่างในตลาดในสภาพแวดล้อมที่ครอบงำโดยธุรกิจเกษตรที่พึ่งพาสารเคมี

9. คลังสมอง และการประชุมเชิงปฏิบัติการของผู้เชี่ยวชาญ

เป็นครั้งคราวที่โรงเรียนเพื่อชีวิตจะจัดระเบียบคลังสมอง (Think Tank) สถานที่สำหรับการ พัฒนาแนวทางและความคิดที่ไม่ธรรมดา สถานที่สำหรับการส่งเสริมแรงกระตุ้นอย่างฉับพลัน และใคร่ครวญถึงความเป็นไปได้ของพวกเขา สถานที่สำหรับการพูดคุยที่สร้างสรรค์ระหว่าง นักวิทยาศาสตร์ ศิลปิน ผู้ประกอบการ และนักคิดที่สวนกระแส บุคคลมีชื่อเสียงที่เป็นที่รู้จักใน ระดับสากล ผู้นำในสาขาของตน จะได้รับเชิญที่นี่ - เพื่อหลอมรวมความคิดเข้าด้วยกัน วาทกรรม ทำหน้าที่ส่งและวิเคราะห์คำถามสำคัญระดับภูมิภาคและระดับโลกและคิดค้นวิธีแก้ปัญหาใน อนาคต

สมาชิกของคลังสมอง จะได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการของผู้เชี่ยวชาญแก่นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษและมีแรงจูงใจโดยเฉพาะ ซึ่งจะทำงานร่วมกับศูนย์ ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับ เช่น องค์ประกอบของดนตรีสำหรับชีวิต หรือการพัฒนามาตรฐานทางจริยธรรม สำหรับเทคโนโลยีทางพันธุกรรม การทำสมาธิหรือการศึกษาเชิงปรัชญา ความเข้าใจเชิงลึกในการวิจัยชีวโมเลกุล การร่างแบบสถาปัตยกรรมสำหรับการสร้างด้วยไม้ไฟ หรือการจัดการปัญหาในการแปรรูปแกนสับปะรดไปเป็นผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ผู้เชี่ยวชาญสามารถแนะนำหัวข้อที่พวกเขาเองกระตือรือร้นที่จะอุทิศความสนใจของตนให้ และที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน ซึ่งเป็นการท้าทายพวกเขาโดยไม่เกินขีดความสามารถของพวกเขา และที่สามารถตอบสนองตรงกับหลักสูตรของศูนย์ในทางใดทางหนึ่ง หรืออย่างน้อยก็สร้างการโต้แย้งด้วยเหตุผลที่มีประสิทธิผลกับพวกเขาได้

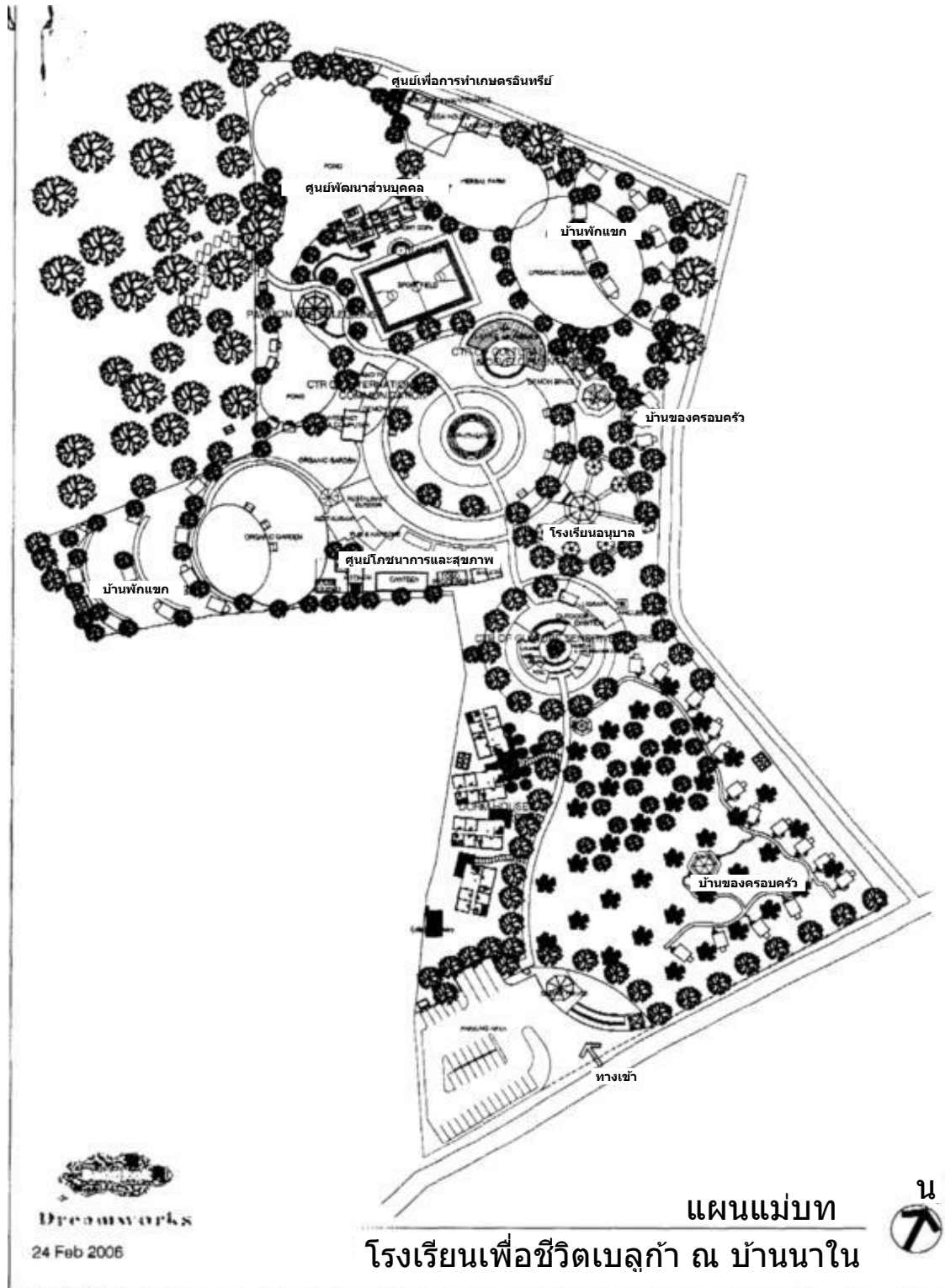
10. สถานที่

เมื่อแนวคิดของโรงเรียนเพื่อชีวิตถูกทำให้เป็นจริงเป็นครั้งแรกในบาห์ลีในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษที่เก้าสิบ ในเวลานั้นภายใต้ชื่อ "โรงเรียนแห่งชาติและนานาชาติบาห์ลี - นิสบา" และด้วยความร่วมมือกับ แบรดลีย์ การ์ดเนอร์ ("Begawan Giri") สถาปนิกผู้รับหน้าที่ ความ ยิว ได้ถูกบีบให้งดการสร้างสิ่งนี้อาจดูเหมือนโรงเรียน แต่ให้ทำการสร้างหมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิด การทำให้โครงการนั้นเป็นจริงบนที่ดินขนาด 16 เอเคอร์ได้ชะลอลงเนื่องจากวิกฤตการณ์ทางการเงินในเอเชียในปี 2540 แต่แนวคิดของหมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิดยังคงอยู่และกลายเป็นพื้นฐานของแผนแม่บทสำหรับโรงเรียนเพื่อชีวิต

10.1 หมู่บ้านแห่งการเรียนรู้แบบเปิด

หากคุณไม่เห็นป้ายที่ทางเข้าวิทยาเขตในภาคใต้ของประเทศไทยซึ่งระบุว่า "โรงเรียนเพื่อชีวิต" คุณคงไม่แน่ใจว่านั่นเป็นโรงเรียน ที่นั่นเป็นหมู่บ้านที่มีหลายพื้นที่ได้แก่ บ้านของครอบครัว, หอพัก, ศูนย์ความเป็นเลิศ, ที่พักสำหรับแขก, ร้านอาหาร, โรงอาหาร, โรงละคร, อาคารกีฬา, ศาลาของศาสนา, ปีกอาคารเรียนที่ซ่อนอยู่ด้านหลังโรงละคร แต่ไม่ใช่หนึ่งในอาคารเรียนรูปกล่องแบบดั้งเดิม และด้านหลังสวนยางพารา, บ้านของชุมชน ที่ส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้ใหญ่ที่รอดชีวิตจากสึนามิ และย้ายไปที่วิทยาเขต

องค์กรหลายองค์กรเป็นเหมือนภาพลวงตา กล่าวคือ โรงอาหารเป็นโรงอาหาร ร้านเบเกอรี่เป็นร้านเบเกอรี่ แต่ทั้งคู่ก็เป็นสถานที่ที่เกิดการเรียนรู้ขึ้นในศูนย์เพื่อสุขภาพและโภชนาการ บังกะโลสำหรับแขก ร้านอาหาร และบริเวณแผนกต้อนรับนั้น จะให้บริการแก่แขก และในขณะเดียวกันก็เป็นสถานที่เรียนรู้ของศูนย์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีความไวต่อวัฒนธรรม ด้วยโรงละคร ศูนย์เพื่อมรดกวัฒนธรรมมีลักษณะที่น่าทึ่งเป็นพิเศษ ดังที่บรรดาศูนย์แห่งความเป็นเลิศทั้งหมดมี คงเป็นเรื่องโง่ ๆ ที่จะออกแบบศูนย์ให้เป็นพื้นที่เหมือนกับห้องเรียน สำหรับครูของโรงเรียนเพื่อชีวิตนั้น องค์ประกอบของหมู่บ้านการเรียนรู้แบบเปิดจะทำหน้าที่เป็นคำเชิญทุกวันเพื่อปลดปล่อยตัวเองจากความเป็นทาสไปสู่หลักสูตร และใช้โอกาสการเรียนรู้ของหมู่บ้าน

10.2 แผนแม่บทของหมู่บ้าน

11. ครูผู้สอน

11.1 ครูผู้สอนและการพัฒนาชุมชน

หนึ่งในการปฏิรูปการฝึกอบรมครูที่เด็ดขาดที่สุดในประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานมานี้เกิดขึ้นในตุรกี ในช่วงยุคทศวรรษที่ 40 ด้วยการจัดตั้งสถาบันหมู่บ้าน ในเวลานั้นอัตราการไม่รู้หนังสือในประเทศตุรกีคิดว่ประมาณ 85% การเกษตรล้าหลังมากและมีผลผลิตไม่มากนัก สถาบันหมู่บ้านเป็นอาคารสถานสำหรับการพัฒนาชุมชนและศูนย์ฝึกอบรม ซึ่งนักเรียนมาจากหมู่บ้านโดยรอบ และกลับไปที่นั้นหลังจากเรียนเสร็จ พวกเขากลายเป็นครูและนักพัฒนาชุมชนในช่วงหลักสูตรการฝึกอบรมของที่เรียบง่าย ซึ่งต้องออกแรงหนัก แต่มีประสิทธิผลสูงซึ่งทำให้พวกเขามีทักษะการค้าสินค้าทางการเกษตรและงานฝีมืออย่างมากมาย และความรู้ด้านเทคนิคและการแพทย์ทั้งในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ สถาบันหมู่บ้านทุกแห่งทำหน้าที่เป็นบริษัทฯ หนึ่ง และช่วยเหลือตนเอง บรรดาครูที่ฝึกอบรมที่นั่นได้ย้ายไปที่หมู่บ้าน ก่อตั้งโรงเรียนตามรูปแบบเดียวกัน และจุดประกายการพัฒนาภูมิภาค หลายคนกลายเป็่นนักปฏิรูปการสอนที่มีคุณภาพสูง แม้ว่าการเคลื่อนไหวนั้นจะพังทลายลงอันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาล แต่ก็ยังทิ้งร่องรอยทางวัฒนธรรมไว้มากมายในแง่ผลงานที่ดี

ความเคลื่อนไหวของสถาบันหมู่บ้านนั้น อาจถือได้ว่าเป็นคำตอบที่มีเหตุผลสำหรับความผิดปกติทางวิชาชีพ (*déformation professionnelle*) ของวิชาชีพการสอน; แทนที่จะเป็นครูที่มีความตระหนักรู้ของคนทำงานนึ่งได้ะกินเงินเดือน แต่ตอนนี้ กลับเป็นครูที่สามารถรวมการสะท้อนคิดเข้ากับการลงมือปฏิบัติได้ กล่าวคือ แทนที่จะเป็นครูที่ทิ้งถิ่นฐานไปเข้าเมือง (ปัญหาในประเทศกำลังพัฒนาหลังยุคล่าอาณานิคม) แต่เป็นครูที่พิจารณาการสอนในชุมชนชนบทที่ตั้งใจจะมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา; แทนที่จะเป็นอาจารย์ผู้สอนที่เน้นวิชาเฉพาะเรื่อง แต่เป็นคนที่ทำงานในโครงการที่มีนักเรียน และใช้ความรู้ประเภทต่าง ๆ ในกระบวนการพัฒนานั้น

ในความคิดเห็นของบรรดาครูผู้สอนแล้ว อีซาเมล์ ฮักกี ทังกุช และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ฮาซัน อาลี ยูซ ฟูริเริ่มการเคลื่อนไหวของสถาบันหมู่บ้าน เห็นว่าครูเป็นผู้พัฒนาชุมชน; สำหรับ ซวล บี. โรบินซอห์น นั้นเห็นว่า ครูเป็นครู "ครูทุกคนเป็นครู" หมายความว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ประการหนึ่งในทุก ๆ อาชีพการสอน ซึ่งบ่งบอกถึงการบูรณาการการฝึกอบรมครู ที่ทฤษฎีทางการศึกษา และประเด็นเกี่ยวกับหลักสูตร รวมทั้งประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการสอน รวมเข้าด้วยกันกับ การฝึกอบรม "ทางคลินิก" มากขึ้น (ในแง่ของการปฏิบัติที่สะท้อนทฤษฎีและทฤษฎีที่มุ่งเน้นการปฏิบัติ)

ชีวประวัติมืออาชีพแสดงให้เห็นว่าครูส่วนใหญ่มีลักษณะจากประวัติส่วนตัวเชิงรับมากกว่าเชิงรุก และเฉพาะในกรณีพิเศษเท่านั้นที่สามารถเรียกได้ว่าเป็นผู้รับความเสี่ยง จิตสำนึกของพวกเขาในการเป็นลูกจ้าวของรัฐนั้น ค่อนข้างเป็นรูปแบบที่ไม่สร้างสรรค์สำหรับนักเรียนที่ต้องการเติบโตขึ้นในวัฒนธรรมของความเป็นผู้ประกอบการ

คุณสามารถพามาตัวหนึ่งไปที่นั่นได้ แต่ไม่สามารถทำให้มันดีได้ สำหรับโรงเรียนแล้ว สิ่งที่สำคัญคือการเลือกครูที่มีคุณภาพทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ที่มีคุณสมบัติสูงทั้งในด้านความเชี่ยวชาญและทักษะการสอน ผู้ที่มีความกระตือรือร้นที่จะอุทิศตนอย่างเต็มที่ให้กับโครงการทั้งโครงการ และในความเป็นจริงแล้ว เป็นผู้ที่นำคุณสมบัติพื้นฐานสำหรับพฤติกรรมของ

ผู้ประกอบการมาสู่งานด้วยตนเองมากพอสมควร ครูเหล่านี้ไม่เพียง แต่มีส่วนร่วมในการฝึกอบรม การบริการอย่างต่อเนื่อง แต่ตัวโครงการเองก็เป็นการฝึกอบรมขั้นสูงอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ใครก็ตามที่มีส่วนร่วมในที่นี่ และมีส่วนร่วมในการพัฒนา จะได้รับทักษะเพิ่มเติมซึ่งไม่สามารถหาได้จากศูนย์ฝึกอบรมครูที่อื่นใด

11.2 ผู้เชี่ยวชาญในฐานะครู

ผู้มีชื่อเสียงและผู้เชี่ยวชาญในสาขาของตน - วาทยากร นักแต่งเพลง นักออกแบบท่าเต้น สถาปนิก นักเขียน จิตรกร ประติมากร นักเต้น นักฟิสิกส์ นักปรัชญา วิศวกร นักเคมี นักการเมือง นักเศรษฐศาสตร์ นักกีฬา นักหนังสือพิมพ์ ผู้ประกอบการ – ทั้งหมดเป็นครูที่สำคัญจากชีวิตนอก รั้วมหาวิทยาลัย ที่สามารถให้สิ่งเร้าที่เป็นเอกลักษณ์ และเสริมการทำงานของบุคลากรผู้สอน ประจำได้อย่างมาก

มืออาชีพเหล่านี้เป็นแขกของโรงเรียนเพื่อชีวิต ที่ยินดีที่จะทำงานร่วมกับคนหนุ่มสาวที่มี ความสามารถพิเศษของโรงเรียนในการประชุมเชิงปฏิบัติการพิเศษ โดยมีเป้าหมายในการสร้าง งานสามัญหรือผลิตภัณฑ์บางอย่าง ในระยะสั้น เพื่อเป็นการฝากผลงานของตนไว้ โดยการรับ บางสิ่งจากพื้นที่หนึ่งและทิ้งสิ่งที่มีค่าไว้เป็นการตอบแทน โลกกว้างจะมาสู่ประเทศไทย ของ ความสามารถพิเศษประกอบด้วยความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับในสถานที่อื่น ๆ ของหมู่บ้าน โลก และสามารถนำมาใช้ได้ที่นี่

12. แกรับเชิญ

ได้มีการอธิบายบทบาทของแขกไว้แล้วในข้อที่ 8.4 ไม่ใช่ทุกคน แต่มีแขกจำนวนหนึ่งที่มีส่วน สำคัญต่อประสบการณ์สำคัญในการรับแขก ประสบการณ์นี้ทำให้ระลึกถึงหนึ่งในประโยคที่โด่งดัง ของมาร์ตินลูเทอร์ "หากพรุ่งนี้โลกจะล่มสลายลง ข้าพเจ้าก็ยังต้องการที่จะจ่ายหนี้ของ ข้าพเจ้าต่อไปในวันนี้ และปลูกต้นแอปเปิลสักต้นหนึ่ง" ในวันแรก ๆ ของโรงเรียนเพื่อชีวิตใน เชียงใหม่ จิม ซึ่งเป็นสมาชิกของกองทัพเรือสหรัฐฯ ได้มาปรากฏตัวที่นั่น โดยมีสีหน้าที่เศร้า เพราะแฟนสาวชาวญี่ปุ่นของเขาได้หนีไปจากเขา เมื่อเดินผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งของอาซา เขา เห็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ที่มีหน้าท้องป่องและมีรูปร่างไม่ดี โดยเพิ่งเป็นที่ทราบกันเมื่อไม่ นานมานี้ ว่า เด็กป่วยด้วยโรคกล้ามเนื้อหัวใจป่องแต่กำเนิด (Hirschsprung 's disease) ซึ่งเป็นระยะ สุดท้ายของโรค คือ ลำไส้ส่วนหนึ่งไม่ทำงานอีกต่อไป และจะนำไปสู่กระบวนการเป็นพิษต่อ ตัวเองหากไม่มีการผ่าตัด จิมเสนอตัวเป็นผู้นำ "ทีมกู้ภัย" และพาเด็กไปโรงพยาบาล ที่ซึ่งจิมจะ เป็นคนสนับสนุนทางการเงินในการผ่าตัดนั้น ความยากลำบากที่แท้จริงไม่ใช่การผ่าตัด แม้จะมี ความซับซ้อนพอสมควร แต่เป็นการเอาชนะระบบราชการที่เกี่ยวข้องเนื่องจากเด็กไม่มีสัญชาติ ไทย และไม่สามารถแสดงเอกสารประจำตัวอื่น ๆ เช่นสูติบัตร ได้ ในท้ายที่สุด เด็กได้รับการ ช่วยเหลือ และจิมก็ได้ลิ้มความเศร้าโศกจากการที่แฟนหายไ

ผู้จัดการของโรงงานช็อกโกแลตแห่งหนึ่งจากสวีตเซอร์แลนด์ ได้สร้างชื่อในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ด้านปัยห์หมัก ผู้ที่เริ่มทำงานอย่างหนักในภาระงานหมักใบไม้สัปดาห์ละหลายครั้ง พร้อมกับเด็ก

ๆ ผู้อำนวยการสาวของโรงละครแห่งหนึ่งจากบาวาเรีย ผู้ที่ได้ศึกษาละครเวที "Cats" ในหมู่บ้านบ้านเกิดของเธอ ได้เริ่มทำงานในส่วนต่าง ๆ ของละครเวทีร่วมกับเด็ก ๆ ครูสอนภาษาอังกฤษเกษียณอายุคนหนึ่งทำให้เด็ก ๆ ประทับใจด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับละคร ทันตแพทย์คนหนึ่งและภรรยาของตนทำการฉายภาพยนตร์กับเด็ก ๆ และต้องการกลับมาอีกในปีหน้า

แขกที่ปลุกดันแอปเปิลและกลับมาดูว่าโตขึ้นบ้างหรือไม่ เป็นที่ต้อนรับอย่างมากในโรงเรียนเพื่อชีวิต

สุดท้ายนี้ แต่ไม่ท้ายที่สุด พวกเขายังช่วยโรงเรียนเพื่อชีวิตให้สร้างรายได้ในระดับที่สำคัญมากยิ่งขึ้น บนถนนสู่ "เศรษฐกิจพอเพียง" ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระมหากษัตริย์ไทย

การท่องเที่ยวที่ไวต่อวัฒนธรรมและโรงเรียนเพื่อชีวิตไม่ได้ขัดแย้งกับคนอื่น แต่เป็นการประสานพลังกันมากกว่า

13. พันธมิตร

โรงเรียนเพื่อชีวิตขึ้นอยู่กับความร่วมมือระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งจะประกอบด้วยกระบวนการของการให้และรับซึ่งกันและกัน โรงเรียนจะทำหน้าที่เป็นแบบอย่าง ซึ่งองค์ประกอบแต่ละอย่างสามารถถ่ายโอนไปที่อื่นได้ ในเวลาเดียวกัน โรงเรียนก็ต้องการความรู้จากผู้เชี่ยวชาญของสถาบันอื่น ๆ และการสนับสนุนด้านความรู้จากหน่วยงานทางการเมืองที่รับผิดชอบของประเทศ

13.1 ชุมชนไทย

หมู่บ้านโดยรอบเป็นส่วนสำคัญของหมู่บ้านแห่งการเรียนรู้แบบเปิด การเชื่อมโยงกันสามารถเติบโตขึ้นได้ จากการทำงานร่วมกันในโครงการเฉพาะ ผ่านการจัดจ้างงานภายนอกหรือความร่วมมือกันในการดูแลแขก เป้าหมายของการทำงานร่วมกันในลักษณะนี้คือ การพัฒนาชุมชนทั้งหมดนี้อยู่ในกรอบของการตระหนักรู้ ความเคารพ และการส่งเสริมในทางที่สร้างสรรค์ต่อมรดกทางวัฒนธรรมไทย รวมถึงธรรมเนียมประจำวัน นี่ไม่ใช่ความสัมพันธ์ด้านเดียว เช่นเดียวกับที่โรงเรียนสามารถถ่ายทอดแรงกระตุ้นที่สำคัญกับศูนย์แห่งความเป็นเลิศของตนได้ สมาชิกของหมู่บ้านก็สามารถทำหน้าที่เป็นอาจารย์และครูได้

เมื่อเลือกหัวข้อโครงการที่เกี่ยวข้องกับชุมชนแล้ว โรงเรียนจะขึ้นอยู่กับความร่วมมือของบรรดาเหล่าแทนจากสังคมไทย กล่าวคือ พวกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญสำหรับความซับซ้อนของคำถามที่มีความสำคัญ และมีความรับผิดชอบร่วมกันในฐานะผู้เชี่ยวชาญในการประเมินผลและการดำเนินโครงการ

โรงเรียนเพื่อชีวิตจะจัดการกับปัญหาสำคัญในระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาค และสิ่งเหล่านี้ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งมีผลอย่างมากต่อภูมิภาคของภูเก็ตและพังงา

และมีการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ทุกวัน ซึ่งเป็นการเผยแพร่ทางวัฒนธรรมที่ยาวนานแก่ผู้รุกรานทางวัฒนธรรมโดยสิ้นเชิง เราไม่อาจกำหนดความสัมพันธ์อันตึงเครียดระหว่างมรดกทางวัฒนธรรมดั้งเดิมกับความทันสมัย ซึ่งอาจรวมถึงการทำลายตนเองทางวัฒนธรรม ได้โดยง่าย แต่เราสามารถรับแนวคิดนี้และจัดการในเชิงรุก และทำงานในแนวทางที่เหมาะสมได้ โรงเรียนเพื่อชีวิตจะเป็นรากฐานในภูมิภาคมากขึ้นเรื่อย ๆ ในฐานะสถาบันที่จะมีส่วนช่วยในการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมของภูมิภาคต่อไป และด้วยจิตวิญญาณอันเสรีแห่งความอดกลั้น จะนำไปสู่เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมต่อไป

13.2 เจ้าหน้าที่และที่ปรึกษาชาวไทย

รัฐบาลไทย ซึ่งแทนโดยกระทรวงที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงศึกษาธิการ เป็นพันธมิตรที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาและออกแบบโรงเรียน โดยจะมีการร้องขอรัฐบาลให้ความเป็นอิสระแก่โรงเรียน ตามความจำเป็น ในการพัฒนา และในเวลาเดียวกันก็จะมีการเชิญรัฐบาลให้เป็นที่ปรึกษาและผู้สนับสนุน และนำประสบการณ์เชิงบวกของโรงเรียนมาเป็นแบบอย่างเท่าที่เห็นว่าเหมาะสม และสนับสนุนในการถ่ายโอนแนวคิดเหล่านี้ไปยังสถาบันการสอนอื่น ๆ

บุคคลชั้นนำของประเทศไทยและทั่วโลกได้รับเชิญให้เข้าร่วมในฐานะที่ปรึกษาและแขกผู้มีเกียรติในการพัฒนาโรงเรียน

13.3 พันธมิตรระหว่างประเทศ

โรงเรียนเพื่อชีวิต เป็นต้นแบบในการปฏิบัติของความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศและความร่วมมือด้านสันติภาพ ในเวลาเดียวกัน ก็เป็นตัวอย่างสำหรับการปฏิรูปการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการทำให้กระบวนการเรียนรู้มีพลวัต และส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งความเป็นผู้ประกอบการ สำหรับรูปแบบนั้น อาจอยู่ในรูปแบบของกลุ่มที่มีความสนใจเฉพาะ สำหรับประเทศที่มีการส่งเสริมทักษะการเป็นผู้ประกอบการน้อยเกินไปในระบบการศึกษา เกิดคำถามขึ้นว่าโรงเรียนทั่วไปและแม่แต่มหาวิทยาลัย จะสามารถทำให้การฝึกอบรมความผู้ประกอบการ กับสถานที่ (ตัวสถาบันเองอันเป็นรูปแบบของการเป็นผู้ประกอบการ) นั้นเข้ากันได้ได้อย่างไร การส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการจากสถาบันการสอนนั้น อาจกลายเป็นหนึ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องมากที่สุดในการพัฒนาระบบการศึกษาในอนาคตในหลายประเทศ โรงเรียนและมหาวิทยาลัยจะช่วยให้การตัดสินใจเกี่ยวกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของคนรุ่นต่อ ๆ โดยการส่งเสริมหรือไม่ก็ละเลย

การให้บริการนั้น จะรวมถึงคำแนะนำสำหรับการปรับใช้โมเดลให้เหมาะกับสถานการณ์ในท้องถิ่น การพัฒนาหลักสูตร การฝึกอบรมครู และการรับประกันมาตรฐานการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ

14. การถ่ายทอดนวัตกรรม

โรงเรียนเพื่อชีวิตจะเป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อการพัฒนา และผลลัพธ์ที่ได้จะสามารถถ่ายทอดในระดับประเทศจนไปสู่การถ่ายทอดนวัตกรรมในระดับนานาชาติได้

14.1 ปัญหาพื้นฐานของโรงเรียนและคำตอบสามประการ

โรงเรียนเพื่อชีวิตสามารถเป็นคำตอบต่อปัญหาพื้นฐานสามประการของโรงเรียนได้

ปัญหาประการแรก: ความเห็นห่างต่อชีวิต

การพัฒนาหลักสูตรแบบรวมศูนย์ที่มีการกำหนดทิศทางอย่างเข้มงวดต่อรายวิชา และการทำให้เป็นมาตรฐานผ่านแบบทดสอบและการสอบ จะนำไปสู่ข้อเท็จจริงที่ว่า นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ทางวิชาการไปใช้กับปัญหาในสถานการณ์จริงและแก้ไขปัญหาเหล่านั้นได้มากขึ้นเรื่อย ๆ

คำตอบประการแรก: แนวทางตามสถานการณ์

หลักสูตรนั้น จะเน้นไปที่สถานการณ์และปัญหาที่สำคัญ

ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์นั้น จะถูกมุ่งเน้นไปยังปัญหาเหล่านั้นเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหา

ด้วยวิธีนี้ ซึ่งนักเรียนจะได้เรียนรู้ที่จะเผชิญกับความท้าทายของความเป็นจริง จะเป็นการแก้ปัญหาจริงอย่างมีประสิทธิภาพ และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ตนได้รับในกระบวนการนั้น สถานการณ์ต่าง ๆ จะถือว่าเป็นสิ่งที่สามารถมีอิทธิพลและกำหนดรูปแบบได้ ผู้เรียนจะกลายเป็นผู้สร้างความเป็นจริง

ปัญหาประการที่สอง: สถานที่เหมือนพิพิธภัณฑ์

อาคารสถานที่ทางการศึกษา ส่วนใหญ่แล้วจะมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 การเรียนรู้ความเป็นจริงในทุกวันนี้ มีความแตกต่างไปจากตอนนั้นแล้ว

โรงเรียน ในแง่ขององค์ประกอบและวิธีการเรียนรู้นั้น ตามหลังการพัฒนาสภาพแวดล้อมการเรียนรู้สมัยใหม่ไปประมาณ 200 ปี

โครงการเรียกร้องให้มี 'การศึกษาเพื่อปวงชน' ปี 2533 ของยูเนสโก ได้นำไปสู่การแพร่กระจายเชิงปริมาณของ 'พิพิธภัณฑ์โรงเรียน' ไม่ใช่การปฏิรูป

คำตอบประการที่สอง: ศูนย์แห่งความเป็นเลิศ

อาคารสถานที่ของโรงเรียนเพื่อชีวิตได้รับการออกแบบในแนวทางที่สนับสนุนการเรียนรู้ที่มีการสำรวจ วิจัย แก้ปัญหา และเกี่ยวข้องกับความเป็นจริง

ศูนย์แห่งความเป็นเลิศที่มุ่งเน้นหัวข้อสำคัญ ๆ จะกลายเป็นฐานที่นักเรียนสามารถทำการค้นคว้า สำรวจ พัฒนา และดำเนินการในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและการปฏิบัติได้อย่างใกล้ชิด

โรงเรียนไม่ใช่สัณฐานอีกต่อไป แต่จะเป็นสถาบันที่ผสมผสานการเรียนรู้ กับการพัฒนาชุมชนเข้าด้วยกัน

ปัญหาประการที่สาม: การพิจารณาตลาดแรงงานที่ผิดพลาด

ผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่หวังว่าจะมีการจัดหางานในตลาดแรงงาน

พวกเขามักจะไล่ล่าหางานอย่างสุญเปล่า แทนที่จะสร้างเองบ้าง

พวกเขาไม่มีคุณสมบัติความเป็นผู้ประกอบการ

ในความเป็นจริงแล้ว ครูหลายคนของพวกเขาไร้ความสามารถทางเศรษฐกิจและมีอารมณ์ต่อต้านเศรษฐกิจ

คำตอบประการที่สาม: การศึกษาความเป็นผู้ประกอบการ

เป้าหมาย: ให้ความรู้แก่นักเรียนเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณแห่งการเป็นผู้ประกอบการของตน

ผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรมเป็นบุคคลที่ไม่มีทรัพยากรเฉพาะ เป็นผู้พัฒนาและขัดเกลาความคิดของผู้ประกอบการ และทำให้ลุล่วงในตลาด

ทุนที่ดีที่สุดของเขาคือความคิดที่ดี

ผู้ประกอบการนี้ จะดำเนินการโดยมีความรับผิดชอบต่อสังคมและระบบนิเวศ

โรงเรียนเพื่อชีวิตต้องการสร้างสถานที่สำหรับนักเรียนในการพัฒนา และลองใช้ความคิดของผู้ประกอบการในบรรยากาศที่สนุกสนาน และไม่มีแรงกดดันจากการต้องรักษาความมั่งคั่งของใครคนใด

14.2 โรงเรียนเพื่อชีวิตเป็นแบบอย่าง

โรงเรียนเพื่อชีวิต ซึ่งเป็นแบบจำลองรูปแบบหนึ่ง จะเป็นรากฐานสำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การปรับใช้ผลิตภัณฑ์และการเผยแพร่ผลิตภัณฑ์

แบบจำลองจะทำหน้าที่พัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สามารถถ่ายโอนได้ คู่มือการดำเนินงานและบริการที่เกี่ยวข้องจะมีข้อมูลที่เกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้:

- หลักสูตร
- วิธีการเรียนรู้
- การออกแบบสถานที่
- การก่อสร้างและการตกแต่ง
- การฝึกอบรมครู
- กฎหมายที่เกี่ยวข้อง
- ต้นทุนและการจัดหาเงินทุน

บริการจะรวมถึงคำแนะนำสำหรับการปรับใช้แบบจำลองให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในท้องถิ่นที่ การพัฒนาหลักสูตร การฝึกอบรมครู และการรับรองมาตรฐานการปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ